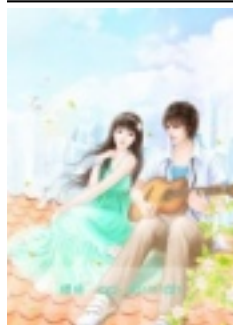

Tình Đầu Cầm Ky

Contents

Tình Đầu Cầm Ky	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 7	20
7. Chương 8	24
8. Chương 9	28
9. Chương 10	31
10. Chương 11	33
11. Chương 12	36
12. Chương 13	38
13. Chương 14	42
14. Chương 15	45
15. Chương 16	48
16. Chương 17	52
17. Chương 18	55
18. Chương 19	59
19. Chương 20	63
20. Chương 21	67

Tình Đầu Cầm Ky

Giới thiệu

Kể về phụ nữ Phụ nữ muốn thuần phục chồng, thật ra thì không khó, một khóc hai nháo ba bỏ nhà l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-cam-ky>

1. Chương 1

‘Hoàng’ là một trong những tổ chức lợi hại nhất toàn cầu.

Không cần biết là ở hắc đạo hay bạch đạo, chỉ cần nơi ‘Hoàng’ xuất hiện, đến hắc đạo cũng phải tránh xa, mà trên thương trường cũng có một quy tắc: Nếu như gặp phải người của ‘Hoàng’, bất kể người đó buôn bán cái gì cũng đều phải giúp.

Dù ‘Hoàng’ mang vẻ hắc đạo nặng nề, nhưng vị trí của ‘Hoàng’ rất cao, cho nên không có chút trở ngại nào trong việc buôn bán, điều này khiến cho người quản lý ‘Hoàng’ tiết kiệm được rất nhiều hơi sức.

Mà sáng lập nó không phải chỉ một người, mà là cả một gia tộc, nhà họ Âu Dương.

Nhà họ Âu Dương cũng không áp dụng phương thức thừa kế, mà người nhà họ Âu Dương ai có năng lực sẽ được thừa kế vị trí này, hiện tại người trông coi ‘Hoàng’ chính là con trai trưởng nhà họ Âu Dương, Âu Dương Cảnh Húc.

Tính cách Âu Dương Cảnh Húc trầm tĩnh khiến nhiều người cảm phục, cũng không ai biết trong đầu anh đang suy nghĩ điều gì, chỉ cần không tùy tiện phỏng đoán, không tùy tiện hành động, anh sẽ tuyệt đối không tìm tới cửa.

Dĩ nhiên, tổ chức lớn như vậy chỉ dựa vào một mình Âu Dương Cảnh Húc là điều không thể, anh còn có ba người thân cận: Hướng Hạo Khải, Triệu Trạch Duệ, Trang Bác Hào.

Từ nhỏ, Hướng Hạo Khải đã đi theo bên cạnh Âu Dương Cảnh Húc, từ nhỏ đã là một người lạnh lùng, ngoài ra anh không nói nhiều, cho nên sau khi lớn lên lập tức được Âu Dương Cảnh Húc sắp xếp làm sát thủ bí mật, dĩ nhiên đều giết những người đáng chết.

Mặc dù Triệu Trạch Duệ là một cô nhi, nhưng không ở trong ‘Hoàng’ từ đầu, lúc anh mười hai tuổi, được thủ lĩnh đời trước đón qua, vì vẫn luôn ôn tồn lịch sự, cũng có người gọi anh là người thanh nhã, chủ yếu phụ trách mảng buôn bán của ‘Hoàng’, người của anh trải rộng khắp các nơi trên thế giới.

Trang Bác Hào, điển hình cho kiểu người nham hiểm, dù nhìn qua có vẻ trẻ con, nhưng lại là người đứng đầu hắc đạo của ‘Hoàng’, bất kể là nơi nào, chỉ cần nơi có hắc đạo là có người của ‘Hoàng’, mà anh chính là người quản lý.

Vì có ba người cận vệ như vậy, Âu Dương Cảnh Húc mới có thể quản lý được tổ chức khổng lồ này, cũng khiến cho họ thuận lợi ở trên thế giới.

8 thành viên đã gửi lời cảm ơn tieunhung97 về bài viết trên: Hạ San, Tú Vy, beauty night, chris_33, macynghuyen, piggy lovly, trạch mỗ, zhangmin 16.04.2015, 18:34tieunhung97Chiến Thần Bạch Kim Lang Bang Cầm ThúNgày tham gia: 15.06.2014, 10:30

Tuổi: 17 Re: [Hiện đại] Tình yêu đầu cấm kỵ - Diệp Tinh - Điểm: 12Chương 1.1:

Editor: Lin

Ở ngoại ô có một căn biệt thự nhỏ, dù không lớn, nhưng đối với Diệp Hiểu Hàm mà nói, cũng là một nhà tù xây bằng những bức tường trắng như tuyết.

Sau khi Diệp Hiểu Hàm tan học, luôn ở bên ngoài thật lâu mới về nhà, có lúc cô sẽ đi làm, cũng là vì trì hoãn thời gian đi vào nhà tù này... dù đây là nhà của cô.

Từ ngày mẹ Từ qua đời bắt đầu, đây đã không còn là nhà cô nữa rồi, vì cô luôn có cảm giác chỉ còn một mình cô, tuy nhiên có lúc anh hai và chị hai cũng trở về ở bên cô, nhưng đó cũng chỉ là một khoảng ngắn ngủi, bọn họ cũng không thích ba, cho nên sau khi vừa ra ngoài xã hội đã lập tức rời khỏi biệt thự, để cô lại một mình.

Hôm nay, Diệp Hiểu Hàm về nhà đúng chín giờ, thật kỳ lạ, ba đã về.

“Con đi đâu vậy?” Diệp Chấn Hồng mang bộ mặt tức giận bước ra từ phòng sách, nếu không phải dì quét dọn nói cho ông biết, ông sẽ không biết mỗi ngày sau khi tan học cô đều về nhà trễ, rõ ràng lớp đã sớm tan rồi.

Ai cần ông lo? Diệp Hiểu Hàm thầm mắng trong lòng.

“Đi chơi với bạn.” Tùy tiện thông báo một câu, Diệp Hiểu Hàm liền muốn trở về phòng, hôm nay ăn một bữa tiệc lớn với bạn tốt Đinh Gia Kỳ, cô hơi no rồi, không muốn nói chuyện với ông.

Diệp Chấn Hồng thiếu chút nữa bị con gái của mình làm cho tức chết, hôm nay vất vả lắm ông mới có một ngày rảnh rỗi, muốn về nhà ăn cơm tối với cô, không ngờ cô vẫn luôn không về nhà, liên tục gọi điện cô đều không nhận, hiện tại cô mới mười tám tuổi, nếu ở bên ngoài xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào?

“Hàm Hàm, sau này không được về muộn như vậy, hôm nay bố vốn muốn ăn cơm chung với con.”

Diệp Hiểu Hàm có làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Hả, là sao? Không ngờ người buôn bán bạn rộn như vậy, mà vẫn có thời gian ăn cơm với người không liên quan à?”

Cô đang chọc ông sao? Tại sao tuổi còn nhỏ đã học được những thứ này?

Nói dứt lời, Diệp Hiểu Hàm vẫn suy nghĩ muốn về phòng, nếu như cô cũng có thể có năng lực làm việc như anh hai chị hai, cô cũng có thể rời khỏi cái nhà này rồi, nhưng cô còn phải hoàn thành việc học.

“Diệp Hiểu Hàm, con có biết bây giờ con rất bất hiếu không?” Hiện tại Diệp Chấn Hồng chỉ có cô con gái này ở bên cạnh, nhưng con bé lại giống như có thâm thù với ông, chỉ gặp mặt mà cũng phải châm chọc mấy câu.

Những lời này khiến Diệp Hiểu Hàm dừng bước, xoay người nhìn Diệp Chấn Hồng, toàn thân như đang bốc lửa.

“Bất hiếu, tôi có gì gọi là bất hiếu? Cũng vì ông từ trước đến nay cũng không hoàn thành được trách nhiệm của một người cha, ông chỉ lo buôn bán, lúc nào thì quan tâm ba người anh em chúng tôi? Chúng tôi đều cảm thấy trong cuộc đời này chỉ có mẹ, không có ba.”

Câu nói sau là cô nghe lén từ cuộc nói chuyện giữa chị hai và anh hai, dù không rõ ý trong câu nói đó, nhưng ít ra cũng biết là đang mắng ông.

Diệp Chấn Hồng ngạc nhiên, thì ra trong mắt con gái, ông là người như vậy mà thôi, nhưng ông...

“Mặc kệ thế nào, ba cũng là ba các con.”

Diệp Hiểu Hàm không muốn trả lời ông, từ trước cô đã không thích ba, khi còn bé, lúc ông trở về, cô làm nũng muốn ông ôm cô, ông đều nói mình chỉ trở về thay quần áo, rồi lập tức rời đi ngay, muốn cô ngoan ngoãn.

Mẹ cũng nói ba thương bọn họ, nhưng bọn họ đều không cảm nhận được, trừ những đồng tiền kia.

Từ nhỏ đến lớn, ba chỉ làm tổn thương trái tim họ mà thôi, dù cô vẫn luôn khát vọng tình thương của ba.

Một công trình sầm uất nằm ngay trên đường cái, hùng vĩ và nguy nga, nhưng đó không phải văn phòng chính phủ mà chỉ là một hộp đêm cao cấp.

Hộp đêm cao cấp này kinh doanh cái gì không cần nói cũng biết, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ đều có thể vào, cũng cung cấp dịch vụ tương ứng, có điều nếu muốn vào trong hộp đêm này đều phải do hội viên đưa tới, ếu không sẽ không thể vào, mà hội phí cũng không phải đắt bình thường, mà là hai năm tiền lương của người làm bình thường.

Tuy nhiên có hai cô gái mới lớn tiến vào hộp đêm này.

Diệp Hiểu Hàm vài Đinh Gia Kỳ tò mò nhìn thiết kế của đại sảnh, đi theo quản lý vào trong phòng.

“Xin hỏi hai vị tiểu thư muốn phục vụ gì?” Dù quản lý không thừa nhận hai cô gái này sẽ khiến hộp đêm nhận thẻ đỏ, nhiều lắm chỉ mở mang tầm mắt một chút thôi, nhưng vẫn làm tròn bổn phận hỏi thăm.

Đinh Gia Kỳ lập tức lôi kéo tay Diệp Hiểu Hàm: “Hàm Hàm, sẽ không thật sự phải xem ở đây chứ? Mình cảm thấy hơi sợ.”

Diệp Hiểu Hàm không sợ, trở sinh cô rất rất gan dạ.

“Không có gì đâu.” Chính cô không sợ, Đinh Gia Kỳ sợ cái gì?

Diệp Hiểu Hàm dặn dò quản lý tìm một người có điều kiện phù hợp đến, quản lý nghi ngờ nhìn hai người, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

“Hàm Hàm, nếu như bị người nhà cậu biết, cậu nhất định sẽ bị mắng chết đó.” Đinh Gia Kỳ vô cùng đồng tình nhìn cô.

Diệp Hiểu Hàm cũng không để ý. “Mình mặc kệ! Mình muốn tìm bạn trai để chọc giận ba mình! Ai bảo ông ấy đối xử với bọn mình như vậy? Mình muốn cho ông ấy nhìn, hậu quả của việc ông ấy không quan tâm mình!”

“Nhưng bây giờ cậu đang định tìm một Ngưu Lang lớn tuổi hơn ba cậu sao! Cậu sẽ dọa chết tất cả mọi người, anh chị cậu mà biết nhất định sẽ mắng cậu.” Đinh Gia Kỳ muốn nói kế hoạch này rất tệ hại, tìm một người bạn trai bằng tuổi ba mình là một chuyện rất khủng bố có được không?

Diệp Hiểu Hàm cũng không cảm thấy cái này thì có vấn đề gì, dù sao về phía anh hai và chị hai, cô có thể xử lý tốt, hiện tại điều quan trọng là tìm được một người như vậy.

“Yên tâm, trước đó mình sẽ giải thích với anh hai và chị hai, huống chi sau khi mình khiến lão già đó tức chết, mình sẽ chia tay với tên Ngưu Lang đó! Mình sẽ không tiếp tục qua lại với anh ta!”

Thật ra cô vẫn có chút lo lắng với nghề nghiệp Ngưu Lang này, dù sao đó cũng là đối tượng cô hoàn toàn không quen biết, hơn nữa nghe nói Ngưu Lang cũng hào phóng giống như nữ tiếp rượu vậy.

“Mình sợ tên Ngưu Lang đó sẽ lừa cậu!” Người Đinh Gia Kỳ lo lắng chính là Diệp Hiểu Hàm, sợ cô sẽ vì tên Ngưu Lang đó mà mất đi tất cả!

Quản lý nhanh chóng mang người đến.

Diệp Hiểu Hàm liếc nhìn, những người đó có ai là từ ba mươi tuổi trở lên? Rất dễ nhận ra là không có! Hơn nữa mỗi người đều cười giống như người điên, cô hoàn toàn không thích, trước không nói có thể lừa gạt được ba cô, mà đến chính cô cũng không thể lừa được chính mình.

“Không được! Quản lý, tôi gọi người trên ba mươi tuổi, hiện tại ông tìm cho tôi cái gì? Hai mươi mấy tuổi mà đã muốn làm ông chú à, là sợ tôi không trả nổi tiền, cho nên không nghiêm túc tìm cho tôi? Yên tâm, tôi sẽ trả tiền, hội phí đắt như vậy tôi cũng nộp được, các phí khác chẳng lẽ không được sao? Mau tìm lần nữa cho tôi, không tìm được người khiến tôi hài lòng, tôi sẽ ra ngoài nói cái gì mà phục vụ chất lượng của mấy người là lừa gạt.” Diệp Hiểu Hàm tức giận, trừng mắt nhìn quản lý nói.

Lần này, cuối cùng quản lý cũng gặp phải vấn đề, thậm chí ông còn nghĩ có phải hai cô nữ sinh này chạy tới đây để phá phách hay không.

Một chiếc limousine màu đen dừng lại trước cửa hộp đêm, một người đàn ông bước xuống xe, đi thẳng vào hộp đêm.

Hôm nay lại là những công việc giống nhau! Triệu Trạch Duệ không hề biết anh sẽ vào hộp đêm thường xuyên như vậy, dù anh từng đến nơi này uống rượu với vài người bạn tốt, nhưng nếu đêm nay không phải quản lý hộp đêm của bạn thân có chuyện, anh cũng sẽ không sắp xếp đến đây kiểm tra.

Vừa vào đại sảnh, quản lý liền vội vàng chạy đến, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Anh không hy vọng mình sẽ phải thay mặt cúi mình vì điều gì.

“Cậu Duệ.”

“Sao vậy, có chuyện gì?” Triệu Trạch Duệ rất bình tĩnh, cũng có chút bất đắc dĩ.

Quản lý lập tức giải thích với anh. “Vừa rồi có hai nữ sinh vào đây, nhìn qua có vẻ mới trưởng thành, muốn đến nơi này để mở mang tầm mắt, lại chỉ rõ quan trọng là chọn Ngưu Lang từ ba mươi tuổi trở lên, tốt nhất là gần bốn mươi, nơi này chúng tôi không có người như vậy, cậu cũng biết chúng tôi chọn lọc tỉ mỉ, tuổi lớn như vậy đã bị đào thải từ sớm.

Có một nữ sinh nói, nếu không tìm được, cô ấy sẽ ra ngoài tung tin tức bất lợi với chúng tôi, mặc dù tôi cảm thấy không có gì, nhưng dù sao đây cũng là chuyện xảy ra trong hộp đêm, có phải nên đuổi các cô ấy ra ngoài?”

Nữ sinh? Mấy người đó sẽ không ngu ngốc đến mức đến nơi này tìm đàn ông có kinh nghiệm phong phú chứ?

“Tôi đi xem một chút!” Triệu Trạch Duệ nói với quản lý.

Triệu Trạch Duệ đi theo quản lý đến phòng đó, vừa mở cửa ra, anh đã lập tức nhìn thấy có một cô gái đang bình phẩm người đàn ông trước mặt từ đầu đến chân, không có chút sợ hãi nào.

“Hai vị tiểu thư, chúng tôi...” Quản lý muốn giới thiệu Triệu Trạch Duệ lại bị anh ngăn cản.

Diệp Hiểu Hàm cũng chú ý đến người đàn ông đang đứng trước cửa, nhìn qua cũng phải đến ba mươi rồi, hơn nữa khí phách trên người có chút giống anh hai của cô, mặc dù anh hai không có tư vị đàn ông như vậy, nhưng anh quả thật làm hai mắt Diệp Hiểu Hàm sáng lên.

Diệp Hiểu Hàm lập tức đuổi những người khác ra ngoài, nói với quản lý: “Là anh ta.”

Quản lý ngạc nhiên nhìn Diệp Hiểu Hàm một chút lại nhìn Triệu Trạch Duệ một chút... cái này không được đâu! Triệu Trạch Duệ này là...

“Sao vậy, ông mang người đến còn không cho phép tôi muốn à?” Diệp Hiểu Hàm vô cùng nghi hoặc nhìn về mặt của quản lý. “Có phải sợ tôi không trả tiền không, cho nên phải giao tiền trước à? Ông yên tâm đi, tôi sẽ đưa, cho nên phải để tôi kiểm tra hàng trước đã.” Diệp Hiểu Hàm đuổi quản lý ra ngoài, trực tiếp kéo Triệu Trạch Duệ vào.

Kéo vào.

Kiểm hàng, cô ta cho anh là gì? Hàng hóa sao? Triệu Trạch Duệ nhếch miệng, trong lòng cười lạnh.

Đinh Gia Kỳ cảm thấy Diệp Hiểu Hàm quả thật quá to gan, vội vàng khuyên. “Hàm Hàm, được rồi đó.”

Diệp Hiểu Hàm lập tức ra ý bảo cô đừng nhiều lời.

Triệu Trạch Duệ bị cô kéo lại gần ghế salon, hai người cùng ngồi sòng vai nhau.

Cô chú ý đến tư thế ngồi của anh, không tục tằng, thậm chí còn rất nho nhã, người đàn ông này không tệ, xem ra đã được huấn luyện rất lâu rồi.

“Tiên sinh, anh làm công việc này bao lâu rồi? Năm nay bao nhiêu tuổi? A, tên anh là gì? Tôi muốn biết tên thật, không muốn người làm việc cùng mình lại dùng tên giả.” Diệp Hiểu Hàm chân thành hỏi thăm.

Triệu Trạch Duệ cau mày, cô coi anh thành Ngưu Lang rồi hả? Nhưng cũng đúng, quả thật là do anh không giải thích rõ ràng.

“Triệu Trạch Duệ, ba mươi tuổi.”

Sau này anh sẽ giải thích, nhưng anh muốn biết cô muốn gì? Hơn nữa, yêu cầu của cô kỳ quái như vậy, cũng khiến anh hơi ngạc nhiên, dù anh có không nói tên thật cho cô, cô cũng không thể tra ra bất kỳ tài liệu nào về anh.

Ba mươi? Vừa lúc hơn cô đúng một giáp, rất tốt, chính là người này!

“Hàm Hàm, anh có thể gọi tôi là Hàm Hàm!” Diệp Hiểu Hàm cũng không thể trực tiếp đưa tên thật của mình ra cho người khác biết, nhưng vẫn cho anh biết tên tắt của mình.

Hàm Hàm, tại sao anh nói cho cô biết tên đầy đủ, cô lại cho nói tên tắt mà thôi? Cô nữ sinh này có tính toán.

“Vậy tôi muốn hỏi cô một chút, tại sao cô lại muốn tìm người lớn tuổi như vậy? Rõ ràng trong câu lạc bộ có nhiều người cách cô không nhiều tuổi lắm hay là một số người đàn ông hơi lớn tuổi một chút.” Dù lúc đầu, anh đến đây là vì có thể cô cố ý quấy rối, nhưng bây giờ nhìn về mặt ngây thơ của cô, lại không giống muốn quấy rối, rốt cuộc cô muốn cái gì đây?

Diệp Hiểu Hàm có chút kinh ngạc, tại sao lại hỏi vấn đề này?

“Anh có thể coi như thích tình yêu cha con, tôi thích tình yêu chú cháu, sao vậy? Tôi thích anh theo tôi, vậy anh phải theo tôi.” Diệp Hiểu Hàm tìm cớ.

“Tiểu thư Hàm Hàm, vậy tôi có thể hỏi một chút, cô tới đây để làm gì?” Triệu Trạch Duệ cúi đầu rót một ly rượu, ưu nhã uống.

Diệp Hiểu Hàm đột nhiên có loại cảm giác say mê, đàn ông ở đây đều được huấn luyện như vậy sao? Tại sao nhìn lại ưu nhã như vậy? So với Ngưu Lang, anh càng giống thiếu gia hơn!

“A... Anh nói... tới nơi này để làm gì sao?” Làm hại cô nói chuyện cũng lắt bập.

Trong lòng anh cười lạnh, nếu như anh thật sự là Ngưu Lang, cô căn bản đã không chống đỡ được!

Cùng lắm chỉ là một cô nữ sinh mà thôi, học người lớn đến đây chơi, còn muốn tìm người lớn tuổi, dù anh không muốn thừa nhận mình lớn tuổi, anh mới ba mươi mà thôi, là cô quá nhỏ.

“Khẳng định sao? Tiểu thư Hàm Hàm, cô trưởng thành chưa vậy?” Triệu Trạch Duệ trêu chọc cô.

Diệp Hiểu Hàm hùng hồn nói: “Dĩ nhiên, đều viết trên giấy chứng nhận, nếu không câu lạc bộ của mấy người sẽ không cho tôi vào!”

Cũng đúng! Triệu Trạch Duệ gật đầu, sau đó di chuyển thân thể về phía cô. “Cô nhất định muốn tôi dùng cách đối đãi với khách khứa đối đãi với cô sao?”

Diệp Hiểu Hàm không biết Ngưu Lang phục vụ khách như thế nào, nhưng cô có xem qua trong tivi, chỉ uống rượu mà thôi, cô ứng phó được.

Hiển nhiên Đinh Gia Kỳ biết, cho nên cô cố gắng ngăn cản Diệp Hiểu Hàm, lời tay cô muốn giải thích, lại bị Triệu Trạch Duệ trừng mắt, ý bảo cô không nói chuyện lung tung.

“Lại đây! Tôi cũng rất muốn hiểu rõ anh là người thế nào.” Diệp Hiểu Hàm là một người đơn giản, không ai dạy cô những điều này, mặc dù thấy Đinh Gia Kỳ muốn giải thích, cô cũng không để ý, nguyên nhân là cô tò mò.

Đinh Gia Kỳ không ngăn cản được, ánh mắt của người đàn ông này thật sự khủng khiếp, chẳng lẽ Diệp Hiểu Hàm không phát hiện ra sao? Cô hơi sợ, chỉ có thể ngồi ở một nơi khá xa quan sát.

Triệu Trạch Duệ đột nhiên mỉm cười. “Tiểu thư Hàm Hàm, nếu cô xác định, trước đó chúng ta uống hết ly rượu này đã.”

Anh rót cho cô một ly rượu đỏ, số ghi không cao, sẽ không say, nhưng cho cô thêm chút can đảm, có lẽ cô thật sự không biết, nhưng rượu rất tốt cho việc cổ vũ trái tim nhỏ của cô.

Diệp Hiểu Hàm sáng khoái nhận, cô cũng không phải chưa từng uống rượu, chai rượu này vốn là của cô, cô hào phóng cạn chén, sau đó nhìn anh nở nụ cười.

Triệu Trạch Duệ từ từ uống hết cốc của mình, sau đó kéo cô qua, hôn xuống môi cô.

Rượu trong miệng anh cũng chưa uống xong, không ngừng chuyển sang miệng Diệp Hiểu Hàm.

Diệp Hiểu Hàm kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, anh ta đang làm gì? Thật buồn nôn!

Một bên Đinh Gia Kỳ hoàn toàn bị dọa sợ, không ngờ người đàn ông này thật sự làm chuyện như vậy với Diệp Hiểu Hàm.

Khi trong miệng mình hoàn toàn không còn rượu, Triệu Trạch Duệ mới bắt đầu liếm bờ môi cô, mà lúc này, Diệp Hiểu Hàm đã tỉnh táo sau cơn chấn động, dùng giằng muốn anh buông cô ra.

Tại sao? Không phải cô muốn có kinh nghiệm trong chuyện này sao? Khóe miệng Triệu Trạch Duệ chứa đựng nụ cười, chậm rãi hôn môi cô.

Dù cô đang giãy dụa, nhưng lại không có chút tác dụng nào, anh mạnh mẽ ôm lấy cô, tay còn ôm chặt đầu cô, khiến cô không cách nào nhúc nhích.

Mà hành động của cô cũng kích thích anh muốn tiến thêm một bước, anh dùng đầu lưỡi đẩy hàm răng cô ra, thậm chí còn dùng đầu lưỡi khê chọc cảm của cô, khiến toàn thân cô hoàn toàn mềm nhũn.

2. Chương 2

Diệp Hiểu Hàm chưa từng chạm qua môi của người đàn ông nào, huống chi là động tác như vậy.

Anh trêu chọc Diệp Hiểu Hàm, lập tức khiến cô ngừng giây dựa, anh cảm thấy cô núm lấy quần áo anh, nhưng không có hành động khác.

Lưỡi trong miệng cô cũng vì bị anh trêu đùa mà không còn đường chạy, bị ép quần lấy với lưỡi của anh.

Bây giờ Đinh Gia Kỳ không còn khiếp sợ nhìn hai người hôn nhau nữa, mà là khiếp sợ vì nụ hôn này đã kéo dài đến bảy tám phút, bọn họ lại có thể không có ý ngừng.

Cô không nhận được ho nhẹ, nhưng dường hai người đang hôn nhau không nghe thấy, đến lúc cô suýt ho ra cả phổi rồi, người đàn ông đó mới nghe được.

Triệu Trạch Duệ chậm rãi rời khỏi miệng Diệp Hiểu Hàm, sau đó còn chưa đã mút lấy môi dưới của cô vài lần rồi mới thả ra.

Anh mỉm cười, nếu như bạn cô không ngăn lại, có lẽ anh sẽ còn tiếp tục hôn cô, anh cũng biết lần đầu tiên mình làm quá mức như vậy với một nữ sinh, nhưng anh lại có thể không nhận được.

Đinh Gia Kỳ nhìn Diệp Hiểu Hàm này giờ còn không nói gì, ánh mắt có chút chờ đợi, cô sợ, vội vàng chạy qua gọi cô vài tiếng.

Diệp Hiểu Hàm còn đắm chìm trong nụ hôn vừa rồi, đó là nụ hôn đầu của cô, nhưng nụ hôn đầu tiên lại dành cho người đàn ông có khả năng hôn thâm hậu như vậy, khiến cô cảm thấy thật kỳ quái, nhưng nụ hôn của anh thật sự rất thoải mái!

Nghe được tiếng kêu của Đinh Gia Kỳ, cô mới tỉnh táo lại, ý thức được mình vừa làm gì, rõ ràng không nên như vậy, cô có một loại cảm giác bị lừa.

Diệp Hiểu Hàm lập tức cầm đồ lên, lôi kéo Đinh Gia Kỳ rời đi, mặc dù chân có chút mềm, nhưng cô vẫn còn cố gắng chống đỡ ra khỏi hộp đêm được.

Triệu Trạch Duệ ngồi trong phòng bao riêng cười, ngón tay đặt lên môi, cảm giác vừa rồi không tồi, chỉ tiếc cô còn quá nhỏ.

Thái độ khác thường, hôm nay Diệp Hiểu Hàm về nhà sớm hơn một chút, mà Diệp Hiểu Yên và Diệp Hiểu Kiệt cũng vừa đến.

“Hàm Hàm, em về rồi?” Diệp Hiểu Yên tươi cười ra khỏi phòng bếp.

“Chị, chị đã về rồi! Em còn tưởng tối nay là em xuống bếp!” Diệp Hiểu Hàm hưng phấn chạy đến bên cạnh Diệp Hiểu Yên.

Diệp Hiểu Yên lại giả vờ kinh ngạc. “Thì ra em biết nấu ăn hả?”

Diệp Hiểu Hàm cười xấu hổ, cô không biết, cô chỉ nói một chút mà thôi.

“Anh hai đâu?” Không thấy Diệp Hiểu Kiệt, cô hỏi thăm chị mình.

“Anh ấy ở trong phòng sách, chị vừa thấy anh ấy đưa tài liệu công ty đến.” Diệp Hiểu Yên vừa nói vừa vào lại phòng bếp, chuẩn bị nhanh lên một chút, cũng không biết lúc nào thì có thể ăn cơm.

Diệp Hiểu Hàm cũng không muốn đi quấy rầy Diệp Hiểu Kiệt, vì vậy ở lại trong phòng bếp giúp Diệp Hiểu Yên.

Một ngày như thế này, Diệp Hiểu Hàm mới thật sự cảm thấy vui vẻ, dù hôm nay là ngày giỗ của mẹ, nhưng cũng là ngày cả nhà đoàn tụ lại cùng nhau ăn cơm.

Nhưng cũng chỉ có ba người bọn họ thôi, mấy năm nay Diệp Chấn Hồng như quên mất, luôn không trở về, mà cũng khiến cho Diệp Hiểu Yên và Diệp Hiểu Kiệt ghét ông hơn, bọn họ tình nguyện gọi Diệp Hiểu Hàm ra ngoài ăn cơm, cũng không muốn thời gian bình thường về nhà sẽ nhìn thấy ông ấy.

Lúc này, Diệp Hiểu Hàm mới nhớ tới mấy ngày trước mình vào hộp đêm cao cấp làm chuyện ngu ngốc, sau khi rời khỏi hộp đêm, Đinh Gia Kỳ phải chăm sóc cô một lúc, cô thật sự có chút trắng mắt, tại sao phải nghiêm túc tìm một cao thủ tình trường như vậy làm bạn trai?

Đinh Gia Kỳ nói, nếu không phải vì có cô ấy ở đây, người đàn ông đó đã sớm ăn cô.

Diệp Hiểu Hàm lại cảm thấy anh ta sẽ không, cũng không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy, có thể là vì hành động của anh ta rất nhỏ nhả, khiến cô không cách nào tin tưởng.

Diệp Hiểu Yên phát hiện cô có gì đó không đúng, lập tức hỏi cô: “Có phải có bạn trai rồi không?”

Diệp Hiểu Hàm trả lời ngay là không có.

Dĩ nhiên là không có rồi! Cô vốn chỉ định tìm mà thôi, nhưng đó cũng là vì muốn làm Diệp Chấn Hồng tức giận, căn bản cũng coi như không có bạn trai!

Diệp Hiểu Yên cảm thấy chơi rất vui. “Thật sao? Không sao, em có thể nói với chị, chị sẽ không nói với anh hai, như vậy anh hai sẽ không tìm người đàn ông đó để gây phiền toái!”

Diệp Hiểu Hàm cầu khẩn chị hai. “Không phải vậy, chị không cần đoán! Em còn đang đi học, có bạn trai gì chứ? Huống chị những người đàn ông bên cạnh em, em không thích một ai.”

Vừa nghĩ đến những cậu bạn xấu ngây thơ đến đáng sợ trong lớp, muốn cô thích một người trong số họ cũng khó.

Diệp Hiểu Yên cũng không truy hỏi cô nữa, với tính tình của Diệp Hiểu Hàm, làm thế nào cô cũng không chịu thừa nhận.

Vắt vả lấm mới làm xong cơm, mọi người tập trung lại trước bàn ăn vẫn thường chờ đợi một chút, đã tám giờ tối, nếu như Diệp Chấn Hồng thật sự có lòng trở về ăn cơm với bọn họ, có lẽ đã sớm trở về, nhưng ba người vẫn trò chuyện, không di chuyển đôi dũa.

Diệp Hiểu Kiệt hỏi thăm tình hình học tập dạo này của Diệp Hiểu Hàm, mà Diệp Hiểu Hàm lại hỏi thăm công việc của họ, vấn đề hôn nhân, nhưng bọn họ đều không nói, nói đó không chuyện dành cho trẻ con.

Diệp Hiểu Hàm buồn buồn, cô đã không còn là một đứa bé.

Khi bọn họ quyết định dọn cơm, đã tám giờ rưỡi, không muốn đợi thêm nữa, có đợi thì cũng như không.

Sau khi ăn tối xong, Diệp Hiểu Kiệt lấy lý do công việc rời đi, sau khi giải quyết xong chuyện trong phòng bếp Diệp Hiểu Yên cũng rời đi, căn nhà lập tức chỉ còn lại một mình Diệp Hiểu Hàm.

Cô rất tức giận, tại sao ba cô lại có thể không quan tâm bọn họ, còn quên mất ngày giỗ của mẹ?

Diệp Hiểu Hàm giận giữ gọi điện cho tài xế của Diệp Chấn Hồng, hỏi thăm ba mình đang ở đâu, biết địa điểm cô có chút do dự, vì ông lại đi đến hộp đêm mà lần trước cô đến.

Lúc Diệp Hiểu Hàm đến hộp đêm thì đã muộn, lúc này đáng ra cô nên nghỉ ngơi, nhưng cô lại vẫn muốn đến nơi này để bắt ba mình.

Cô xông tới quầy, muốn hỏi thăm Diệp Chấn Hồng đang ở đâu, lại phát hiện Triệu Trạch Duệ đang ở đây. “Anh...”

Triệu Trạch Duệ có chút kinh ngạc, không hiểu sao cô còn dám đến, nhưng nhìn bộ dạng giận dữ ngút trời của cô, vậy cũng phải chuyển gì tốt.

“Tiểu thư Hàm Hàm, hi vọng tối nay cô đến đây không phải vì tìm tôi.” Triệu Trạch Duệ hứng thú nhìn cô.

Cô trừng mắt liếc anh một cái, ngay sau đó hỏi phòng được Diệp Chấn Hồng bao ở đâu.

Nhân viên đã được trải qua huấn luyện, dĩ nhiên sẽ không nói, huống hồ hiện tại Triệu Trạch Duệ đang ở đây, sao có thể nói cho cô biết?

Không nhận được đáp án, Diệp Hiểu Hàm liền tự mình đi tìm, cô cũng không tin mình không tìm được ông.

Diệp Chấn Hồng... quan hệ giữa cô và Diệp Chấn Hồng là như thế nào? Chẳng lẽ là kim chủ của cô, cô đang muốn tìm một vị trí để leo lên sao? Nhưng nhìn phản ứng của cô ngày đó cũng không phải... cô tìm Diệp Chấn Hồng làm gì?

Dù Diệp Chấn Hồng không phải khách quen nơi này, nhưng cũng là khách đặc biệt, đến như Triệu Trạch Duệ không thường tới cũng biết người này, dù ông ta kinh doanh một công ty bình thường, nhưng sổ sách của công ty rõ ràng hoàn chỉnh, ông cũng là người có yêu cầu rất cao với công việc, mà ở đây, dù đi cùng một nhóm khách hàng, ông cũng chỉ là người tiếp khách, tuyệt đối không để người nào đi cùng mình, danh tiếng của Diệp Chấn Hồng trong hộp đêm không giống những người khác, anh dĩ nhiên cũng biết.

Nhưng Diệp Hiểu Hàm cũng không muốn như vậy, ngày giỗ của mẹ, ông ta lại chạy đến đây tìm phụ nữ, tức chết đi được.

Cô vừa tính đi tìm, Diệp Chấn Hồng đã ra khỏi phòng cùng khách, nhưng khách hàng kia mỗi người ôm một phụ nữ, dù ông không ôm, nhưng cô nhìn thấy cũng cảm thấy tức giận.

Diệp Hiểu Hàm nghĩ trực tiếp đi tới, để ông mất mặt trước khách hàng một phen, nhưng nghĩ đến việc ông đối xử với anh em bọn họ như vậy, cô liền muốn nghĩ cách để chinh ông.

Cô đi đến bên cạnh Triệu Trạch Duệ. “Giúp tôi một việc, tôi sẽ cho anh tiền.” Nói xong cô lôi kéo Triệu Trạch Duệ tiến đến.

Triệu Trạch Duệ cau mày, anh không muốn tham dự vào quan hệ phức tạp của người khác tí nào, nhưng nhìn bộ dạng cô dù đang mỉm cười vẫn mang theo lửa giận, cảm thấy rất đáng thương.

Diệp Hiểu Hàm đi đến bên cạnh Diệp Chấn Hồng. “Ai nha, thi ra ba cũng ở đây à?”

Ba? Triệu Trạch Duệ có chút kinh ngạc, không ngờ hai người là ba con.

Diệp Chấn Hồng nhìn về phía người đến, lại là con gái nhỏ của mình.

“hàm Hàm, sao con lại ở đây?”

Diệp Hiểu Hàm nhìn về phía Triệu Trạch, sau đó tựa hẳn lên người anh. “Con tới tìm anh ấy! Anh ấy làm việc ở đây, là bạn trai con, con đương nhiên muốn cổ vũ!”

“Cái gì?” Diệp Chấn Hồng tức giận, con bé đến nơi này tìm bạn trai? Nơi này ngoài phục vụ thì chỉ có Ngưu Lang, nhìn anh ta không giống phục vụ, nhất định là Ngưu Lang, con bé lại có thể lừa ông tìm bạn trai như vậy?

Khách hàng xung quanh đã hơi say rồi, không biết bọn họ nói gì, tự mình rời đi, để lại ba người họ ở chỗ này.

“Diệp Hiểu Hàm, con biết con đang làm gì không?” Diệp Hiểu Hồng cố gắng để không nổi trận lôi đình ở đây.

Triệu Trạch Duệ không nói gì, chỉ nhìn hai ba con đấu nhau, rất dễ nhận thấy con gái ông rất giận ba mình, mà ba cô gái này tức giận vì cô ở bên cạnh anh.

Diệp Hiểu Hàm mỉm cười, như con chim nhỏ tựa người vào trong vòng tay của Triệu Trạch Duệ. “Con đương nhiên biết, con thích anh ấy, con không để ý anh ấy làm công việc gì, dù năm nay anh ấy ba mươi tuổi, con vẫn cảm thấy thích anh ấy.”

Diệp Chấn Hồng lại hét lớn. “Cái gì, ba mươi tuổi? Diệp Hiểu Hàm, những năm nay ở trường con chỉ học những cái này sao? Con tìm một người đàn ông gần ba mươi tuổi làm bạn trai? Ba muốn con lập tức chia tay anh ta!”

Dù người đàn ông trước mặt nhìn qua rất nho nhã, lại yên lặng ở bên cạnh nghe, cũng không thay đổi được sự thật anh ta là Ngưu Lang.

Diệp Hiểu Hàm hoàn toàn không để ý đến lời nói của Diệp Chấn Hồng. “Tại sao?”

“Vì ba là ba con.”

Diệp Hiểu Hàm cười lạnh. “Nếu ba cảm thấy ba là ba con, vậy ba nên nhớ hôm nay là ngày bao nhiêu, mà ba lại lêu lổng ở chỗ này, muốn con coi là ba thật sự rất khó!”

Mặt Diệp Chấn Hồng lập tức biến sắc, thật ra thì ông không quên, buổi sáng, trước khi đi, ông đã thấp hươu cho vợ, buổi tối ông không thể về nhà cũng vì việc buôn bán của ông, tại sao bọn họ không thể bỏ qua cho ông một chút?

Diệp Hiểu Hàm nhìn mặt ông thay đổi, cho là hiện tại ông mới nhớ đến, càng thêm tức giận.

“Anh yêu, chúng ta đi thôi! Hiện tại em muốn dẫn anh ra sân, tối nay chúng ta chơi đùa một chút.” Cô dùng ánh mắt dễ thương nhìn về phía Triệu Trạch Duệ, nói với anh.

Triệu Trạch Duệ vốn không muốn đi, nhưng trong ánh mắt cô có tia cầu khẩn, cô đang cầu xin anh?

Sau khi anh mỉm cười gật đầu với Diệp Chấn Hồng, lập tức dẫn Diệp Hiểu hàm đi ngoài.

Ra cửa, Diệp Hiểu Hàm muốn gọi taxi, tiếp tục ngủ trưa, vì cô biết ba mình nhất định sẽ đi theo.

Dĩ nhiên Triệu Trạch Duệ cũng phát hiện, lập tức kéo cô đến trước một chiếc limousine màu đen, mở cửa xe cho cô ngồi vào.

Trong mắt Diệp Hiểu hàm có chút chần chờ, nhưng vẫn ngồi vào.

Lúc Diệp Chấn Hồng đuổi kịp, Triệu Trạch Duệ đã lái xe rời đi, không có cách nào khác Diệp Chấn Hồng đành phải lái xe đuổi theo.

Diệp Hiểu Hàm nhìn Triệu Trạch Duệ. “Anh là Ngưu Lang, tại sao có thể mua một chiếc xe đắt tiền như vậy?”

Triệu Trạch Duệ mỉm cười. “Tôi chưa từng nói tôi là Ngưu Lang.”

“Cái gì?” Anh không phải là Ngưu Lang thì anh là cái gì? Tại sao ngày đó quản lý lại dẫn anh vào, hơn nữa còn nói với cô lời nói kỳ quái như vậy?

“Anh không phải là Ngưu Lang, tại sao lại xuất hiện trước cửa phòng của tôi? Còn do quản lý dẫn anh vào, anh cũng không nói anh không phải!” Cô đột nhiên cảm thấy nụ hôn đầu của mình mất đi cũng không sao cả, vì anh không phải là Ngưu Lang.

“Là tự cô cho rằng tôi là Ngưu Lang, tôi không mở miệng vì tôi muốn biết cô đến đó vì mục đích gì.” Triệu Trạch Duệ vừa lái xe vừa giải thích với cô.

Diệp Hiểu Hàm không nghĩ ra, anh muốn biết mục đích cô đến hộp đêm này?

“Anh làm gì? Tôi đến hộp đêm đó thì liên quan gì đến anh?”

“Hiện tại tôi có thể coi như là quản lý của hộp đêm, cô nói tôi không liên quan sao? Nhưng cô đúng là con nhỏ lại ma mãnh, còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể chạy đến hộp đêm chơi, chẳng qua tôi thấy giống như cô không chơi nổi!” Anh vẫn còn nhớ rõ bộ dạng chạy trốn chết đêm đó của cô.

Bị anh nói như vậy, cô cũng rất không phục, cô không có không chơi nổi, chỉ là không kịp thích ứng!

Diệp Hiểu Hàm tức giận nhìn anh chằm chằm. “Tôi đâu có không chơi nổi, nếu như bây giờ anh làm chuyện giống như vậy với tôi, tôi vẫn có thể chịu đựng.”

Triệu Trạch Duệ cười khế. “Thôi đi, cô nhóc, dù sao đọc thêm nhiều sách cũng tốt hơn đến hộp đêm chơi.”

Anh đang xem thường cô? Cái gì mà cô nhóc, cô đã mười tám tuổi rồi, đã là người lớn.

“Ai cần anh lo!”

“Tôi không xen vào, vậy không bằng giao cô cho ba cô đang đuổi theo phía sau trông chừng?” Triệu Trạch Duệ nhìn ra phía sau qua kính chiếu hậu.

Cô lấy điện thoại ra, vì từ nãy đã luôn nói chuyện, cho nên anh không phát hiện, thì ra Diệp Chấn Hồng vẫn luôn gọi điện cho cô... nhưng cô vẫn không cách nào tha thứ hành động tối nay của ông.

“Lái nhanh một chút, tôi không muốn nhìn thấy ông ấy, tốt nhất là bỏ rơi ông ấy.” Diệp Hiểu Hàm ra lệnh cho Triệu Trạch Duệ.

Triệu Trạch Duệ vẫn luôn không thích người khác ra lệnh ngoại trừ ‘người kia’, nhưng lúc này anh giống như không để ý đến chuyện cô vừa ra lệnh cho anh.

“Vậy cô ngồi cho chắc.” Anh nhắc nhở.

Diệp Hiểu Hàm không đặc biệt chú ý, nhưng sau khi anh vừa mở lời, cô mới biết cái gì gọi là đáng sợ.

3. Chương 3

Mười phút sau, hai người đã đến bờ biển, mà Diệp Chấn Hồng cũng đã sớm bị bỏ rơi.

Diệp Hiểu Hàm bội phục nói với Triệu Trạch Duệ: “Sao anh lại lợi hại như vậy? Anh là một tay đua xe sao?”

Anh cười, lắc đầu một cái, anh cũng không làm loại công việc đó.

“Vậy thì anh làm việc gì, thật sự là quản lý hộp đêm? Làm việc ở hộp đêm có thể kiếm được bao nhiêu tiền vậy, có thể mua được limousine sao? Diệp Hiểu Hàm có chút hoài nghi.”

Anh cũng không tính công khai thân phận của mình trước mặt cô, có lẽ qua tối nay, bọn họ sẽ không gặp lại nhau, trừ khi cô lại chạy đến hộp đêm.

Diệp Hiểu Hàm như đã quen việc anh chỉ im lặng và mỉm cười.

“Anh tên là Triệu Trạch Duệ đúng không?” Diệp Hiểu Hàm hỏi anh.

Anh gật đầu.

Diệp Hiểu Hàm vươn tay, tính bắt tay anh. “Tôi tên là Diệp Hiểu Hàm.”

Cô chính là thiên kim tiểu thư của nhà họ Diệp, không giống như những thiên kim khác, cô hoàn toàn không có bộ dạng tiểu thư, chẳng qua nếu như anh đồng ý, nói không chừng hai người có thể trở thành bạn bè.”

“Chúng ta có thể làm bạn bè không?” Diệp Hiểu Hàm hỏi ý kiến của anh.

Bạn bè? Cô, một cô nhóc học sinh lại muốn kết bạn với một người đàn ông lớn tuổi như anh?

“Cô chắc chắn? Tôi lớn hơn cô một giáp, tôi và cô có nhiều điều khác nhau.” Triệu Trạch Duệ nhìn cô nói.

Diệp Hiểu Hàm không ngại, cái gì mà khác nhau với không khác nhau, chỉ cần anh đồng ý là có thể trở thành bạn cô.

“Tôi mặc kệ, cái gì mà khác nhau, chỉ cần chúng ta nói chuyện nhiều với nhau là được rồi! Hơn nữa tôi cảm thấy anh rất chín chắn, tôi thích anh!”

Thích anh? Triệu Trạch Duệ nhíu mày.

Sau khi nói xong, Diệp Hiểu Hàm mới ý thức được là mình nói sai. “Tôi thích không phải là loại thích như vậy! Ý của tôi là tôi thưởng thức anh, chỉ đơn giản cảm thấy anh rất tốt mà thôi.”

Triệu Trạch Duệ làm bộ đau lòng ôm ngực. “Tôi còn tưởng rằng cô thích tôi, hại tôi thiếu chút nữa vui mừng nhảy dựng lên.”

Diệp Hiểu Hàm ngây thơ tin là thật. “Có thật không?”

Triệu Trạch Duệ lập tức cười. “Cô nói đi?”

Diệp Hiểu Hàm biết mình bị gạt. “Cái chú này thật quá đáng.”

Triệu Trạch Duệ ho nhẹ hai tiếng. “Nhưng tôi không thích cô gọi tôi là chú!”

“Nhưng phải làm sao đây, tôi lại muốn gọi như vậy, chú!” Diệp Hiểu Hàm cảm thấy chơi rất vui, lại gọi một tiếng.

Triệu Trạch Duệ đánh vào gáy cô một chút. “Lần sau còn gọi như vậy, tôi sẽ đánh cô!”

Diệp Hiểu Hàm đáng thương che trán. “Thật là quá đáng, bắt nạt tôi như vậy.”

“Tôi thấy cô bắt nạt ba cô rất vui đó!” Triệu Trạch Duệ nói cô.

Diệp Hiểu Hàm vốn không muốn nói đến con người bạn hoại đó chút nào, nhưng hiện tại nhắc đến chuyện đau lòng của mình, cô lại khó bỏ qua. đi n dần lê q ụy đôn

“Đều là vì ông ấy, làm hại chúng tôi mỗi lần đều không vui.”

Triệu Trạch Duệ kiên nhẫn, yên lặng nghe, không có ý định ngắt lời cô.

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi, anh hai và chị hai đã về nhà sớm, chuẩn bị để mọi người cùng nhau ăn cơm, nhưng ông ấy vẫn luôn không về, những năm nay đều như vậy, ông ấy luôn vì công việc buôn bán, vì những lí do khác mà không về nhà, ngay cả tôi, thời gian gặp ông ấy cũng rất ít, cho nên chúng tôi rất ghét ông ấy.”

Triệu Trạch Duệ vốn định an ủi cô, nhưng anh là cô nhi, căn bản không biết tình thân rốt cuộc là cái gì, điều anh có thể cảm giác được chỉ có tình bạn mà thôi. “Ông ấy cũng vì cái nhà này, để ấy người được sống cuộc sống hàng ngày thật tốt.”

Diệp Hiểu Hàm cũng không cảm kích. “Tôi không cần, tiền từ từ kiếm là được rồi, hơn nữa hiện tại anh hai và chị hai cũng đã ra ngoài làm việc, tại sao ông ấy không bỏ được công việc? Chúng tôi chỉ hi vọng có một người ba quan tâm chúng tôi mà thôi, nhưng đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa được hưởng thụ qua tình yêu của ông ấy.”

Triệu Trạch Duệ không biết vì sao, lại muốn đưa tay xoa đầu cô, để cô tựa vào vai mình giải tỏa ít oán hận, nhưng anh còn chưa làm gì, Diệp Hiểu Hàm đã làm như vậy, ngoan ngoãn tựa lên bả vai anh, khóc như một đứa bé.

Cũng vì cô chỉ muốn ba quan tâm mà thôi, nhưng ba cô lại coi trọng việc buôn bán, khiến cô không cách nào tiếp nhận được, anh vuốt ve mái tóc của cô, cô là một cô gái tốt, lần trước cô chạy đến hộp đêm, cũng là muốn khiến ba mình tức giận thôi!

Đột nhiên Diệp Hiểu Hàm ngẩng đầu lên nhìn Triệu Trạch Duệ. “Anh vừa nói anh không phải Ngưu Lang phải không, vậy anh làm gì?”

Triệu Trạch Duệ không ngờ cô còn nhớ. “Cô cảm thấy tôi làm nghề gì?”

Cô lau nước mắt của mình, thoát khỏi tâm trạng đau khổ, ngược lại bắt đầu chất vấn anh.

“Ai biết anh làm gì, anh lừa tôi, cảm thấy bắt nạt phụ nữ rất vui sao? Hơn nữa ngày đó anh hoàn...” Diệp Hiểu Hàm có chút không nói ra được.

Tay Triệu Trạch Duệ còn đặt lên bả vai Diệp Hiểu Hàm, tuyệt không giống như mới quen, là hai người xa lạ chỉ mới gặp nhau có hai lần.

“Tôi còn làm gì?” Triệu Trạch Duệ cười hỏi, cố ý giả ngốc.

Diệp Hiểu Hàm đỏ mặt nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra.

“Được rồi, tôi không nói, dù sao chỉ cần anh nói cho tôi biết, rốt cuộc anh làm nghề gì là được.” Cô cũng không muốn uống công trao nụ hôn đầu của mình ột người kỳ quái.

Triệu Trạch Duệ không trả lời, anh không muốn nói chuyện này với cô.

“hàm Hàm, cô nhìn phòng cảnh một chút đi! Có một số việc tôi không muốn nói, anh cũng không ép được tôi.”

Diệp Hiểu Hàm nhìn anh, anh giống như thật sự không muốn nói, vậy thì thôi! Dù sao hai người cũng là bạn bè, coi như nụ hôn giữa hai người bạn đi, sau này không để xảy ra chuyện như vậy nữa là được rồi.

Anh nói xem, hiện tại ba tôi đang làm gì? Có phải giận đến học máu rồi không?” Diệp Hiểu Hàm tự nhiên dựa lên bả vai anh.

Triệu Trạch Duệ biết cô hiểu ý của mình, khẽ cười một tiếng: “Không biết, nếu cô muốn biết, cô về thì biết.”

“Tôi không có hứng thú, dù sao tối nay ông ấy hiểu được về nhà là được rồi.” Thật ra cái Diệp Hiểu Hàm để ý chính là cái này.

Anh đột nhiên cảm thấy ở cùng cô rất thoải mái, không giống với những người phụ nữ khác, có phải vì tuổi cô còn nhỏ, cho nên anh mang tâm trạng đối xử với một đứa bé với cô không?

Sáng sớm, Triệu Trạch Duệ đưa Diệp Hiểu Hàm còn ngủ gật về nhà họ Diệp, dĩ nhiên không tránh được việc bị Diệp Chấn Hồng mắng một trận, nhưng anh cũng không vì như vậy mà giải thích, vì căn bản không cần thiết, nếu con gái ông chịu nói, cô ấy tự nhiên sẽ nói với ba mình.

Sáng nay, anh có một hội nghị, cho nên anh vội vã chạy về tổng bộ.

Triệu Trạch Duệ không phải người bình thường, cho nên anh mới không chịu nói ra thân phận của mình cho Diệp Hiểu Hàm.

Anh thuộc một tổ chức toàn cầu khá nổi tiếng, dù là buôn bán, trong tổ chức đều có người học kinh doanh, nếu như không phải người có bối cảnh, căn bản sẽ không biết chuyện này, dĩ nhiên cũng không có người biết anh thuộc tổ chức này.

Cái tổ chức thần bí này, dưới sự chỉ dẫn của thủ lĩnh là ba vị tướng mạnh mẽ, chưa nhau phụ trách những lĩnh vực khác nhau, mà Triệu Trạch Duệ không thích động vào võ thuật, cho nên anh quản lý một ít công ty buôn bán, dĩ nhiên anh chỉ trên danh nghĩa một công ty nhỏ, những công ty khác đều không phải là anh, tổ chức yêu cầu phải khiêm tốn.

Triệu Trạch Duệ bước vào tổng bộ, gặp Tang Bác Hào đầu tiên, anh cười hi hi xuất hiện trước mặt anh.

“Cậu làm gì vậy, bị hao sắc sao?” Triệu Trạch Duệ cảm thấy kỳ quái, dù bình thường Tang Bác Hào luôn cười cợt nhả, nhưng nụ cười hôm nay rất kỳ lạ, mang theo chút hơi thở mập mờ.

Tang Bác Hào vẫn cười hi hi nói: “Duệ, không ngờ người phụ nữ của cậu lại nhỏ như vậy, cậu thích loại hình trẻ con này à?”

4. Chương 4

Trong khoảng thời gian ngắn Triệu Trạch Duệ không hiểu ý của anh, nhưng ngay sau đó anh đã hiểu được trẻ con trong miệng Tang Bác Hào là ai.

Anh lại có thể quên tối qua trong hộp đêm có tay chân của Tang Bác Hào, cái miệng rộng của tên Đặng Thâm, lại có thể nói cho tên miệng rộng khác là Tang Bác Hào, xem ra hiện tại cả tổ chức đều đã biết đi_ền_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

“Nhìn vẻ mặt của cậu, cậu biết mình đang nói gì, sao rồi? Nghe nói tối qua cậu một đi không trở lại, cậu và cô ấy đi đâu vậy?” Tang Bác Hào mập mờ hỏi.

Triệu Trạch Duệ luôn luôn nho nhã cũng có ngày hôm nay, để anh bắt được chuôi rồi!

Ngay cả việc tối qua anh không về nhà cũng biết, Tang Bác Hào sẽ không đến trước cửa nhà anh chờ chứ? Triệu Trạch Duệ nghĩ thầm, nhưng đối thủ này có thể hạ Tang Bác Hào đơn giản như một đĩa đồ ăn.

“Hào, nếu như hiện tại cậu không muốn mình đánh cậu một cái thì lập tức câm miệng.” Triệu Trạch Duệ liếc anh một cái, sau đó nói.

Trang Bác Hạo biết trong ba người bọn họ, ngoài Hướng Hạo Khải ra, bản lĩnh của Triệu Trạch Duệ là tốt nhất, cho nên anh sẽ không tự mình chuốc lấy khổ, dù anh thống lĩnh cả hắc bang cũng không độ lại hai người bọn họ, vì hai người họ hoàn toàn vứt đi sinh mệnh của mình rồi, anh không chọc nổi. đi_ên_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

“Được rồi, mình không nói, nhưng chuyện này đã truyền ra, người khác không nói mình cũng sẽ không biết.”

Triệu Trạch Duệ không so đo nữa, nếu đã truyền ra, vậy cũng hết cách rồi, anh muốn toàn bộ mọi người câm miệng lại thì có thể, nhưng anh không muốn làm chuyên nhảm chán như vậy, sẽ bị nói giấu đầu lòi đuôi.

Chỉ có anh và Trang Bác Hạo, hai người trực tiếp đi thẳng đến phòng mật của ‘Hoàng’, bình thường Âu Dương Cảnh Húc cũng sẽ ở trong.

“Các cậu đến rồi!” Âu Dương Cảnh Húc ngẩng đầu lên từ một đóng tài liệu, nhìn về phía hai thuộc hạ, đồng thời cũng là hai người bạn tốt Triệu Trạch Duệ và Trang Bác Hạo.

“Húc!” Bình thường họ thường gọi thẳng tên Âu Dương Cảnh Húc, vào vừa cửa liền trực tiếp ngồi vào ghế sofa. đi_ên_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Âu Dương Cảnh Húc thấy Triệu Trạch Duệ, cũng không khỏi lại muốn trêu chọc. “Chuyện của cậu mình nghe rồi, người ta đã trưởng thành chưa?”

Trên trán Triệu Trạch Duệ hiện lên ba vạch đen, sao anh cũng nói cái này?

Trang Bác Hạo ở một bên cười đến đau bụng. “Húc, vấn đề của cậu còn tàn bạo hơn của mình, trưởng thành chưa? Ha ha, mình cũng muốn hỏi như vậy.”

Triệu Trạch Duệ bắt mồm lườm hai người một cái. “Bọn mình căn bản không có gì, cái gì cũng không có, làm phiền hai người để đầu óc mình trong sáng một chút.”

“Thật sao? Nhưng mình nghe nói cô nữ sinh đó nói với ba cô ấy cậu là bạn trai cô ấy!” Trang Bác Hạo không hiểu, có lẽ anh đang trốn tránh! Dù sao thuộc hạ anh nghe được cũng không sai.

Đó chỉ là lời nói dối của Diệp Hiểu Hàm với ba cô ấy thôi, lại có thể bị anh truyền thành như vậy, thật không biết phải giải thích thế nào, mà dù anh có nói, bọn họ cũng không nhất định sẽ nghe?

Âu Dương Cảnh Húc thấy Triệu Trạch Duệ bắt đắc dĩ, liền tính xua đi vấn đề của anh.

“Được rồi, không nói điều này nữa, Duệ, về sau chú ý một chút, ở nơi công cộng cố gắng khiêm tốn, chuyện lần này ở hộp đêm coi như bỏ qua, sau này mình lệnh bọn họ im lặng là được rồi.”

Triệu Trạch Duệ cười với Âu Dương Cảnh Húc, đây mới là hành động của anh em tốt, Trang Bác Hạo nghe vậy chỉ có thể im lặng.

“Hiện tại Khải thế nào? Tính lúc nào trở lại?” Triệu Trạch Duệ hỏi.

Chuyện quản lý hộp đêm vốn là chuyện của Hướng Hạo Khải, hiện tại giao cho anh quản lý, anh cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, anh vốn đã quản lý nhiều công ty như vậy rồi, anh không nói anh mệt mỏi, mà là anh không có cách nào quan tâm nhiều như vậy.

Âu Dương Cảnh Húc nhìn vi tính một chút. “Còn một tuần nữa! Cậu ầu vẫn đang tìm hiểu tình hình, dù sao hành động lần này cũng khó khăn hơn những lần trước, yên tâm, bắt đầu từ tuần sau, tất cả chuyện ở hộp đêm không cần cậu quản lý, nhưng chuyện của công ty thì cậu mau xử lý ỉnh, hai tuần sau mình sẽ đi Mỹ một chuyến, trước lúc đó, nhanh đưa báo cáo doanh thu tráng trước ỉnh.”

Triệu Trạch Duệ hiểu, bắt đầu từ hôm nay công việc vẫn nhiều như vậy, thậm chí còn nhiều hơn, thật hy vọng Hướng Hạo Khải về nhanh một chút.

“Hào, tuần trước chuyện ở Italy được xử lý không tệ, nhưng lần sau phải nhớ dọn dẹp, đừng để mình phải luôn phải người khác đi.” Âu Dương Cảnh Húc chỉ trích.

Trương Bác Hào thu hồi nụ cười cợt nhả, trở nên nghiêm túc, anh thật sự đã sơ sót, dù sao thời gian có hạn, huống chi đánh nhau xong, lúc đàm phán đã có tổn thất về người, cuối cùng anh chỉ có thể vội vàng rời đi.

Về tổ chức, mỗi tháng lại chuẩn bị báo cáo, họ đã quen rồi, chỉ cần bọn họ biết sau đó mình phải làm nhiệm vụ gì, yêu cầu trình độ nào là được rồi, mà đối với sự lãnh đạo của Âu Dương Cảnh Húc, từ trước đến nay họ vẫn luôn không có ý kiến, bọn họ giống như tử sĩ, sẽ luôn ở bên Âu Dương Cảnh Húc cho đến chết.

Cái này chính là cam kết ban đầu của ba người bọn họ.

Nhưng Âu Dương Cảnh Húc sẽ không để bọn họ chết dễ dàng như vậy, bọn họ là bạn bè, anh quyết không để họ phải chịu chết, cho nên bốn người bọn họ cũng giao hẹn cùng sống cùng chết, sẽ không phản bội, sẽ không rời xa.

Diệp Hiểu Hàm vừa về nhà từ trường, nhưng lại không có chút tự do, cô giống như bị nhốt. bình thường Đinh Gia Kỳ sẽ đi chơi với cô, nhưng hôm nay cô ấy có chuyện, để cô một mình về nhà.

Không đúng, phía sau còn có hai vệ sĩ như tử thần, đều là vì ba cô!

Sau chuyện ở hộp đêm lần trước, Diệp Chấn Hồng quan sát cô rất gắt gao, thậm chí còn về nhà mỗi ngày, ngày ngày nói chuyện bên tai cô, muốn cô và Triệu Trạch Duệ chia tay, cả ngày đều nói Ngưu Lang là không được, vấn đề là Triệu Trạch Duệ không phải là Ngưu Lang!

Cô không giải thích, cho nên ông cũng không biết, còn tìm hai người này đi theo cô.

Cô phiền muốn chết rồi, đây còn có tự do sao? Không hề một chút nào, cô đi một đoạn liền quay đầu nhìn hai người kia một chút, hai người đó vẫn mặt không thay đổi đi theo như cũ.

Dù hiện tại Diệp Chấn Hồng thay đổi một chút, nhưng cũng không có nghĩa sẽ quản cô như vậy chứ?

Lúc cô đang suy nghĩ phải làm thế nào để thoát được bọn họ, thì cô cũng vừa lúc thấy Triệu Trạch Duệ bước ra khỏi xe.

Cô lập tức chạy đến. “Chú! Sao chú biết chỗ này?”

Cách gọi này... Triệu Trạch Duệ nhú mày nhìn sang Diệp Hiểu Hàm, anh cũng chỉ thương lượng một chút chuyện với Trương Bác Hào, sẽ lập tức rời đi, như vậy anh cũng có thể gặp cô?

Mà một người đàn ông cũng đưa thò đầu ra khỏi xe, sau đó nói với cô. “Chú? Duệ, thì ra cô nhóc này gọi cậu là chú!”

Triệu Trạch Duệ trừng mắt nhìn người đàn ông trong xe một cái, sau đó nói với cô. “Sao cô lại ở đây?”

Anh chú ý đến hai người đàn ông sau lưng Diệp Hiểu Hàm, xem ra là vệ sĩ, hơn nữa còn đang gọi điện thoại cho ai đó.

“Tan học tôi muốn đi chơi, nhưng phía sau lại có hai người đi theo, nơi nào cũng không cho phép đi.” Diệp Hiểu Hàm đang phiền muốn chết!

Trương Bác Hào lại thò đầu ra. “Đi chơi với chúng tôi thích hơn, chúng tôi có thể giúp cô bỏ rơi bọn họ!”

“Có thật không?” Diệp Hiểu Hàm vui vẻ trở lại, nếu có thể được vậy là tốt nhất.

Triệu Trạch Duệ không muốn tham gia chuyện như vậy. “Cô về nhà đi, bọn tôi còn có việc!”

Diệp Hiểu Hàm chỉ có thể chu mỏ nhìn anh, có chút buồn bã, nhưng vậy cũng hết cách rồi, người ta là người lớn, hơn nữa còn rất bận.

Trương Bác Hào nhìn cô nữ sinh trước mắt, quả nhiên là vô cùng ngây thơ, vô cùng đáng yêu, không trách được người luôn luôn không gần gũi với phụ nữ cũng muốn trêu chọc, có điều tình hình bây giờ thì phải làm sao đây? Anh thật sự nhân tâm nhìn đáng về ai oán của cô nữ sinh này sao?

Vừa định xoay người rời đi, Diệp Chấn Hồng đã đến gần.

“Ba...” Không ngờ tốc độ của ông nhanh như vậy!

Diệp Chấn Hồng tức giận xuất hiện trước mặt hai người, tên nhóc này thật phiền phức, ngay cả ban ngày cũng tìm con gái ông.

“Này, cậu có lầm không, rốt cuộc cậu muốn thế nào? Lần trước cậu đưa con gái tôi đi một buổi tối không về nhà còn không đủ sao? Bây giờ cậu còn muốn làm gì?”

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy mắt mắt muốn chết, nhất định phải nói chuyện một buổi tối không về nhà sao? Lần trước vì không về nhà, ngày hôm nay đã rất mất thể diện, chị cô đã chạy đến nhà hỏi chuyện riêng tư, nhưng bọn họ thật sự không làm chuyện đó mà!

“Ba, ba nói gì vậy!” Ở trên đường chơi như vậy rất vui sao? Sẽ bị người ta nhòm ngó.

“Nếu không muốn nói chuyện trên đường, vậy chúng ta đến một quán cà phê gần đây ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút.” Diệp Chấn Hồng tỉnh táo lại, nhất định phải xem người đàn ông này đối xử tốt với con bé là thật hay là giả.

Triệu Trạch Duệ không ngờ Diệp Chấn Hồng lại lo lắng như vậy, có lẽ lần trước giúp một tay có chút quá đáng, có lẽ lần này anh nên giải thích rõ, Triệu Trạch Duệ lập tức đồng ý.

Nhưng Diệp Hiểu Hàm lo lắng, nói chuyện một mình sao? Vậy không được, sẽ bị lộ, nói gì thì cô vẫn muốn đi theo.

Nhưng Trang Bác Hào nhất định phải đi xem náo nhiệt, cho nên anh lập tức xuống xe đi theo.

5. Chương 5

Trong quán cà phê, bốn người ngồi trong không khí quỷ dị.

Diệp Hiểu Hàm ho nhẹ hai tiếng, nói với ba mình: “Ba, ba sẽ đồng ý để bọn con hẹn hò chứ! Bọn con cũng không làm chuyện gì xấu, chỉ là nghề nghiệp của anh ấy không được tốt mà thôi, nhưng chỉ cần anh ấy đối xử tốt với con là được!” d d l q đ

Diệp Chấn Hồng lại không cho là vậy, ông thật sự là chỉ nghĩ cho con gái được không? Vào ngày đầu tiên ông gặp người đàn ông này, lời của anh ta rất ít, toàn bộ đều do Diệp Hiểu Hàm nói, ý kiến của anh ta thì sao?

“Hàm Hàm, anh ta lớn hơn con nhiều lắm, huống chi bây giờ con còn chưa tốt nghiệp, con nói chuyện yêu đương gì chứ? Hơn nữa dù bất kì phương diện nào, người này cũng không hợp với con... con đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng qua là do con ham chơi nên mới thích người đàn ông này, chẳng lẽ con định vì người đàn ông này mà không quan tâm đến tương lai của mình sao?” Diệp Chấn Hồng muốn giải thích rõ với cô, dù sao chuyện này thật sự quá nghiêm trọng.

Lớn tuổi, thân phận kém, cái này phải làm sao?

Diệp Hiểu Hàm nhìn Triệu Trạch Duệ ở bên cạnh một cái, anh lại giống như cảm thấy đó không phải là nói mình, cô không thể làm gì khác hơn là tự phản công.

Từ những lời của ba, cô thật sự cảm thấy ba mong đợi vào tương lai của mình, nhưng cô không muốn những thứ này, mà cô hi vọng so với việc buôn bán, ông sẽ quan tâm đến anh em cô hơn một chút.

Cô muốn ông hiểu được, nếu như anh không quan tâm nhiều đến chuyện buôn bán, quan tâm đến cô nhiều hơn một chút, cô sẽ không làm vậy.

“Không được! Cái gì mà tiền đồ, đời con chỉ biết yêu anh ấy, cho dù thay lòng, con vẫn còn thương anh ấy.” Những lời này dù có chút xấu hổ, nhưng cũng chỉ là lời nói dối mà thôi. d d l q đ

Triệu Trạch Duệ có chút kinh ngạc, cô hẳn không phải thật lòng mới đúng, cô gái nhỏ thế này lại có thể dễ dàng nói ra những lời như vậy được sao? Nếu như cô nói dối vì vở kịch này mà nói dối, thì thật sự có chút

quá mức, anh không thể vĩnh viễn diễn trò với cô, nhưng điều khiến anh kinh ngạc chính là, anh lại cảm thấy có hứng thú với cô gái làm phản ba mình này. d d l q d

Bọn họ chỉ đang diễn kịch mà thôi, tại sao anh lại có biến hóa kì quái như vậy?

Trang Bác Hào hứng thú nhìn hai người, giữa bọn họ một người xấu hổ, một người kinh ngạc, chắc là chưa tập diễn, đây không phải là tình cảm thật thì là cái gì?

Diệp Chấn Hồng không nghĩ con gái sẽ nói những lời nghiêm trọng như vậy, mặc dù rất tức giận, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi lâu cũng chỉ có thể đồng ý sơ qua.

“Vậy hai đứa chỉ cần đơn giản là hẹn hò, ba sẽ mặc kệ hai đứa, nhưng nếu hai đứa muốn nghĩ bậy đến chuyện kết hôn, có chết ba cũng không đồng ý.”

Diệp Hiểu Hàm nhìn ba mình như đang nhìn quái vật, ý của ông là đồng ý rồi, sao lại dễ dàng như vậy? Cô còn chưa chơi đủ mà.

“Ý của ba là...”

Diệp Chấn Hồng lườm hai người một cái. “Muốn ba đồng ý thì có thể, nhưng cậu ta phải thôi ngay công việc ở hộp đêm, đến công ty ba làm.” d d l q d

Diệp Hiểu Hàm kiên quyết không đồng ý, như vậy sao được, vốn anh cũng không phải là Ngưu Lang, huống chỉ anh cũng sẽ không làm vậy, anh chỉ giúp cô diễn kịch mà thôi.

“Không được, con thích anh ấy bây giờ, nếu anh ấy thay đổi, vậy con cũng không thích nữa.”

Điều này là điều Diệp Chấn Hồng cầu còn không được. “Để cho cậu ta đến công ty ba làm, ba sẽ cấp lương cho cậu ta như khi cậu ta làm việc ở hộp đêm.”

Diệp Hiểu Hàm khó xử nhìn Triệu Trạch Duệ, làm sao bây giờ?

Triệu Trạch Duệ đã sớm thấy được tấm lòng yêu thương con gái của Diệp Chấn Hồng, chẳng qua là ông không biết cách yêu thương cô mà thôi.

Anh nhìn đồng hồ, gần đến rồi, anh nên đi.

Anh đưa mắt nhìn Trang Bác Hào, anh ta cũng hiểu ý của anh, lập tức rời khỏi phòng cà phê trước.

Triệu Trạch Duệ giao danh thiếp cho Diệp Chấn Hồng. “Thật xin lỗi, ngài Diệp, mặc dù tôi không cố ý phối hợp với con gái rượu của ngài, nhưng cô ấy chỉ muốn nhận được tình yêu thương của ông mà thôi, hi vọng ông có thể rút ra một chút thời gian để ở bên cô ấy, thừa dịp cô chưa kịp biến chuyện không thành có.”

“Chú!” Diệp Hiểu Hàm tức giận, anh lại có thể nói chuyện đó cho ba cô biết!

Diệp Chấn Hồng nhất thời không hiểu, trên danh thiếp viết một công ty gần lớn bằng công ty ông, anh là ông chủ?

“Hàm Hàm, ba cô cũng đã hiểu.” Triệu Trạch Duệ nói xong lại quay sang nói với Diệp Chấn Hồng. “Tôi không phải là Ngưu Lang như Hàm Hàm nói, cũng không phải là bạn trai cô ấy, ngài hãy yên tâm! Tôi còn có chuyện, đi trước.”

Anh tạ lỗi với Diệp Chấn Hồng xong liền rời đi, lưu lại bộ mặt giận dữ của Diệp Hiểu Hàm và bộ mặt áy náy của Diệp Chấn Hồng.

Ông không biết nên vui mừng hay tức giận, có lẽ ông thật sự quá sơ suất với con gái mình rồi, ngay cả suy nghĩ thực sự trong lòng con gái cũng không biết, còn phải để một người ngoài nói cho ông biết. “Hàm Hàm, ba...”

Diệp Hiểu Hàm nhìn ông, hiện tại ông đã biết tâm sự của cô rồi, ông sẽ không cười nhạo cô chứ?

“Thật xin lỗi, ba biết là ba thiếu các con, bắt đầu từ hôm nay ba sẽ thay đổi, đừng lấy thêm chuyện này kích thích ba nữa được không?” Diệp Chấn Hồng thật lòng nói xin lỗi với con gái mình.

Diệp Hiểu Hàm kinh ngạc nhìn ba, ông lại có thể nói lời xin lỗi.

Trong lúc nhất thời cô thật sự không biết phải trả lời thế nào, đang suy nghĩ, mới phát hiện điều mình muốn chẳng qua cũng chỉ là như vậy, muốn nhận được sự chú ý của ông, nếu như sau này ông thật sự quan tâm cô nhiều hơn, đó là điều tốt nhất.

“Nếu như ba có thể đối xử tốt với ba anh em bọn con, vậy con cũng sẽ tha thứ chuyện trước đây ba bỏ rơi ba người bọn con.” Cô biết anh hai và chị hai cũng muốn như vậy, chỉ muốn ba có thể thật lòng đối xử với bọn họ mà thôi.

Diệp Chấn Hồng lập tức đồng ý, nhất định, biết con gái làm vậy cũng là vì muốn nhận được sự chú ý của mình, cảm giác hạnh phúc cũng tự nhiên sinh ra, thì ra như vậy cũng không tồi.

Chủ nhật, cả gia đình có khó được thời gian cùng nhau ăn cơm.

Dù Diệp Hiểu Yên và Diệp Hiểu Kiệt có chút không muốn ăn cơm với Diệp Chấn Hồng, nhưng nếu em gái gọi về, vậy thì cũng nên nể mặt con bé.

Thật ra thì trong lòng bọn họ vẫn có chút mong đợi, rốt cuộc là Diệp Chấn Hồng thay đổi, hay là Diệp Hiểu Hàm có chuyện muốn tuyên bố?

“Hàm Hàm, hôm nay là chủ nhật, em không đi chơi sao?” Diệp Hiểu Yên ngạc nhiên nhìn em gái.

Diệp Hiểu Hàm không có tâm trạng đi ra ngoài, bây giờ mặc dù ba đã thay đổi, cũng học cách đối xử tốt với bọn họ, nhưng cô cứ cảm giác trong lòng trống trải, giống như thiếu một cái gì đó.

“Không có tâm trạng!”

“Ai lại dám chọc cho em gái thân yêu của anh tức giận?” Diệp Hiểu Kiệt trêu chọc cô.

“Em không sao.” Diệp Hiểu Hàm cũng không biết nên nói gì.

Ngược lại, Diệp Chấn Hồng lại nhắc. “Đúng rồi, Hàm Hàm, ba cũng chưa hỏi con, tại sao con lại quen Triệu Trạch Duệ?”

Triệu Trạch Duệ, sao tự nhiên lại nhắc đến người đó? Diệp Hiểu Hàm cảm thấy có chút kỳ quái, không phải ba rất ghét anh ấy sao?

“Ở hộp đêm!” Diệp Hiểu Hàm ngoan ngoãn thừa nhận.

Diệp Chấn Hồng gật đầu. “Tên nhóc đó cũng không nói dối ba, hôm đó ba đến công ty cậu ta nói chuyện làm ăn, thật sự gặp được cậu ta.”

Ba gặp được chú? Từ lần trước chú rời đi, đã hơn một tuần không gặp, cô thật sự hơn nhớ chú.

“Chuyện làm ăn đó bàn bạc thành công sao?” Diệp Hiểu Kiệt thử hỏi thăm, có lẽ nên cho hai bên cơ hội, để bọn họ hiểu rõ ba mình, cũng để ba chịu ở một chỗ với họ.

Diệp Chấn Hồng lắc đầu. “Hình như cậu ta không hài lòng với điều kiện ba nói, lúc ấy cũng không rảnh, sẽ để ba sửa đổi trước sẽ nói chuyện với cậu ta, để xem sau đó thế nào.”

Diệp Hiểu Kiệt nhìn về phía em gái. “Không phải hai người rất quen sao?”

Mặc dù Diệp Hiểu Hàm cũng không muốn thừa nhận, nhưng hai người chỉ mới gặp nhau vài lần mà thôi.

“Sao anh không nói điều kiện của ba quá khó hiểu?” Diệp Hiểu Hàm ném vấn đề lại cho Diệp Chấn Hồng.

“Ba thừa nhận là có một chút, nhưng đó cũng chỉ vì muốn hai bên cùng có lợi thôi! Không ngờ cậu ta lại lập tức cự tuyệt, hơn nữa ba thấy cậu ta phải rất có bản lĩnh, quy mô công ty cũng không lớn, có chút kỳ quái.”

Hôm Diệp Chấn Hồng gặp Triệu Trạch Duệ, cũng nghĩ đến vấn đề này, người này làm ăn phải rất thông minh, rất có bản lĩnh mới đúng, tại sao những năm nay công ty đó lại không có thay đổi gì quá lớn vậy?

Diệp Hiểu Yên lập tức chen vào một câu. “Giờ ăn cơm, hai người có thể không nói nhiều đến chuyện công việc một chút không?”

Bọn họ lập tức thu hồi chuyện vừa nói, nói đến việc nhà.”

Diệp Hiểu Hàm lại không nghe vào, vì cô phát hiện lòng mình vắng vẻ là vì không có Triệu Trạch Duệ ở bên, vì không có anh, không thấy được anh nên cô mới như vậy.

Cô có chút kinh ngạc, tại sao mình lại muốn gặp người đó chứ?

Đột nhiên phát hiện vị trí của ông chú này trong lòng cô, đặc biệt là khi cô nghe anh hai nói hai người không quen, cô kích động thốt lên, muốn nói cho bọn họ, thật ra thì quan hệ của hai người cũng không đơn giản như vậy, nhưng quan hệ của cô với anh không đơn giản sao?

Không được, hiện tại có ba lý do là buôn bán, cô gọi điện hỏi một chút, cũng xác định xem rốt cuộc bản thân có cảm giác gì.

Ở bên cạnh trung tâm thương nghiệp, anh đặc biệt mua một ngôi nhà, đây là nơi ở tốt lại thuận tiện cho việc buổi tối anh ở lại đây làm việc, mà hiện tại anh đang xử lý tập tài liệu Âu Dương Cảnh Húc giao cho anh.

Trước đó là vì chuyện hộp đêm, anh có rất ít thời gian để xử lý chuyện này, mặc dù không nhiều, nhưng muốn xử lý tốt anh vẫn cần một ít thời gian.

Chuông điện thoại vang lên, anh nhìn người gọi đến một chút, lại là Diệp Hiểu Hàm.

Anh thông minh lập tức nhớ lại chuyện ban ngày, ban ngày anh vừa nói chuyện với Diệp Chấn Hồng, chuyện buôn bán vốn không cần anh phụ trách, nhưng đúng lúc gặp anh, mà anh lại vừa lúc là người phụ trách công ty, cho nên anh phải nói chuyện với ông.

Nhưng Diệp Chấn Hồng như vì người nói chuyện là anh, cố ý nói điều kiện có chút thái quá, khiến anh không có cách nào cự tuyệt, lúc xử lý công việc, anh đều công tư rõ ràng, mặc kệ là ai cũng không thể nhường, dù ông là ba của Diệp Hiểu Hàm.

Cô nhóc này gọi điện thoại, không phải là muốn nói chuyện làm ăn với anh chứ?

“Alo! Chú, chú đang ở đâu?” Diệp Hiểu Hàm vừa thấy có người nghe liền hỏi.

Triệu Trạch Duệ do dự không biết có nên nói hay không.

“Tôi có việc cần nói với chú, rất quan trọng.” Diệp Hiểu Hàm chỉ muốn gặp anh, bất kể thế nào cũng phải khiến anh nói cho cô biết.

Triệu Trạch Duệ cau mày, nhìn tài liệu trước mắt một chút. “Tôi có thể cho cô năm phút nói chuyện, sau đó tôi sẽ không rảnh.”

Diệp Hiểu Hàm lập tức đồng ý, không sao, cô chỉ cần nhìn thấy anh là được rồi.

Triệu Trạch Duệ liền nói cho cô biết địa chỉ.

Diệp Hiểu Hàm đi đến chỗ ở của Triệu Trạch Duệ, trực tiếp đi thang máy lên tầng trên cùng, lúc cửa thang máy vừa mở ra, đại có mặt trong nhà anh.

“Oa, đúng là cao cấp!” Diệp Hiểu Hàm than thở.

Cô nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy Triệu Trạch Duệ trong phòng khách, anh sẽ không giống như ba và anh hai, vừa tan làm lập tức chạy vào phòng sách chứ? Quả nhiên, lúc cô vừa tìm đến phòng sách đã tìm được anh rồi.

“Chú!” Diệp Hiểu Hàm vui vẻ chạy lại bên cạnh anh.

Triệu Trạch Duệ cũng không lo lắng cô sẽ xem những bảng báo cáo của mình, vì cô chỉ là một nữ sinh chưa đầy hai mươi tuổi, sẽ không muốn xem những thứ này.

“Cô muốn nói gì với tôi?” Thật ra thì anh không nên nói địa chỉ của mình cho cô biết, nhưng không biết vì sao, anh lại không có cách từ chối.

Diệp Hiểu Hàm nhìn một đồng tài liệu trước mặt anh, nhưng đáng vẻ anh lại không tỏ ra một mối, anh làm bất tất sao?

“Chú mệt không, không bằng nghỉ ngơi một chút đi?” Cô đề nghị.

Triệu Trạch Duệ không có ý định bỏ qua đồng tài liệu này, nếu có thể, anh muốn xử lý tốt trong tối nay, ngày mai mới có thể xử lý những chuyện khác.

“Cô nói thẳng là chuyện gì là được rồi, tôi rất bận.” Lúc anh làm việc là như vậy, không cho phép người khác gây trở ngại cho anh.

Diệp Hiểu Hàm chu mỏ, anh như vậy không giống Triệu Trạch Duệ trước đây cô từng biết.

“Hôm nay ba tối nói chuyện làm ăn với chú, tại sao chú lại không chấp nhận?” Thật ra thì cô căn bản cũng không muốn hỏi cái này, nhưng đây là cơ của cô, không có cách nào mới hỏi.

Triệu Trạch Duệ cười lạnh một cái, anh thật sự quá coi trọng ba cô rồi, không bàn được chuyện buôn bán liền nói con gái mình đến, mà dù anh biết con gái ông, nhưng trong chuyện làm ăn, anh tuyệt đối không vận dụng các mối quan hệ.

“Tôi đã để ông ấy về nhà nghỉ điều kiện, người làm ăn tuyệt đối không làm chuyện lỗ vốn, dù tôi biết cô cũng không thể làm như vậy.”

Diệp Hiểu Hàm tự biết mình đuối lý, nên cũng không lên tiếng, cô đi đến bên chiếc ghế sofa ngồi xuống, nghĩ ba mình có phải có chút giống con buôn hay không, nhưng cũng thể là không còn cách nào, đối với ông mà nói, làm ăn là phải nhờ vào quan hệ, nhưng người trước mắt lại không như vậy!

Triệu Trạch Duệ không thấy cô nói, nên cũng mặc kệ cô!

Mà Diệp Hiểu Hàm ngồi trên ghế sofa nhìn bộ dạng bận rộn của anh, chờ đến sau này anh hết bận rồi hãy nói!

Cô cũng không biết tại sao mình lại nhất định muốn gặp anh, nhưng không thấy anh trong lòng cô sẽ không thoải mái, mà bây giờ cô có thể từ từ nhìn anh, tâm tình cũng trở nên không giống vậy, nói thế nào nhỉ? Cô chỉ muốn ở bên cạnh Triệu Trạch Duệ là được rồi, hoàn toàn không muốn rời đi.

Diệp Hiểu Hàm có chút kinh ngạc với suy nghĩ của mình, đây không phải là thích chứ! Vì thích, nên cô mới muốn được ở bên cạnh anh?

Cô cảm lấy gối che kín mặt mình, cô hoàn toàn cảm thấy mặt mình rất hồng, cô thoáng để lộ hai con mắt, nhìn Triệu Trạch Duệ vẫn còn bận rộn.

Xong rồi, hình như cô thật sự thích anh.

Triệu Trạch Duệ dĩ nhiên cảm thấy ánh mắt của Diệp Hiểu Hàm, nhưng anh lại không muốn biết, cô cùng lắm chỉ là một cô gái nhỏ, chơi đã sẽ về, hỏi cũng đã hỏi xong, hiện tại không phá không làm khó anh là được rồi.

6. Chương 7

Ban đêm, trong phòng ngủ của Diệp Hiểu Hàm, cô nhìn chăm chăm vào điện thoại không rời.

Đã là ngày thứ ba, những cuộc gọi của cô đến Triệu Trạch Duệ như đá chìm đáy biển, không hề gọi được, ngay cả nhắn tin cũng đã được vài chục, nhưng vẫn không có chút tin tức.

Anh đưa cô vào danh sách đen rồi sao? Nếu không tại sao lại không để ý đến cô?

Diệp Hiểu Hàm cầm điện thoại di động lên, chuẩn bị soạn tin, cô không tin anh có thể thờ ơ như vậy, không phản hồi không hỏi.

Cô gửi một tin nhắn cho anh. “Chú, nếu như chú không trả lời... cháu sẽ học máu bỏ mình, cháu đã liên tục bị chú làm đau khổ học ba ngày máu, nếu hôm nay nôn nữa, cháu thật sự sẽ chết.”

Mặc dù là nói láo, nhưng ít nhất lời nói đùa này sẽ có tin đáp trả!

Diệp Hiểu Hàm không khỏi lại nghĩ, có lẽ nào Triệu Trạch Duệ đã sớm biết cô thích anh hay không, cho nên mới cố ý lẩn tránh cô? Nếu thật sự là như vậy thì phải làm thế nào đây, chẳng lẽ muốn cô buông tha như lời của Đinh Gia Kỳ sao?

Cô lắc đầu, không thể nào, nhất định là anh không biết, bọn họ chưa gặp mặt mấy lần, sao anh có thể biết được, hơn nữa cô cũng mới phát hiện gần đây.

Cô lại gửi một tin nhắn. “Chú, có phải cháu làm sai chuyện gì, cho nên chú mới không để ý đến cháu? Chúng ta không phải bạn bè sao? Chẳng lẽ đến cả bạn bè cũng không thể làm được?” di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đôn

Gửi xong tin cô lại nhìn chăm chăm vào màn hình di động, ba phút rồi, nếu anh nhìn thấy nhất định sẽ trả lời, nhưng đã qua ba phút, lại qua ba phút, lại qua thêm ba phút.

Trời ạ! Tức chết! Diệp Hiểu Hàm đặt điện thoại xuống, buồn bực đi tắm.

Mặt khác, Triệu Trạch Duệ đã sớm tắt máy, vì bây giờ anh đang làm nhiệm vụ của tổ chức, về chuyện công ty anh không cách nào đáp lại, điện thoại di động của anh cũng tắt máy, nếu không sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ.

Tối nay, anh đến công ty phân phó cho thuộc hạ một số chuyện, cho nên mở di động ra, đập vào mắt là 50 cuộc gọi nhỡ, còn có vài tin nhắn cũng một nhóm tin nhắn lớn, hơn nữa người gửi tất cả đều là Diệp Hiểu Hàm.di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đôn

Triệu Trạch Duệ có chút dở khóc dở cười, tại sao cô lại gọi cho anh nhiều cuộc điện thoại như vậy?

Anh đọc từng tin nhắn của cô, tất cả đều là lời oán trách, tin nhắn cũng có giới hạn, không có gì đặc biệt, nhưng những thứ này đều truyền đến một tin tức, cô đang tìm anh.di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đôn

Anh nhìn đồng hồ, mới mười giờ tối, cô nhóc đó sẽ không đi ngủ sớm như vậy, cho nên anh gọi một cuộc điện thoại cho cô.

Diệp Hiểu Hàm nhìn màn hình điện thoại đến muốn ngủ, đột nhiên bị chấn động của điện thoại làm tỉnh lại, cô lập tức ngồi bật dậy, lúc thấy tên hiện trên màn hình là Triệu Trạch Duệ, cô lại có chút kích động muốn khóc, sợ nó sẽ tắt, cho nên cô vội vàng nghe.

“Chú!”

“Cô tìm tôi? Có chuyện gì không?” Mặc dù anh không cho rằng sẽ có chuyện lớn gì nhưng vẫn nên hỏi một chút.

Diệp Hiểu Hàm nghe được giọng nói của anh có chút ghen ngào. “Chú, cháu còn tưởng rằng chú không để ý đến cháu nữa, ba ngày nay cháu gọi điện, nhưng vẫn không gọi được, nhắn lại cũng không biết chú có đọc được hay không, tin nhắn gửi đi cũng không thấy trả lời.” di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đôn

Anh đột nhiên rất muốn xoa đầu an ủi cô, dù đây không phải chuyện lớn gì, nhưng anh biết cô muốn khóc rồi, vì anh không để ý đến cô sao? Thật trẻ con!

“Tôi đi Hongkong công tác, cho nên tôi tắt điện thoại, tôi cũng không biết cô tìm tôi!”

“Nào có người nào ra khỏi nhà lại không để người khác liên lạc được, chẳng lẽ chú không lo lắng công ty sẽ tìm chú sao?” Diệp Hiểu Hàm bỗng nhiên kích động.

Anh cố ý để bọn họ không tìm được, hơn nữa nếu không phải chuyện lớn gì, công ty tuyệt đối không tìm anh, nếu như thật sự muốn tìm, các quản lý của công ty sẽ có cách để tìm được anh, cho nên anh sẽ không lo lắng.

“Bọn họ không có chuyện gì sẽ không tìm tôi, hơn nữa tôi đi công tác nhiều nhất chỉ có hai tuần.” Triệu Trạch Duệ nằm trên giường, thoải mái nói chuyện với cô nữ sinh kém mình mười hai tuổi, cảm giác có chút kỳ quái.

“Vậy...” Diệp Hiểu Hàm có chút do dự, thật ra thì cô muốn nói, chẳng lẽ anh không nhớ cô sao? Ít nhất gọi cho cô một cú điện thoại là được rồi!

Triệu Trạch Duệ đang đợi cô nói, nhưng rất dễ nhận ra cô như không biết mình nên nói gì.

“Cô còn chưa nghỉ ngơi sao?” Anh mở miệng nói một câu.

Sao Diệp Hiểu Hàm chịu nghỉ ngơi, thất vất vả mới nghe được giọng nói của anh. “Chú, cháu đi tìm chú có được không?”

Triệu Trạch Duệ cảm thấy Diệp Hiểu Hàm có chút kỳ quái, nhưng đến lúc này anh vẫn không suy nghĩ nhiều, nhưng một câu nói này khiến anh có chút suy nghĩ, vì sao cô phải làm vậy chứ?

“Tôi đang làm việc, cô đang làm gì?”

“Cháu muốn đi chơi một chút, từ trước đến nay cháu còn chưa ra nước ngoài lần nào!” Diệp Hiểu Hàm không dám nói là muốn nhìn thấy anh, nhưng ít ra lời này cũng là thật.

Triệu Trạch Duệ cũng không phản đối việc cô đến Hongkong, nhưng nếu muốn tìm anh thì coi như xong, chuyện anh làm rất nguy hiểm, căn bản không có cách nào để chăm sóc cô.

“Cô có thể đến, nhưng tôi không có thời gian để chăm sóc cô, chỉ nên tốt nhất cô nên tìm bạn đến đây đi du lịch là được rồi.”

“Vậy chú có thể nói cho cháu biết chú ở đâu, cháu đi tìm chú!” Diệp Hiểu Hàm thấy được hi vọng, chỉ cần anh không phản đối là được rồi.

Triệu Trạch Duệ không có ý định nói cho cô biết. “Tôi sẽ không nói cho cô biết, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút, tôi còn có việc phải làm.” Nói xong anh lập tức cúp điện thoại.

Diệp Hiểu Hàm ngạc nhiên nhìn điện thoại, sao anh chưa nói gì đã cúp rồi?

“Triệu Trạch Duệ, chú thật quá đáng?” Cô bị anh chọc tức, lại có thể đối xử với cô như vậy. “Cháu muốn đi, hơn nữa còn phải tìm được chú.” Cô nói được làm được, sẽ không chỉ nói mà không làm.

Triệu Trạch Duệ và trợ thủ Đồng Dương ở chỗ tối quan sát mục tiêu, hiện tại dù không phải là thời cơ hành động, nhưng anh vẫn muốn thường xuyên biết được hành tung của bọn họ.

“Anh Duệ, anh nói xem mấy ngày nay bọn họ có thể tiến hành giao dịch hay không?” Lần này Đồng Dương được phái đến làm trợ thủ của triệu Trạch Duệ, mặc dù là phụ nữ, nhưng năng lực của cô tuyệt đối không thua kém đàn ông.

“Không biết, cô và bọn của Hào nói sao? Lúc nào thì họ sẽ đến?” Không phải vào lúc vạn bất đắc dĩ, Triệu Trạch Duệ sẽ không hành động, nhưng gần đây, trong khoảng thời gian này như có một người đang cố chen ép bọn họ, Hướng Hạo Thang đã được phái đến Zehder xử lý chuyện, mà Trang Bác Hào cũng được phái đến Nhật Bản, nhưng người còn lại chỉ còn anh, cho nên chỉ có thể do anh tự xử lý.

Anh đang chặn một băng xã hội đen buôn bán rửa tiền, bọn họ vốn có thể mặc kệ, nhưng bọn họ lại có chủ ý đổ lên đầu ‘Hoàng’, ‘Hoàng’ đã thay đổi rồi, điều này hiển nhiên là muốn hãm hại bọn họ, cho nên anh nhất định phải loại bỏ chất độc này.

Đồng Dương nhận được một cuộc điện thoại, cau mày, sau khi cúp thì quay sang nói với Triệu Trạch Duệ. “Anh Duệ, có người đang điều tra anh.”

Triệu Trạch Duệ cũng cau mày, là ai? Xã hội đen ở đây không biết là anh đến, là ai làm vậy? Anh có thể bị bại lộ hành tung.

“Là ai?”

“Bọn họ nói là một văn phòng thám tử bình thường, tìm anh là một cô gái, đi khắp nơi hỏi thăm anh ở khách sạn nào.”

“Biết là ai không?” Phụ nữ? Kiểu phụ nữ gì vậy?

Đồng Dương lắc đầu. “Bây giờ đang để người điều tra.”

Lông mày Triệu Trạch Duệ ngày càng nhíu chặt, không phải là Diệp Hiểu Hàm chứ? Cô nhóc đó thật sự đến Hongkong rồi, hơn nữa còn tìm người để tìm anh? Cô nhóc này có thể hại anh...

“Tìm hành tung của cô gái đó, tôi muốn lập tức gặp cô ta.”

Bắt được cô, anh nhất định phải dạy dỗ cô trước, lại có thể không biết nghe lời như vậy.

Diệp Hiểu Hàm nhanh chóng đến Hongkong, về phần tại sao Diệp Chấn Hồng lại chịu thả người? Đó là vì ông cũng không biết cô đi đâu, cho là cùng lắm cô đến ở nhà Đình Gia Kỳ hai ngày, không ngờ cô lại chạy trốn đến Hongkong.

Hơn nữa cô thông minh sớm tìm người điều tra hành tung của Triệu Trạch Duệ, trước khi tìm được anh chính là thời gian thoải mái của cô ở Hongkong, sau khi xác định muốn đi Hongkong, cô cố tình tìm đến nơi hấp dẫn nhất Hongkong, nói gì cũng muốn chơi vui vẻ một chút, cho dù Triệu Trạch Duệ sẽ thông báo cho ba đến đón cô về.

Nơi đầu tiên cô muốn đi là Vương Giác, nghe nói đó là thiên đường mua sắm, còn có rất nhiều thức ăn ngon.

Nhanh chóng đến giờ cơm tối, cũng ăn cả một phở ăn vặt, cô không đói chút nào, cô rời khỏi nơi này, đến Lan Quế Phường ngắm cảnh một chút.

Lên một chiếc xe taxi, sau khi nói cho tài xế biết địa điểm, Diệp Hiểu Hàm lại bắt đầu gọi điện thoại cho Triệu Trạch Duệ, nhưng điện thoại lại không gọi được, ngược lại cô nhận được một cuộc điện thoại, là văn phòng thám tử cô nhờ để tìm người.

“Cô Diệp, chào cô!”

“Sao rồi? Tìm được người rồi sao?” Nếu như tìm được, cô lập tức đi qua.

“Thật xin lỗi, không tìm được, điều tra nhiều danh sách của khách sạn như vậy, cũng không có người cung cấp tên.”

Sao lại như vậy? Chẳng lẽ anh không ở khách sạn?

“Anh đã tìm ở những nơi khác chưa? Không phải có rất nhiều khách sạn sao?” Dù cô cảm thấy ông chủ như anh sẽ không ở trong một nhà trọ nhỏ, nhưng sao lại có thể không tìm được? Trừ khi anh hoàn toàn không ở Hongkong.

“Được rồi! Tôi lại tìm một chút.”

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Hiểu Hàm có chút tức giận, cô cảm thấy là do Triệu Trạch Duệ cố ý giấu, giống như trước đây, nói là đi công tác nhưng là trốn đi.

“Tiểu thư, đến rồi, mời xuống xe!” Lái xe taxi thông báo cho cô.

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy kỳ quái, không đúng! Lan Quế Phường là một con đường, không phải là một khách sạn, sao lại dẫn khách đến khách sạn vậy?

“Không phải, anh không hiểu lời tôi nói sao? Tôi nói là Lan Quế Phường.” Cô lặp lại lần nữa.

Ngay sau đó có người đó mở cửa, trực tiếp kéo cô xuống xe.

“Này, mấy người là ai? Muốn làm gì?” Diệp Hiểu Hàm nhất thời kinh hoảng, không ngờ ngày đầu tiên đến Hongkong đã bị xã hội đen bắt lại?

Cô lập tức nhớ đến nhiều bộ phim của Hongkong, hiện tại không phải đang xảy ra chuyện như vậy chứ? Bọn họ bắt cô làm gì? Cùng lắm cô chỉ là một cô nữ sinh đến đây du lịch thôi, chẳng lẽ cô còn chưa được gặp mặt Triệu Trạch Duệ đã bị người khác bắt rồi giết?

Khi Diệp Hiểu Hàm bị kéo vào một căn phòng lớn, cô mới ngừng hành động la hét lại.

“Buông cô ấy r, đây là thái độ đối xử với khách sao?” Một người đàn ông đi ra từ góc tối.

Mấy người đang ông lập tức thả cô ra, mà Diệp Hiểu Hàm cũng thấy người đàn ông đó là ai, là Triệu Trạch Duệ.

“Chú?” Diệp Hiểu Hàm kích động tiến lên ôm lấy Triệu Trạch Duệ. “Chú thật sự ở đây? Sao lại cho người bắt cháu đến? Sao chú biết cháu ở Hongkong?”

Triệu Trạch Duệ không phản kháng lại cái ôm của cô, hơn nữa còn vẫy tay ý báo mọi người ra ngoài.

Diệp Hiểu Hàm thiếu chút nữa muốn khóc, vừa rồi cô còn ngỡ mình sẽ không được gặp lại anh!

“Hàm Hàm, sao cô lại tự mình chạy đến Hongkong?” Triệu Trạch Duệ có chút tức giận, sao lá gan của cô lại lớn như vậy? Lại có thể đến đây một mình, thậm chí còn cho người điều tra anh, nếu như chuyện cô làm bị người khác phát hiện, cho người bắt cô thì phải làm thế nào?

Nhưng cẩn thận suy nghĩ, điều này cũng không thể trách cô, cô cũng không biết thân phận của anh, mà anh cũng không thể về gặp cô, cô mới phải dùng đến cách này.

“Người ta là muốn đến tìm chú mà!” Diệp Hiểu Hàm phát hiện mình vẫn còn ôm Triệu Trạch Duệ, xấu hổ buông ra, đỏ mặt nói.

Anh để cô ngồi lên ghế salon, sau đó rót cho cô một cốc nước.

“Vậy tôi nói tôi ở đâu, cô cũng đi theo? Cô đã nói với ba cô chưa?” Anh dám cược, nhất định là cô lên trốn đi.

Về mặt Diệp Hiểu hàm có chút không đúng, sao cô có thể vạch áo cho người xem lưng chứ?

“Có! Cháu có nói cho ông ấy biết, ông ấy cho phép cháu mới đến.”

Triệu Trạch Duệ khoanh tay trước ngực. “Hàm Hàm, cô đừng nghĩ có thể gạt được tôi, bây giờ tôi lập tức gọi điện cho ba cô.”

Diệp Hiểu Hàm lập tức ngăn lại. “Đừng mà! Được rồi! Cháu còn chưa nói cho ông ấy biết, nhưng chú cũng biết ba cháu, ông ấy sẽ không để cháu ra ngoài đơn giản như vậy.”

“Vậy cô có thể không đến.” Triệu Trạch Duệ có chút vô tình nói.

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn. “Cháu đã nói rồi, cháu muốn tìm chú, cháu muốn đến chơi, dù bây giờ chú nói cho ba cháu biết, cháu cũng không quan tâm, cháu muốn ở đây chơi.”

Cô không có cách nào khác, đành dùng tính trẻ con.

Triệu Trạch Duệ cũng hết cách với cô. “Ít nhất trước đó gọi điện thoại về nhà báo bình an đi, ba cô lại lo lắng.”

Thật không hiểu nói, tại sao rõ ràng có ba mẹ lại không biết quý trọng, lúc nào cũng thách thức người nhà đến giới hạn, chẳng lẽ người nhà của cô sẽ vĩnh viễn thỏa hiệp sao? Triệu Trạch Duệ là một cô nhi, không cách nào hiểu tình cảm như vậy, nhưng ít nhất anh biết, con cái nên hiếu thuận với ba mẹ.

7. Chương 8

Diệp Hiểu Hàm cũng thỏa hiệp, chỉ có thể gọi điện thoại cho Diệp Chấn Hồng, ông nghe vậy dĩ nhiên tức giận, nhưng nghe nói Triệu Trạch Duệ ở đó, Diệp Chấn hồng im lặng rất lâu, cũng không nói thêm nữa, muốn cô về nhà sớm.

Dáng vẻ ba có chút kỳ quái, nhưng điều này cũng hết cách rồi, cũng là do cô làm trước nói sau.

Tiếp đó Diệp Hiểu Hàm lại thấy kỳ quái, tại sao không phải là cô tìm được anh mà là anh tìm được cô?

“Sao chú biết cháu đến đây? Hơn nữa còn có thể tìm tài xế taxi, đưa cháu đến đây?” Cô thật sự rất nghi hoặc.

Anh đương nhiên biết, tài xế taxi là người của anh, do anh đặc biệt phân phó đến đón cô, hơn nữa hành tung của cô anh đã tìm được từ khi biết có người đi điều tra anh, cô căn bản không tránh được. điền_dàn_lê_Quý_đôn.

“Cô không cần biết, dù sao trong khoảng thời gian này, nếu cô muốn chơi, tôi sẽ cho người đi cùng cô, những chuyện khác cô cũng đừng hỏi đến.” Triệu Trạch Duệ gọi điện thoại cho Đồng Dương đi vào.

Diệp Hiểu hàm bất mãn, tại sao không thể hỏi?

“Chú, tại sao?” Sao cô lại cảm giác anh đột nhiên trở nên thần bí?

“Anh Duệ!” Đồng Dương bước vào phòng của Triệu Trạch Duệ.

Diệp Hiểu Hàm nhìn về phía cửa, là một người phụ nữ khiêu gợi, Mặc một bộ đồ ngắn liền thân, bộ dạng thành thực lại hấp dẫn.

Cô ấy là ai? Sao lại đi bên cạnh Triệu Trạch Duệ? Thư ký sao? Cô không thể không thừa nhận người phụ nữ này rất đẹp, là loại hình không hề đồng dạng với cô.

“Cô ấy là bạn tôi, cô sắp xếp cho cô ấy một căn phòng, bắt đầu từ ngày mai cô cũng không cần đi theo tôi, cô theo cô ấy đi chơi, chú ý an toàn!” Câu nói sau cùng là cố ý, để Đồng Dương hiểu anh muốn cô báo vệ Diệp Hiểu Hàm. *d iễn _ đàn _ l ê _ quý _ đ ôn.*

Đồng Dương cũng không có ý kiến, lập tức đồng ý.

“Cô theo cô ấy ra ngoài đi! Nếu như cô đói bụng thì đến nhà ăn ăn cơm.” Triệu Trạch Duệ còn có chuyện phải xử lý, chỉ có thể giao cô cho trợ thủ của anh.

“Cháu không muốn!” Diệp Hiểu Hàm không đồng ý. “Cháu chỉ muốn đi theo chú, ban ngày chú làm việc, cháu có thể không quấy chú... chỉ cần buổi tối chú đi với cháu là được, hơn nữa cháu cũng không cần có người chăm, tự cháu cũng có thể đi dạo Hongkong.”

Tại còn chưa biết quan hệ của người phụ nữ này và anh là thế nào trước, cô sẽ không nói chuyện với cô nàng.

“Hàm Hàm, đừng nháo, đây là vì an toàn của cô.” Triệu Trạch Duệ có chút không nổi sự tùy hứng của cô, tại sao cô không thể thành thực một chút chứ?

Diệp Hiểu Hàm cũng biết mình rất tùy hứng, nhưng đó là vì anh xa lánh cô, anh không muốn đi cùng cô chút nào, chẳng lẽ anh hoàn toàn không coi cô là bạn?

“Cháu không muốn! Chú, nếu chú phải ném cháu cho cô gái này, cháu kiên quyết không đi.” Cô dùng sức trừng mắt với Đồng Dương. *d iễn _ đàn _ l ê _ quý _ đ ôn.*

Đồng Dương ngơ ngác, cô nữ sinh này không biết quan hệ của cô với Triệu Trạch Duệ, nhưng cô nghe nói Triệu Trạch Duệ đang qua lại với một cô nhóc, chẳng lẽ là cô gái này sao?

“Đồng Dương thường xuyên đến Hongkong, tôi chỉ cảm thấy nếu cô đi cùng cô ấy thì tốt hơn, cô đừng dùng tính cách trẻ con đó náo loạn.” Triệu Trạch Duệ cảm giác mình thật sự không nên dân cô đến, nên trực tiếp ném cô về mới đúng

“Vậy trước đó chú cho cháu biết quan hệ của chú với cô gái này là thế nào? Chú thật sự là đi công tác, hay là vì cô ấy? Cô ấy là thư ký của chú?” Hốc mắt Diệp Hiểu Hàm nóng lên, người đàn ông hư này có lòng với cô sao? Cô đã đến đây để tìm anh rồi, chẳng lẽ anh còn chưa hiểu tấm lòng của cô sao?

Triệu Trạch Duệ có chút ngây ngẫn cả người, cô đang nói quan hệ của anh với Đồng Dương sao? Bọn họ cùng lắm chỉ là bạn bè, anh nhìn về phía Đồng Dương, Đồng Dương không giúp được anh, vì cô lựa chọn trốn tránh ánh mắt của anh.

“Hàm Hàm, tôi đến đây là vì công việc, nếu như cô nhất định phải nói những lời nhảm nhí như vậy, thì cô về đi! Tôi sẽ lập tức cho người đưa cô về.” Triệu Trạch Duệ cố ý nói như vậy, anh cũng không giải thích mối quan hệ của anh và Đồng Dương, nếu như cô hiểu lầm thì cho cô hiểu lầm đi, nếu như vậy có thể khiến cô cách xa anh.

Anh hiểu được tình cảm của cô, trong khoảng thời gian này, anh biết hết tất cả hành động của cô, nhưng anh không thích hợp ở cùng cô, nếu như anh lời dụng việc không giải thích để cô hiểu, đó là tốt nhất, nhưng anh cũng giống như vì vậy mà trong lòng có chút không thoải mái.

Diệp Hiểu Hàm tức không nhịn được, lập tức quay đầu ra ngoài.

“A... hình như cô ấy hiểu lầm.” Đồng Dương nhìn về phía Triệu Trạch Duệ.

“Tùy cô ấy!” Triệu Trạch Duệ muốn nói không cần để ý đến cô, rồi lại sợ cô xảy ra chuyện. “Cho người đi theo cô ấy.”

Đồng Dương khẽ mỉm cười xoay người ra ngoài.

Buổi tối, Triệu Trạch Duệ chat webcam với Âu Dương Cảnh Húc.

“Người phụ nữ của cậu chạy đến Hongkong tìm cậu rồi hả?” Âu Dương Cảnh Húc thản nhiên nói.

Triệu Trạch Duệ cau mày, anh không thích xưng hô này, dù sao Diệp Hiểu Hàm cũng là một thân thể độc lập, cũng không thuộc về anh.

Giọng nói của anh có chút khó chịu.

Âu Dương Cảnh Húc khẽ mỉm cười, anh dẫm lên bom rồi sao?

“Mình chỉ khuyên cậu, mặc kệ là tự cậu có thể chăm sóc tốt, hay cho người cô ấy về nước, dù sao mình cũng không hi vọng sẽ có người khác bị thương vì chuyện này, mình nghĩ cậu cũng không mong như vậy.” Người phụ nữ của anh thì tự anh chăm sóc, nhưng lời này anh nên nghe hiểu chứ?

Hai hàng lông mày của Triệu Trạch Duệ nhíu lại ngày càng rõ, anh thật sự không hi vọng cô sẽ bị thương, nhưng anh căn bản không làm gì được cô, anh thật sự không có cách nào để cứng rắn với cô.

“Trong khoảng thời gian này, cậu sẽ nói qua cho cô ấy chứ?” Âu Dương Cảnh Húc cảm thấy hình như Triệu Trạch Duệ có chút khác thường, anh đang do dự chuyện gì đó, vì cô nhóc mười mấy tuổi kia sao?

“Không có, không cần thiết phải để cô ấy biết những chuyện này.” Triệu Trạch Duệ không hiểu tại sao anh lại hỏi vậy.

Âu Dương Cảnh Húc cũng không để ý. “Nếu cậu cảm thấy cô ấy biết cũng không sao, vậy cậu cũng có thể nói, nhưng cậu phải hiểu được cái gì thì không thể nói.”

Triệu Trạch Duệ không hiểu ý của Âu Dương Cảnh Húc, anh cũng không định nói chuyện gì với Diệp Hiểu Hàm.

“Trở lại chuyện chính, mấy ngày nay, các cậu tiến hành đến đâu rồi?” Âu Dương Cảnh Húc lạnh lùng kết thúc câu chuyện, bây giờ là lúc trở lại vấn đề chính.

Triệu Trạch Duệ khôi phục lại bộ dạng chuyên nghiệp trước kia. “Căn cứ vào đầu mỗi người chỉ điểm cung cấp, ba ngày sau là thời gian giao dịch của bọn họ, nhưng không ngoại trừ khả năng bọn họ sẽ thay đổi thời gian, địa điểm.”

“Ừ! Các cậu cũng đến gần một điểm là được rồi, nhưng chú ý đừng để bị thương.” Âu Dương Cảnh Húc suy nghĩ cẩn thận. “Còn nữa, Hào cũng dự tính ba ngày sau sẽ kết thúc nhiệm vụ ở Nhật Bản, cậu ấy sẽ lập tức đến đó.”

Mặc dù Âu Dương Cảnh Húc luôn nói Triệu Trạch Duệ hãy yên tâm, nhưng vì lần này có người ngoài cuộc là Diệp Hiểu Hàm, anh lo Triệu Trạch Duệ sẽ bị phân tâm.

Triệu Trạch Duệ cũng nghe ra ý của anh, chỉ gật đầu, không nói chuyện nữa.

Có lẽ Diệp Hiểu Hàm thật sự sẽ trở thành nhược điểm của anh.

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy thật ra thì mình không hề can đảm, sau khi đi ra ngoài lại chạy về, nhưng cô muốn giám sát anh, dù sao bên cạnh anh có một người phụ nữ, cô biết buổi tối mình mới có thể gặp anh, cho nên nghe lời ban ngày không làm phiền đến anh, nhưng chuyện này không thể hiện cô sẽ ra ngoài với Đồng Dương, cô không thích đi cùng một người hoàn toàn xa lạ, thậm chí còn có thể là tình địch của mình ra cửa.

Nhưng khi cô trở lại muốn tìm anh, bên cạnh anh luôn có bóng dáng của Đồng Dương, hơn nữa Đồng Dương còn luôn đứng bên cạnh anh lặng lẽ nói chuyện, khiến cô căn bản không cách nào tham dự vào, cô oán hận nhìn Triệu Trạch Duệ ở trước mặt, anh xem cô như không tồn tại sao?

Triệu Trạch Duệ chú ý đến ánh mắt của Diệp Hiểu Hàm, nhưng anh cũng không muốn để ý đến, cô cũng nên biết, anh cũng không nên đối tốt với cô như vậy.

“Chú, cháu muốn nói chuyện với chú, cho bọn họ ra ngoài hết đi!” Mấy người bên cạnh giống như gì ấy?

Triệu Trạch Duệ cho bọn họ đi ăn trước, không cần giữ, một mình ở với Diệp Hiểu Hàm.

“Cô muốn nói gì?” Anh cảm thấy cô tuyệt đối không nói chuyện gì tốt, nhưng nhìn cô hai ngày nay tương đối ngoan ngoãn, cũng không ngăn cản cô.

“Cháu chỉ muốn hỏi chú, quan hệ của người phụ nữ đó với chú là thế nào?”

Mấy ngày nay cô luôn cố ý chia rẽ bọn họ, nhưng hình như Đồng Dương cố ý, dù hai người đi đến đâu, cô cũng có thể tìm đến, cô đặt một bộ thiết bị dò tìm trên người Triệu Trạch Duệ sao?

Triệu Trạch Duệ liếc cô một cái. “Chuyện của người lớn, trẻ con không cần lo nhiều như vậy.”

“Cháu không phải trẻ con.” Đây không phải lần đầu tiên Diệp Hiểu Hàm giải thích như vậy, tại sao anh lại từ chối cô như vậy?

“Cô cũng phải đứng mực một chút, ở Hongkong tôi còn nhiều chuyện cần phải xử lý, cô nên trở về đi! Mấy ngày nay cô chơi nhiều rồi.” Đồng Dương vẫn luôn đi theo cô, cho nên anh biết hành tung của cô, cô đã lật tung cả đất Hongkong lên rồi, vậy còn chưa đủ sao?

Hốc mắt Diệp Hiểu Hàm đỏ lên, anh lại đuổi cô đi.

“Cháu không đi! Rốt cuộc chú có hiểu hay không, cháu không muốn đi, cháu muốn ở bên cạnh chú!”

“Tôi không cần cô ở bên cạnh!” Triệu Trạch Duệ lại tiếp tục từ chối.

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy anh bắt đầu không giống với lúc mới đầu cô quen, có chút xa lạ, trước kia anh sẽ không từ chối cô.

“Chẳng lẽ chú không biết tình cảm cháu đối với chú sao? Cô đã biết, tại sao còn đối xử với cháu như vậy?”

Triệu Trạch Duệ lựa chọn trốn tránh tình cảm của cô, vì cô căn bản không biết anh là người thế nào, huống chi nếu cô ở bên cạnh anh sẽ gặp nguy hiểm, nếu thật sự là như vậy, anh tình nguyện không biết tình cảm cô dành cho anh.

Dù anh cảm thấy tình cảm mình đối với cô cũng không giống lắm, nhưng anh luôn cố gắng kiềm chế, đây không phải trò chơi anh nên chơi.

“Tôi không thích cô... cô chỉ là một cô gái nhỏ, giống như ba cô nói, cô căn bản không biết mình đang làm gì.”

Cô dĩ nhiên biết, đây là lần đầu tiên cô yêu người khác không sai, nhưng cô biết mình đau lòng vì anh, đều vì anh không yêu mình, cô mới có thể đau lòng như vậy.

“Cháu biết mình đang làm gì.” Nước mắt của Diệp Hiểu Hàm chỉ chực rơi xuống.

Đồng Dương vội vàng đi tới, nói vào bên tai Triệu Trạch Duệ: “Anh Duệ, hình như bọn họ bắt đầu hành động rồi.”

Triệu Trạch Duệ cau mày. “Ừ, lập tức xuất phát.”

Diệp Hiểu Hàm cố gắng không rơi nước mắt, kéo lấy quần áo anh.

“Đi đâu?” Bây giờ là buổi tối, anh còn phải ra ngoài làm việc sao?

“Có chuyện, cô ngoan ngoãn ở đây.” Triệu Trạch Duệ nói xong cũng rời đi.

8. Chương 9

Sự việc tạm thời chấm dứt, Triệu Trạch Duệ tính ngày mai sẽ đưa thuộc hạ về, vì không sao, nên mọi người ngồi chung vào một phòng ăn cơm.

Diệp Hiểu Hàm vô cùng bất mãn nhìn Đồng Dương đang ngồi cách vách mình, tại sao trong lúc hai người ăn cơm cô cũng phải xuất hiện chứ!

“Sau khi ăn xong lập tức thu dọn đồ đạc, ngày mai chúng ta trở về.” Triệu Trạch Duệ đã quen ánh nhìn của Diệp Hiểu Hàm, những ngày ở Hongkong này, có ngày nào cô không nhìn như vậy?

Đồng Dương hoàn toàn không để ý, nhưng cô vẫn có chút oán trách Triệu Trạch Duệ, tại sao lại muốn kéo cô xuống nước!

Diệp Hiểu Hàm không muốn về sớm như vậy. “Không muốn, cháu còn chưa đi chơi với chú! Công việc của chú đã kết thúc, vậy chúng ta cũng nhau đến Disney chơi được không?”

Triệu Trạch Duệ cũng không có ý định này.

“Công việc của tôi kết thúc, thời gian công tác của tôi cũng kết thúc, tôi nhất định phải về, mà cô cũng phải về.” Anh không yên lòng để một mình cô ở lại đây, nếu xảy ra chuyện gì, anh căn bản không cách nào bảo vệ cô.

Bản thân Triệu Trạch Duệ cũng ngạc nhiên, anh lại có thể lo lắng cho cô như vậy? Lúc đầu không phải anh muốn gạt cô sang một bên sao? Nhưng bây giờ...

Diệp Hiểu Hàm tức giận đến không muốn ăn cơm, cô biết hiện tại mình rất ngây thơ, nhưng kể từ sau khi cô biết Triệu Trạch Duệ, cô trở nên không giống chính mình.

“Thôi, cháu không ăn, cháu đi về.” Diệp Hiểu Hàm không thấy thoải mái, đứng lên muốn đi về.

Mặc dù bây giờ chuyện đã được giải quyết, nhưng thân phận của cô có thể bị bại lộ, đi cùng với anh, tình cảnh của cô rất nguy hiểm, cô tuyệt đối không được rời khỏi anh nửa bước.LQ@Đôn

Triệu Trạch Duệ cũng đứng lên kéo tay cô, để cô xoay người lại, lại thấy Diệp Hiểu Hàm đang khóc, anh sửng sốt, tại sao cô lại khóc?

“Khóc cái gì? Đồ ngốc!” Triệu Trạch Duệ thương tiếc lau nước mắt cho cô.

“Đều do chú! Chú biết rõ ràng nhưng chú lại cố ý đối xử với cháu như vậy!” Diệp Hiểu Hàm cũng không biết những người bên cạnh Triệu Trạch Duệ đều là thủ hạ, cho nên tức giận trách mắng.

Triệu Trạch Duệ có chút á khẩu không trả lời được, anh cũng không có làm gì với cô mà!

Đột nhiên anh cảm thấy khác thường, lập tức ôm Diệp Hiểu Hàm nằm xuống, một viên đạn bay sượt qua mặt bọn họ.

“Đồng Dương!” Triệu Trạch Duệ hét lớn.

Diệp Hiểu Hàm hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì đã bị Triệu Trạch Duệ ôm trọn, lại nghe thấy tiếng súng vang lên, tại sao lại có tiếng súng? Hơn nữa còn rất gần, hình như người nổ súng là Triệu Trạch Duệ.

Cô nhìn gò má của Triệu Trạch Duệ, khuôn mặt anh vô cùng nghiêm túc.

Triệu Trạch Duệ không ngờ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy, vốn cho rằng tối hôm qua đã giải quyết sạch sẽ, bọn họ tạm thời sẽ không dám ra tay, không nghĩ đến hôm nay lại đưa người đến tập kích.d'đ.l.q,đ

Người anh mang vốn không nhiều, anh còn muốn chờ Trang Bác Hào đến, để cho anh giải quyết những tàn đảng kia, nhưng bọn họ lại đến trên chóc anh, hơn người lượng người cùng không ít, may mắn anh và các anh em vừa cùng nhau ăn cơm, hiện tại các anh em có thể giúp anh một tay.

Đồng Dương vừa nổ súng vừa di chuyển đến bên cạnh Triệu Trạch Duệ. “Anh Duệ.”

“Đưa Hàm Hàm về khách sạn chờ tôi, phải an toàn trở về.” Đây là mệnh lệnh, dù thế nào Triệu Trạch Duệ cũng không thể để Diệp Hiểu Hàm bị thương.

Diệp Hiểu Hàm hồi hộp, cô nắm chặt quần áo Triệu Trạch Duệ không chịu buông, cô rất sợ, cảnh tượng bây giờ chỉ có trong phim ảnh, nếu như anh bị thương thì làm thế nào?

“Đi theo Đồng Dương trở về.” Anh cũng không nghĩ sẽ xảy ra tình huống bất ngờ thế này, lúc này anh nhất định phải bảo vệ cô.d,đ,l,q,đ

“Đừng, cháu rất lo cho chú!” Diệp Hiểu Hàm không muốn.

Hiện tại dù Triệu Trạch Duệ có thể núp sau bàn với cô, nhưng cũng không kiên trì được bao lâu.

Anh cho cô một nụ cười yên tâm. “Không sao, tôi sẽ bình an trở về, cô ngoan được không? Theo Đồng Dương trở về, cô ấy sẽ bảo vệ cô.”

Diệp Hiểu Hàm còn muốn từ chối, Đồng Dương lại nói: “Đi theo tôi đi! Cô ở đây sẽ làm trở ngại đến anh ấy.”

Cô chỉ có thể rời đi theo Đồng Dương, trước khi đi còn nhìn thấy cảnh anh nỗ lực với tình địch, nước mắt của cô cũng theo đó mà trào ra, anh vạn lần không được có chuyện gì.

Diệp Hiểu Hàm an toàn trở lại khách sạn dưới sự hộ tống của Đồng Dương.

Đồng Dương vừa về đến khách sạn lập tức liên lạc với Âu Dương Cảnh Húc, để anh phái người đến giúp một tay, Diệp Hiểu Hàm thì vẫn ngồi trên ghế salon không lên tiếng, trên tay là vết thương do lúc nãy bị Triệu Trạch Duệ đẩy ngã, nhưng cô không quan tâm.

Triệu Trạch Duệ là ai? Trước kia cô vẫn luôn không biết công việc của anh là gì, cô cũng không biết anh phải làm chuyện nguy hiểm như vậy, cô lại có thể không hiểu rõ một chút gì.

Rốt cuộc anh là người thế nào? Cô sẽ vì nghề nghiệp của anh mà trở nên không thích anh sao?

Rất dễ nhận thấy đáp án của cô là không, dù công việc của anh là gì, cô vẫn thích anh, tình cảm của cô cũng không cách nào thay đổi vì công việc của anh.

“Cô không sao chứ?” Đồng Dương nhìn Diệp Hiểu Hàm vẫn luôn im lặng không nói lời nào, có chút lo lắng, nếu như cô có chuyện gì, Triệu Trạch Duệ nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Diệp Hiểu Hàm nhìn về phía Đồng Dương. “Rốt cuộc mấy người là ai?”

Đồng Dương ngạc nhiên, thì ra cô không biết gì hết! Nhưng nếu chuyện này do cô nói ra thì không tốt.

“Nếu cô muốn biết, vậy thì hỏi anh Duệ đi! Tôi không tiện nói cho cô biết!” Đồng Dương đẩy trách nhiệm cho Triệu Trạch Duệ.

Hỏi anh? Anh sẽ nói cho cô biết sao? Vừa nghĩ đến đó, Triệu Trạch Duệ đã đẩy cửa tiến vào.

Diệp Hiểu Hàm lập tức lo lắng nhìn anh, nhưng lại không dám đến gần.

Triệu Trạch Duệ nhìn Diệp Hiểu Hàm một cái, lập tức phân phó Đồng Dương đi xử lý chuyện bên ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Triệu Trạch Duệ thấy Diệp Hiểu Hàm bị thương, lập tức đi tìm hòm thuốc, tính thoa thuốc cho cô.

“Có gì muốn hỏi thì hỏi đi! Có thể nói, tôi sẽ nói cho cô biết.” Triệu Trạch Duệ cầm tay cô lên, dùng rượu sát trùng vết thương nói, dù vết thương không lớn, nhưng nếu không sát trùng cũng sẽ dễ nhiễm khuẩn.d,đ,l,q,đ

Hiện tại Triệu Trạch Duệ đã hiểu ý trong câu nói của Âu Dương Cảnh Húc rồi, có đôi khi không có cách nào để không nói.

Lúc này Diệp Hiểu Hàm chú ý đến trên áo Triệu Trạch Duệ có vết máu, lo lắng nhìn vết thương của anh. “Chú bị thương?”

Triệu Trạch Duệ nhìn một chút, chỉ là vết thương do viên đạn sượt qua mà thôi, cũng không có gì, nhưng lúc anh ngẩng đầu lên định trả lời, lại thấy nước mắt của cô. “Hàm Hàm...”

“Bây giờ chú phải trả lời cháu, rốt cuộc chú là ai, tại sao lại làm những chuyện nguy hiểm như vậy? Chẳng lẽ chú không biết cháu sẽ lo lắng sao, tại sao lại muốn cháu đi trước? Dù cháu biết nếu cháu ở đó sẽ làm phiền chú, nhưng không thể nhìn thấy chú bình an, cháu cũng sẽ rất lo lắng được không?” Vừa nói vừa khóc, Diệp Hiểu Hàm biết hiện tại mình rất xấu, nhưng cô không nhịn được, cô rất muốn khóc.

Triệu Trạch Duệ thấy cô vẫn tiếp tục khóc, sau khi băng bó kỹ vết thương giúp cô mới chuẩn bị trả lời vấn đề của cô.

“Có thể cô chưa từng nghe, nhưng chắc ba cô đã nghe đến một tổ chức là ‘Hoàng’.” Triệu Trạch Duệ cởi quần áo mình xuống, tự băng bó vết thương của bản thân.

Diệp Hiểu Hàm có chút xấu hổ nhìn lồng ngực của anh, nhưng rất nhanh, cô lập tức bị vết thương trên người anh hấp dẫn, trên người anh có rất nhiều vết thương to nhỏ, nhìn đã cảm thấy đau lòng.

“Hoàng?” Cô cũng không biết.

“Tôi là người của ‘Hoàng’.” Anh thoải mái thừa nhận.

Cái tổ chức ‘Hoàng’ này không phải là xã hội đen chứ, nếu không những cảnh lúc này là gì? Nhưng như vậy không phải cũng rất nguy hiểm sao?

Triệu Trạch Duệ biết nếu người bình thường thấy trường hợp như vậy sẽ cho là xã hội đen, nhưng nói vậy cũng không sao, tổ chức của họ cũng là chuyển từ đen sang trắng.

“Nhưng không phải chú kinh doanh công ty sao? Ba nói công ty của chú cũng không tệ.” Diệp Hiểu Hàm có chút khó hiểu, nếu là xã hội đen, sao có thể kinh doanh công ty bình thường được?

Diệp Hiểu Hàm không nhìn nổi, vội vàng đi qua băng bó giúp anh, dù trên người anh có không ít vết thương, nhưng cũng không có nghĩa là chính anh tự băng bó những vết thương đó.

“Đó là công ty của tổ chức, công ty giống vậy rất nhiều, mỗi người chúng tôi đều có một thân phận, nhưng công ty thuộc sở hữu của người lãnh đạo ‘Hoàng’.” Sao đó, anh dừng lại một chút, nhìn cô nói. “Biết tôi là xã hội đen, cô không sợ sao? Nếu như bây giờ cô sợ, có thể chạy trốn.”

Diệp Hiểu Hàm lập tức nhìn anh chằm chằm. “Cháu là hạng người như vậy sao?”

Cửa phòng đột nhiên được mở ra, Trang Bác Hào đi vào.

Anh nở một nụ cười với Diệp Hiểu Hàm, sau đó hỏi Triệu Trạch Duệ. “Duệ, cậu không sao chứ?”

Triệu Trạch Duệ nhìn vết thương của mình một chút. “Cũng may, không chết được, anh em trong bang không sao chứ?”

Nếu không phải vừa rồi bọn họ chạy đến, anh có thể thật sự xảy ra chuyện.

“Tra ra là ai chưa?” Triệu Trạch Duệ hỏi Trang Bác Hào.

Anh nhìn Diệp Hiểu Hàm một chút, sau đó nói: “Đã biết, cũng chỉ là một ít tàn đảng mà thôi, bọn họ cũng không biết thân phận của chúng ta, mới có thể tùy tiện ra tay với cậu, bây giờ đã làm xong toàn bộ mọi chuyện rồi.

Lúc này Triệu Trạch Duệ mới yên tâm, nếu như vậy thì tốt.

“Không sao! Nếu không sao là may rồi, vậy mình ra ngoài trước, hai người từ từ bồi dưỡng tình cảm!” Trang Bác Hào nở một nụ cười mập mờ với Diệp Hiểu Hàm.

Cô đã gặp qua Trang Bác Hào, nhưng không biết anh cũng là một phần trong tổ chức này, nhìn anh lớn lên rất giống một đứa bé.

Triệu Trạch Duệ mặc quần áo vào. “Được rồi, cô cũng bị dọa không nhẹ, tôi về trước đây, tốt nhất là cô nên nghỉ ngơi.”

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy anh rất vô tình, rõ ràng vừa rồi cô rất lo lắng cho sự an toàn của anh, nhưng anh lại có thể lựa chọn không trả lời.

9. Chương 10

Triệu Trạch Duệ đang muốn ra ngoài, Diệp Hiểu Hàm không muốn, lập tức ôm lấy anh từ sau lưng.

“Chú là đồ tồi, chú nhất định phải làm tổn thương cháu sao?” Diệp Hiểu Hàm ôm chặt lấy anh. “Nếu như không phải đã trải qua những thứ này, có phải chú sẽ vĩnh viễn không nói cho cháu biết không?”

Triệu Trạch Duệ cau mày, đúng là anh có tính như vậy.

“Trong lòng chú cháu không có chút chỗ đứng nào sao? Không phải vì chú lo lắng mới chú ý an toàn của cháu sao?” Diệp Hiểu Hàm lại khóc, cô phát hiện gần đây mình rất thích khóc. “Chú biết không? Vì chú, cháu trở nên không giống cháu chút nào.”

Tim của anh cũng vì lời nói của cô mà rung động.

“Trước đây cháu sẽ không khóc vì bất kỳ người nào, nhưng trong khoảng thời gian này, vì chú, vì chú không để ý đến, vì chú không hiểu, cháu khóc, vì chú ở cùng một chỗ với người khác, cháu khóc, vì sợ chú gặp nguy hiểm, cháu khóc. Cháu cũng không biết cháu lại có nhiều nước mắt như vậy, chẳng lẽ chú không thể đáp lại cháu sao?”

Cô đang sợ, không lúc nào cô sợ như lúc này, cô sợ mình sẽ mất đi anh, vì anh không cho cô bất kỳ cảm giác an toàn nào.

Triệu Trạch Duệ im lặng thật lâu, mới nói. “Cô không nên phí thời gian vào tôi, tôi là người xấu, cho đến bây giờ cũng chưa từng là người tốt, cô cần gì phải ở bên cạnh tôi?”

Anh đã làm những chuyện cô vĩnh viễn cũng không thể biết, nhưng ít ra thì cô cũng biết, anh có thể làm chuyện xấu trong mắt người bình thường, anh như vậy là người xấu, cô có thể đồng ý ở bên cạnh anh sao?

“Cháu không ngại!” Diệp Hiểu Hàm vẫn tựa lên lưng anh, cô như cảm thấy trong giọng nói của anh tràn ngập vẻ bi thương và bất đắc dĩ.

“Ngược lại, cháu cảm thấy chú như vậy rất phong cách!” Diệp Hiểu Hàm đi đến trước mặt anh, đưa tay ôm lấy mặt anh. “Chú biết không? Cháu xem rất nhiều phim, dù cháu vẫn luôn cho rằng trong đó chỉ vì quay phim, nhưng hôm nay chú đã để cháu thấy cái gì là chân thật. Chú không phải người xấu, cháu hiểu, những người kia mới đúng là người xấu, chú mới có thể đối xử với bọn họ như vậy.”

Triệu Trạch Duệ nhìn vào mắt cô, trong ánh mắt ngoài trừ vẻ bi thương hiện hữu, còn có sự đồng tình và trĩu mến sâu sắc.

“Cho dù là vậy, cô cũng có thể thấy chúng ta không giống nhau.”

Diệp Hiểu Hàm bĩu môi. “Không có gì không giống nhau, cháu thích chú, cháu yêu chú, chỉ cần hiểu như vậy là được.”

“Hàm Hàm, tôi đã nói rất nhiều lần, tôi và cô không hợp, tôi lớn hơn cô rất nhiều, tôi còn có thể làm ba cô.” Triệu Trạch Duệ nói với cô rất nhiều lần, chẳng lẽ cô còn không hiểu?

Diệp Hiểu Hàm ôm lấy anh. “Tuổi căn bản không phải là vấn đề, chú lớn hơn cháu thì sao? Cũng không có luật như vậy, cháu yêu chú là được.”

Triệu Trạch Duệ vẫn muốn đẩy cô ra. “Không được, cô không để ý nhưng tôi ngại.”

Cô không cho phép anh cự tuyệt cô, cô sắp không chịu nổi rồi, cô thích anh như vậy, tại sao anh lại luôn đẩy cô ra? Huống hồ bây giờ cô cũng không kém hơn người khác, sẽ không để ý đến thân phận của anh, như vậy còn chưa đủ sao?

Cô nhón chân hôn lên môi anh, học bộ dạng hôn cô lần đầu tiên của anh.

Triệu Trạch Duệ ngạc nhiên, anh chưa từng nghĩ Diệp Hiểu Hàm lại có thể làm ra hành động như vậy.

Kỹ thuật hôn của Diệp Hiểu Hàm còn rất non nớt, hoàn toàn không ra hồn, lại dễ dàng nâng lên cảm giác của anh, anh vốn có thể đẩy cô ra, nhưng giờ phút này anh lại có thể không nghĩ đến chuyện đó.

Anh biết mình có tình cảm với Diệp Hiểu Hàm, nhưng anh vẫn luôn không muốn thừa nhận, vì anh không nên yêu cô. Nhưng bây giờ tay chân anh như cứng lại, hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể đứng đó cho cô hôn mình.

Diệp Hiểu Hàm biết kỹ thuật hôn của mình rất kém cỏi, thỉnh thoảng cô lại mở mắt nhìn anh, mà vẻ mặt anh vẫn như vậy, nhìn cô, cô buông anh ra, nín chặt lấy quần áo anh, khổ sở hỏi anh. “Không lẽ cháu kém như vậy?”

Triệu Trạch Duệ có chút buồn cười, tại sao cô lại muốn hỏi như vậy? Cô muốn anh trả lời thế nào? Trả lời kém? Đối tượng nụ hôn đầu của cô là anh, cô không biết hôn, chẳng phải là đang nói anh dạy không tốt sao? Nhưng có lẽ có thể trả lời ở một góc độ khác.

“Cô rất tốt, là tôi không tốt!” Triệu Trạch Duệ trả lời.

Diệp Hiểu Hàm vẫn luôn buồn bực, tại sao anh lại luôn không trả lời vấn đề của cô một cách chính diện?

Cô cũng nhịn thật lâu, cô yêu anh, thứ vốn nên có cũng không có, cô phát hiện mình luôn để hiện ra những mặt không tốt của mình ở trước mặt anh, nào là ghen tỵ, nhỏ mọn, cái gì cũng không tốt, cho nên anh mới không yêu cô sao?

Tuổi tác chỉ là cơ của anh mà thôi, cô không tin chút nào.

Diệp Hiểu Hàm vòng tay ôm chặt cổ anh. “Cháu mặc kệ cháu có ý kiến gì, cũng không biết hiện tại cháu yêu cháu hay không, dù sao cháu yêu, vậy cháu cũng không định rời khỏi cháu.” Nói xong cô lại hôn anh, có lẽ có kinh nghiệm từ hai lần trước, cô rất hiểu làm sao để lợi dụng ưu điểm của mình, cả người cô đều dựa lên người Triệu Trạch Duệ.

Triệu Trạch Duệ hít một hơi, cô không biết là...

Cô biết Triệu Trạch Duệ sẽ không đẩy cô ra cũng sẽ không chủ động, cho nên cô từng bước ép mục tiêu lùi về phía sau, quả nhiên, không được mấy bước, hai người đã cùng ngã lên giường.

Cô đè lên người anh, nói như thật: “Tối hôm nay, cháu tuyệt đối không để cháu chạy ra khỏi đây.”

Triệu Trạch Duệ không quan tâm đến lời của cô, chuyện này hoàn toàn không tạo được uy hiếp với anh.

“Hàm Hàm, chúng ta không thể như vậy.” Dù anh cũng có chút cảm giác, nhưng cũng không thể nói là anh thật sự có thể làm vậy.

Diệp Hiểu Hàm vừa đè ép anh, vừa ôm chặt cổ anh, khiến giữa thân thể hai người không có chút kẽ hở nào.

“Không có gì là không thể.”

Cô hôn lên môi anh, trêu đùa môi anh, cô biết anh sẽ không mở miệng, cho nên cô liên tục chiến đấu, cho đến cổ anh, chiếc lưỡi nhẹ nhàng lướt qua cổ anh, khiến cảm giác toàn thân anh như thức tỉnh, nhất là phần bụng dưới của anh.

“Ham Hàm...” Anh phát hiện mình không hy vọng, giống như rồi, anh vẫn không muốn để cô rời đi.

Thân thể của anh không lừa được bất kỳ người nào, anh muốn cô là thật, huống chi anh chỉ không muốn thừa nhận mình thích Diệp Hiểu Hàm mà thôi, không nói mình không thích, nhưng anh thật sự có thể như vậy không? Cô dám cảm đoán sau này sẽ không hối hận.

Anh nhắm mắt lại, không biết là đang hưởng thụ hay đang suy nghĩ.

“Thoái mái không?” Diệp Hiểu Hàm thừa lúc rảnh hỏi anh, cô không biết biểu hiện đó của anh là thoái mái hay không, hiện tại anh vừa nhắm mắt vừa cau mày.

Triệu Trạch Duệ sẽ không thừa nhận.

Diệp Hiểu Hàm cởi áo của anh xuống, nhìn những vết sẹo trên ngực anh.

“Những vết thương này còn đau không?”

Triệu Trạch Duệ mở mắt nhìn cô, trong ánh mắt có đầy vẻ phức tạp, nhưng vết thương đó là những chiến tích trong những năm này của anh, mỗi lần đều có nhiều hoặc ít vết thương, nhưng không có gì đáng ngại, anh cũng chưa để ý đến nó bao giờ, nhưng hôm nay anh lại cảm thấy như vậy sẽ dọa cô.

Diệp Hiểu Hàm không bị dọa, cô ngồi lên hông anh, cúi thấp người nhẹ nhàng hôn lên mỗi vết thương.

Triệu Trạch Duệ chỉ có thể ngạc nhiên, vì người bình thường sẽ không thể chạm vào những vết sẹo xấu xí như thế được.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Hàm Hàm, em không cần làm vậy.”

Diệp Hiểu Hàm đẩy tay anh ra. “Em không sợ, anh lấy làm vẻ vang vì những vết thương này đúng không?”

“Em...” Anh kinh ngạc, cô lại có thể những suy nghĩ trong lòng anh.

Diệp Hiểu Hàm muốn đưa tay cởi quần của anh, lại phát hiện tay mình có chút run rẩy, cô không dám.

Triệu Trạch Duệ đã không còn có ý muốn đẩy cô ra, bụng dưới của anh cũng đã vì cô mà dâng cao.

“Sao vậy?” Anh cười khê, mặc dù bụng dưới của mình dâng cao, nhưng nếu có muốn dừng thì vẫn còn kịp.

Diệp Hiểu Hàm ngẩng đầu nhìn anh, anh cho là cô sẽ hỏi sau này có thể chịu trách nhiệm hay không, nhưng cô lại nói ra lời kinh người.

“Thật ra thì em không làm gì sau đó, em chỉ muốn hôn anh, em chỉ biết cái này.” Dù cô biết làm chuyện như vậy thì phải cởi hết quần áo, nhưng sau đó làm gì thì cô không biết.

Triệu Trạch Duệ sửng sốt, sau đó bật cười, cô gái này có phải đáng yêu như vậy hay không?

“Nếu không biết thì cũng không nên làm chuyện như vậy, đứng lên đi!” Triệu Trạch Duệ ngồi dậy, nhưng cô vẫn ngồi trên đùi anh.

Mặc dù tư thế này của cô khiến chỗ tư mật của cô tiếp xúc trực tiếp đến bụng dưới của anh, nhưng anh cũng không thể ép buộc cô! Anh có chút khó chịu hơi di chuyển xuống, cố gắng kéo dài khoảng cách của hai người ra.

Nhưng cô không hiểu, ngược lại còn cho rằng anh muốn cách xa cô, cô ôm lấy cô anh.

“Không cho đi! Tối nay anh thuộc về em!”

Triệu Trạch Duệ yên lặng nhìn cô. “Em biết hậu quả của việc tiếp tục sao? Chẳng lẽ em không sợ anh sẽ không chịu trách nhiệm với em sao?”

Diệp Hiểu Hàm lắc đầu. “Em không sợ, vì em yêu anh!”

10. Chương 11

Câu nói đó của Diệp Hiểu Hàm đã phá vỡ hàng phòng bị mà Triệu Trạch Duệ dựng lên, vì cô yêu anh! Đây không phải lần đầu tiên anh được nghe những lời này, nhưng lúc này, tại sao lời nói của cô lại có tác động lớn như vậy.

“Vậy thì em cũng đừng hối hận!” Triệu Trạch Duệ ôm lấy hông của cô, hôn lên môi cô, đầu lưỡi nhanh chóng thăm dò vào trong, trên chọc.

Diệp Hiểu Hàm kinh ngạc, anh đang hôn cô?

Về mặt anh còn rất nghiêm túc, hơn nữa hai mắt còn nhắm lại vẻ hưởng thụ, không giống với ánh nhìn lúc này.

Cô đẩy anh ra, đầu tiên là do dự, nhưng không phải là đối với hành động sắp tới của hai người, mà cô sợ anh sẽ hối hận.

“Chú, anh có hối hận không?”

Triệu Trạch Duệ không muốn nhiều lời với cô, mặc kệ có hối hận hay không thì bây giờ cũng không thể quay đầu được rồi, kích động đã chiếm lấy toàn bộ lý trí của anh, anh không có cách nào để dừng lại.

...

Anh ôm ngang cô đặt lên người, để cô nằm yên trên ngực anh.

Cô ngửa mặt lên trong lồng ngực của anh, cô đếm nhịp tim cuồng nhiệt của anh, cảm nhận hương thơm của thể anh tỏa ra, hoàn toàn say mê bởi lực hấp dẫn của anh.

Cô trở thành phụ nữ của anh, trong tối nay! Diệp Hiểu Hàm vui vẻ, bắt đầu từ hôm nay dù anh có chạy trốn cũng sẽ không thoát.

“Em không vấn đề gì để hỏi sao?” Anh cho là cô sẽ chất vấn anh chút gì đó.

“Em có thể hỏi sao?” Cô sợ là anh sẽ không thích vấn đề của cô.

“Hỏi đi, nếu có thể trả lời anh sẽ nói.” Thật không hiểu, hiện tại quan hệ của hai người đã không giống trước, cô lại không có vấn đề gì muốn hỏi? Sao trước đây, khi quan hệ của hai người chưa thay đổi, cô lại luôn hỏi không ngừng như vậy?

Diệp Hiểu Hàm được nhiên muốn hỏi về vấn đề của cô rồi!

“Anh có thích em không?”

Triệu Trạch Duệ im lặng, anh biết nếu mình không trả lời vấn đề này, cô có thể sẽ đau lòng, nhưng anh không thể nói ra miệng... anh hiểu tim mình, anh thích, nhưng không có cách nào để nói cho cô biết.

Anh là cô nhi, từ nhỏ mà thiếu hụt tình yêu, hiện tại anh cảm thấy tình yêu của Diệp Hiểu Hàm đối với mình, rồi lại sợ sau khi mình nói ra cô sẽ biến mất, cho nên anh im lặng.

Diệp Hiểu Hàm có chút đau lòng, nhưng từ lúc bắt đầu cũng không phải chỉ có một mình cô, hơn nữa cô cảm thấy anh thích cô, nếu không vừa rồi anh sẽ không đáp lại cô.

“Được rồi! Em sẽ đổi vấn đề, cái này anh nhất định phải đồng ý với em, mặc kệ anh có thích hay không.”

Triệu Trạch Duệ nhăn mày một chút, rốt cuộc là vấn đề gì?

“Em muốn làm bạn gái anh!” Cô nói ra mong muốn của mình.

Cô biết gần đây mình rất vô sỉ, nhưng cô muốn được ở bên cạnh anh, nếu bây giờ anh không yêu cô, cô ở bên cạnh anh, làm anh yêu cô, không hiểu vì sao cô lại rất tự tin về điều đó.

“Tại sao em lại phải kiên trì như vậy?” Triệu Trạch Duệ vuốt mái tóc của cô, rất mềm mại, khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

Diệp Hiểu Hàm ngẩng đầu nhìn anh. “Anh rõ ràng biết!:

Yêu anh sao? Vì yêu, cho nên ngay cả anh có yêu hay không cũng không để ý? Triệu Trạch Duệ rất tò mò, rốt cuộc cô là nữ sinh như thế nào? Tại sao lại cố chấp với anh như vậy?

“Em không muốn cầu xin anh nhất định phải chịu trách nhiệm chuyện này, cũng không cầu xin anh nhất định phải lấy em, nhưng ít ra chúng ta cũng có thể trở thành người yêu, em tuyệt đối không can thiệp vào chuyện của anh, về chuyện của anh trong tổ chức em càng không quản, cho cần để em được ở bên cạnh anh là được rồi, cho em nhìn thấy anh là được!”

Cô đã thử không nhìn thấy nỗi khổ của anh, cô biết mình không thể không nhìn thấy anh, có thể xem có tính trẻ con đi, nếu như không làm vậy, cô hoàn toàn không cách nào vui vẻ trở lại.

Đến chính cô cũng không biết, thì ra cô yêu anh sâu như vậy.

Triệu Trạch Duệ ôm cô thật chặt, cô nhất định phải khiến mình trở nên hèn mọn như vậy sao? Cô nên buông anh ra, nhưng cô không.

Cô ôm lại anh, chảy nước mắt. “Duệ...”

“Vậy chúng ta làm người yêu đi!” Anh hôn lên trán cô một cái, đồng ý với yêu cầu của cô.

Diệp Hiểu Hàm lập tức vui vẻ như nở mày. “Thật không?”

“Nếu như em không chắc chắn, thì coi như chưa từng nghe qua.” Triệu Trạch Duệ không cho phép cô hoài nghi, nếu lời đã ra khỏi miệng, vậy anh cũng không lặp lại lần thứ hai.

“Nghe được, nghe được!” Dù anh không nói thích khiến cô cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng vậy là đủ rồi, ít nhất bây giờ cô có thể lấy thân phận là bạn gái của Triệu Trạch Duệ.

“Chú, em yêu anh!” Từ trước đến nay, Diệp Hiểu Hàm không bao giờ keo kiệt với tình yêu, cho nên cô luôn có thể thoải mái nói với anh điều đó.

Triệu Trạch Duệ mỉm cười, trong lòng nói một lần, anh cũng thích em!

Chỉ là Diệp Hiểu Hàm không nghe thấy.

Sau khi Diệp Hiểu Hàm trải qua chuyện người bình thường không cách nào trải qua, mới biết thì ra kiến thức của mình ít như vậy, cho nên cô cố gắng cầu xin Triệu Trạch Duệ, cho cô đến tổng bộ của ‘Hoàng’ tham quan một chuyến, vì cô rất tò mò.

Nhưng lại bị anh từ chối, nếu như không phải là người của tổ chức, tuyệt đối không thể vào ‘Hoàng’.

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy mình nên làm một người bạn gái biết nghe lời, cho nên chỉ có thể làm theo ý của anh, nhưng cô cũng thừa nhận mình là một người bạn gái rất chán, nếu một người không thể thấy anh, cô sẽ lo lắng, sợ anh sẽ đi làm nhiệm vụ bí mật gì đó, không để ý đến sống chết của mình.

“Chú, anh đang ở đâu?” Sau khi tựu trường, tan học Diệp Hiểu Hàm lại gọi cho Triệu Trạch Duệ, mà Triệu Trạch Duệ cũng đồng ý với cô, bất kể mình ở đâu, trừ khi không cách nào nghe điện thoại, nếu không nhất định phải nhận.

“Ở công ty.” Thật ra thì hiện tại Triệu Trạch Duệ đang ở cùng Trang Bác Hào, Hướng Hạo Thang chuẩn bị một cuộc họp, nhưng vì lý do an toàn, anh sẽ không nói cho cô biết mình đang ở đâu, không phải muốn lừa cô, nhưng anh không có cách nào để nói.

Mà sau khi thử qua vài lần, cô cũng hiểu công ty trong lời của anh là ý gì.

“Vậy anh cũng không thể đi cùng em rồi, nếu không thì vậy đi! Em đến nhà anh chờ anh!” Diệp Hiểu Hàm do dự một chút nói.

“Không cần, tối nay anh sẽ không về, em về nhà đi! Nên nhờ tài xế đưa về!” Triệu Trạch Duệ mở miệng, anh biết Diệp Hiểu Hàm sẽ không ngoan ngoãn về nhà, nhưng vẫn muốn nói, phải nhắc nhở.

Diệp Hiểu Hàm chu miệng một chút, nhưng vẫn mỉm cười đồng ý, vì điều đó chứng minh Triệu Trạch Duệ quan tâm cô.

Cô tựa lên xe, trên mặt vẫn tràn ngập nụ cười, cô cảm thấy mình quyến rũ rất thành công, ít nhất anh cũng không đối xử lạnh lùng với cô như trước nữa, anh là người tình cảm hơn nữa còn là một người khát khao tình cảm, chỉ có điều anh không chịu thừa nhận mà thôi.

Dù trước đó, dưới sự uy hiếp của cô, anh mới đối xử với cô như một người bạn gái, nhưng có lúc cô sẽ nghĩ, rốt cuộc là anh thích cô nên mới đồng ý, hay là vì cô uy hiếp đây?

Cô vẫn luôn không hiểu tình cảm chân thật của anh, dù cô nghĩ không sao, dù hiện tại không thích, tương lai anh sẽ thích, nhưng càng ngày cô càng không thể không suy nghĩ, cô muốn nhiều hơn.

Cô biết mình ngày càng trở nên tham lam, nhưng cô có thể không tham lam không? Ai không hi vọng có một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình chứ? Chẳng lẽ anh vẫn còn chú ý chuyện tuổi tác chênh lệch của hai người sao?

Diệp Hiểu Hàm không nghĩ ra, cô đã nói là không để ý, hướng hồ hiện tại bọn họ lại không giống như, mặt khác Triệu Trạch Duệ lại có chút bất đắc dĩ.

Kể từ sau khi đồng ý với cô, mỗi ngày đều có cuộc điện thoại như vậy, anh sắp bị hai người đàn ông bên cạnh trêu chọc chết rồi.

“Duệ, em gái nhà cậu là đến sao? Mình nói, cái cô nhóc này, sao lại thích một ông chú như cậu chứ?” Trang Bác Hào nhìn hai người bọn họ đi chung với nhau, vẫn luôn không hiểu được trong đầu cô gái nhỏ đó suy nghĩ cái gì, tại sao lại thích một người đàn ông lớn hơn mình nhiều tuổi như vậy?

11. Chương 12

Triệu Trạch Duệ khôi phục lại dáng vẻ nho nhã của mình, sau đó liếc xéo Trang Bác Hào một cái. “Nếu như cậu hâm mộ, mình khuyên cậu nên thu lại.” Anh luôn lấy chuyện này tấn gấu, có phải chán sống rồi không?

Dù thường bị người khác cười chuyện anh và Diệp Hiểu Hàm, ngoài mặt anh có chút tức giận, nhưng thật ra trái tim anh lại cảm thấy rất hạnh phúc, mà nguồn nước mang lại hạnh phúc đó chính là Diệp Hiểu Hàm.

Vì cô, nụ cười lạnh nhạt trước kia của anh trở nên thật hơn rồi, cũng khiến anh cảm thấy thật ra ngoài tổ chức, anh vẫn còn một người để quan tâm.

Nhưng anh lại không cách nào nói cho cô biết, anh thích cô, thậm chí anh còn không cho rằng cô sẽ thích anh thật lâu, dù sao tuổi cô còn nhỏ, chỉ là chưa từng gặp qua những người đàn ông khác, một ngày nào đó, cô sẽ phát hiện, thực ra anh cũng không tốt như cô tưởng tượng.

Hướng hồ, nếu nhìn từ một góc độ khác, anh là một phần của xã hội đen, cô và anh ở cùng nhau hoàn toàn không thích hợp, anh cũng không muốn cuộc đời của cô đều phải theo anh đi đánh giết giết.

Anh đang chờ, bắt đầu từ ngày anh đồng ý làm người yêu với cô, anh chờ đến ngày cô chán ghét anh.

Ban đầu anh đồng ý là vì anh không muốn nhìn thấy cô đau khổ nữa, vì anh thật sự thích cô, anh nghĩ phải cho cô một ít thời gian, dù sao sau này cô cũng sẽ không ở bên cạnh anh nữa rồi.

Lúc này, Âu Dương Cảnh Húc đi vào, việc này khiến Triệu Trạch Duệ thu hồi suy nghĩ, điều gì nên đến sẽ đến, bây giờ là lúc hưởng thụ.

Chủ nhật, Diệp Hiểu Hàm không ở nhà hay đi tìm Đinh Gia Kỳ chơi như bình thường mà cô xuất hiện trước nhà của Triệu Trạch Duệ, xử lý chuyện công ty với anh hoặc hai người có thể ra ngoài đi dạo cùng nhau.

Hôm nay là ngày đi chơi, sáng sớm cô đã mặc quần áo thể thao xuất hiện tại nhà Triệu Trạch Duệ.

“Chú, anh rất chậm đó! Em đã chờ rất lâu rồi.” Diệp Hiểu Hàm thúc giục.

Mặc dù Triệu Trạch Duệ không tức giận nhưng anh đang oán trách, có phải sớm quá rồi không? Cũng chỉ là leo núi thôi mà, chậm một chút cũng có thể bò.

Khi hai người đi đến chân núi thì đã hơn bảy giờ.

Hai người cũng giống như những đôi tình nhân khác nắm tay nhau đi về phía trước, nhưng đột nhiên Diệp Hiểu Hàm lại cười phá lên.

“Em sao vậy?” Quả thật leo núi đối với Triệu Trạch Duệ là một việc nhỏ như con thỏ, nhưng anh không hiểu, tại sao cô nhóc này lại đột nhiên cười phá lên như vậy.

Diệp Hiểu Hàm đột nhiên tiến sát vào trong ngực anh. “Anh nói xem, người khác có thể coi anh là ba em, đang dắt em lên núi không?”

Triệu Trạch Duệ cau mày, anh không chịu nổi cái này, vì anh quả thật lớn hơn cô rất nhiều.

“Anh tức giận sao?” Cô thấy tâm trạng anh trở nên không tốt. “Xin lỗi, em chỉ muốn không khí vui vẻ hơn một chút thôi mà, từ lúc lên núi đến giờ anh không nói chuyện với em câu nào, hại em tự nói tự cười.”

Triệu Trạch Duệ đã quen, bình thường anh hay leo núi một mình, vận động, hiện tại có thêm một người, chắc chắn không quen.

“Anh không giận, chỉ là có chút không quen, anh quen leo núi một mình rồi.”

Diệp Hiểu Hàm chu môi làm bộ tức giận. “Thì ra anh còn tưởng rằng bây giờ anh chỉ có một mình? Chẳng lẽ em ở bên cạnh anh là không khí, anh không cảm thấy.”

Triệu Trạch Duệ đang suy nghĩ phải giải thích thế nào, sau đó lại cảm thấy cô chỉ đang đùa mà thôi. “Nếu em cảm thấy ở bên cạnh như không khí, vậy từ đầu đến cuối anh đang nắm tay ai?”

Diệp Hiểu Hàm sững sốt một chút, sau đó mỉm cười: “Được rồi! Thật ra thì em không để ý đến chuyện người ta nói anh lớn hơn em, chỉ cần em thích là được rồi, chẳng qua nếu như anh ngại, sau này em sẽ không đề cập đến nữa.”

Cô sẽ nghe lời làm một đứa bé ngoan không phải sao? Cho nên anh không thể tức giận! Cô nháy mắt nhìn anh.

Triệu Trạch Duệ khôi phục nụ cười nho nhã trước đó, nói: “Em mệt không? Vừa leo núi còn vừa nói chuyện.”

Đây là chuyện tiêu hao thể lực, nhưng cô lại như một cô nhóc khỏe mạnh, vừa nói vừa bò, anh thật sự bội phục cô.

Thật ra thì Diệp Hiểu Hàm có chút thở gấp, nhưng nhìn anh ở bên cạnh, cái gì cũng tốt hơn.

“Em không thấy mệt, có điều nếu muốn em leo lên đỉnh núi thì có chút khó khăn.”

Triệu Trạch Duệ kéo tay cô tiếp tục đi, tốc độ này quả thật sẽ không thở gấp, nhưng đối với con gái mà như vậy thì cũng không tệ.

“Vậy cũng không nên nói chuyện, đi nhanh một chút, nếu như em muốn xuống núi trước bữa trưa.” Triệu Trạch Duệ nhéo cái mũi của cô.

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vì bây giờ anh đã không còn tránh né cô nữa, vì là bạn gái, cô cũng càng ngày càng đến gần anh, điều này khiến cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Có lẽ vì cô nghe lời của anh, sợ không kịp bữa trưa, cho nên hai người đi bộ nhanh một chút, cho nên Diệp Hiểu Hàm vừa đi vừa chạy, đột nhiên bị trật chân.

Cô đập phải tảng đá, không đứng vững được, mới có thể bị thương.

Sắc mặt Triệu Trạch Duệ lập tức nặng nề, cúi đầu kiểm tra giúp cô, chân bị sưng nhưng dây chằng không sao, chỉ cần lúc về làm bớt sưng là được.

“Chúng ta về thôi!” Anh đề nghị.

Mắt thấy sắp lên đến đỉnh núi nhưng lại không cách nào đi lên, có chút đáng tiếc.

Triệu Trạch Duệ thấy cô như vậy, đưa lưng về phía cô. “Lên đây đi.”

Diệp Hiểu Hàm cho là anh muốn công cô xuống núi, cho nên lập tức nghe lời leo lên lưng anh, nhưng anh lại đi lên núi.

Cô kỳ quái hỏi anh. “Không phải anh nói muốn về sao?”

Triệu Trạch Duệ im lặng một chút nói: “Không phải em nói muốn lên núi sao? Dù sao cũng sắp đến rồi, đi lên nghỉ ngơi một chút rồi lại xuống núi.”

Diệp Hiểu Hàm nhìn gò má của anh, sao cô lại cảm thấy anh là người ngoài cứng trong mềm đây? Thì ra là anh thương cô như vậy! Người đàn ông này thiếu chút nữa là lừa được cô rồi.

Sau khi lên đỉnh núi Diệp Hiểu Hàm mới biết, thì ra nơi mình ở lại đẹp như vậy, mặc dù sương sáng đã biến mất, nhưng cô có thể nhìn thấy mọi thứ ở xung quanh.

“Chú, thật đẹp đúng không?” Mặc dù Diệp Hiểu Hàm là học sinh, bình thường cũng ít khi thấy được những cảnh như vậy, người thành phố lớn rất lười vận động.

Triệu Trạch Duệ nhìn cô, nét mặt của cô bây giờ thật đẹp!

Diệp Hiểu Hàm không nhận được câu trả lời của anh, kỳ quái nhìn về phía anh. “Sao vậy?”

Anh tiến lên hôn cô, tại sao cô có thể dễ dàng hấp dẫn anh như vậy, khiến anh không thể tự mình trốn tránh như trước, chỉ muốn đến gần cô.

Cô ngạc nhiên, cô không ngờ anh sẽ đột nhiên hôn cô, nhưng sau khi kinh ngạc chính là đáp lại, cô vòng tay lên cổ anh, mặc cho anh hôn, chính cô cũng thoáng phản kích.

Một lúc sau, Triệu Trạch Duệ mới đẩy cô ra.

Dù nụ hôn không dài nhưng cũng rất ngọt ngào, vì hiện tại hai người không giống trước kia, quan hệ của hai người bây giờ là người yêu, mà anh bỏ hết tất cả công việc xuống để du lịch với cô, cô cũng bỏ xuống tất cả lịch trình với người thân để đi cùng anh.

Nhìn gò má hồng phấn của cô, anh cảm thấy giống như một quả táo, hương vị có lẽ rất ngon.

“Chúng ta xuống núi thôi?” Triệu Trạch Duệ hỏi.

“Ừ!” Diệp Hiểu Hàm đã hài lòng, cũng hoàn toàn quên việc trước đây anh kháng cự cô thế nào, vì hiện tại anh đối xử với cô rất tốt, yêu thương cô như một người bạn gái.

Cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

12. Chương 13

Dưới sự bức cung của Diệp Chấn Hồng, Diệp Hiểu Hàm cũng đã thừa nhận tình yêu của mình và Triệu Trạch Duệ.

“Ba, chẳng lẽ ba lại không đồng ý? Anh ấy cũng không phải là Ngưu Lang, anh ấy có tiền, có công ty, không phải tên lừa gạt.” Diệp Hiểu Hàm bất mãn nói.

Hơn nữa ban đầu, quan hệ giữa cô và ba thay đổi, phần lớn cũng là vì Triệu Trạch Duệ, nếu như không phải là anh, cô căn bản không thể nghe được lời trong lòng của Diệp Chấn Hồng.

Diệp Chấn Hồng không phải không đồng ý, nhưng cũng không phải là đồng ý, dù sao ông cũng không biết rõ về người đàn ông kia, hơn nữa con gái ông còn nhỏ như vậy, ông thật sự sợ con gái ông sẽ bị gạt, cho nên hôm nay ông tìm Diệp Hiểu Kiệt và Diệp Hiểu Yên cũng đến để thuyết phục cô, hi vọng cô có thể rời khỏi Triệu Trạch Duệ.

Diệp Hiểu Hàm vô cùng bất mãn nhìn người thân của mình, muốn dùng cực hình sao? Hay tấn công bằng tình thân?

“Hàm Hàm, người đàn ông đó còn lớn hơn hai người bọn chị, em cần gì phải làm vậy chứ?” Dù Diệp Hiểu Yên chưa gặp qua người đàn ông đó, nhưng vừa nghe đến số tuổi đã tuyệt đối không được.

Diệp Hiểu Kiệt cũng khuyên cô. “Bình thường em có thể chơi, nhưng em nhất định phải chú ý loại chuyện như vậy, bây giờ người có tiền luôn thích tìm người cô gái trẻ tuổi.”

Bọn họ hoàn toàn không hiểu, tình cảm cô dành cho Triệu Trạch Duệ đã hoàn toàn không thể ngăn cản rồi, muốn cô buông tay là chuyện không thể nào, trừ khi chính miệng Triệu Trạch Duệ nói anh không yêu cô, muốn chia tay, nếu không thì hoàn toàn không có cách nào để cô buông tha.

“Em mặc kệ, em thích anh ấy!” Diệp Hiểu Hàm cũng rất kiên trì.

Hai người đã cùng trải qua chiến dịch sinh tử, trong giây phút đó cô cũng biết, trong lòng cô anh có một vị trí vô cùng quan trọng, nếu người nhà thật sự phản đối, vậy thì làm phản, cô sẽ dời đến ở trong nhà Triệu Trạch Duệ!

“Hàm Hàm! Cậu ta là người đàn ông có lòng dạ rất sâu, con hoàn toàn không thể đoán được cậu ta suy nghĩ gì, ngay cả ba là người lẫn lộn trên thương trường bao nhiêu năm như vậy, cũng không cách nào biết được rốt cuộc cậu ta sẽ sử dụng thủ đoạn gì.” Diệp Chấn Hồng lo lắng nói.

Diệp Hiểu Hàm hiểu tại sao lòng dạ anh lại sâu như vậy, đó là vì việc anh làm cần phải vậy, anh trông coi toàn bộ công ty của ‘Hoàng’, đương nhiên anh phải có trách nhiệm, chăm sóc cho sự an toàn của nhiều công ty như vậy, cô hoàn toàn có thể giải thích, nhưng cô lại không thể nói cho người nhà, cho nên chỉ có thể buồn bực, bất luận họ nói điều gì cô cũng không có cách nào phản bác.

“Ba, đó là chuyện đối với người trên thương trường, anh ấy không đối xử với con như thế.” Anh đối với cô rất dịu dàng, tuy có lúc không thừa nhận, nhưng cô biết trong lòng anh có cô.

Diệp Hiểu Hàm không có ý định nhiều lời với bọn họ, đánh một cuộc điện thoại cho Triệu Trạch Duệ, muốn anh đến đón cô, hiện tại anh không rảnh, nhưng anh cam kết nhất định sẽ cho người qua để đón cô.

Diệp Chấn Hồng tức giận. “Ba còn chưa nói hết, con muốn đi đâu cũng không được, hơn nữa, sau này ba cấm con gặp mặt người đó.”

Tính cách của cô rất giống, nếu như ba cô nói gắt với cô, cô cũng gắt lại.

“Ba, nếu ba thật sự muốn ngăn cản, đã quá muốn, ba người nói vậy với con thì con sẽ không gặp sao? Ba coi thường con quá rồi, con muốn đi gặp anh ấy!”

Diệp Hiểu Hàm nói xong chạy ra ngoài cửa, nhưng nhanh chóng bị anh hai Diệp Hiểu Kiệt giữ lại. “Hàm Hàm, em đừng tùy hứng như vậy, mọi người cũng là vì tốt cho em!”

Cô không cần như thế, cô hi vọng có thể nhận lời chúc phúc từ người thân.

“Em không muốn! Em thích anh ấy, ba người không để em gặp anh ấy chính là xâm phạm quyền tự do của em.” Diệp Hiểu Hàm cựa mạnh đánh vào lồng ngực anh hai.

Dù Diệp Hiểu Yên không giúp được gì, nhưng cô ở bên cạnh vẫn muốn nói rõ với em gái.

Diệp Chấn Hồng vừa định mắng to, nhưng đột nhiên một vài người xuất hiện ngoài cửa.

“Chị dâu!” Một người đàn ông dẫn vài người kính cẩn xuất hiện trước cửa nhà họ Diệp, hơn nữa bọn họ còn cúi chào Diệp Hiểu Hàm đang còn bị lôi kéo, dẫn đầu là anh hai của Đồng Dương, Đồng Khang.

“A Khang, cứu tôi! Bọn họ không để tôi đi gặp chú.” Diệp Hiểu Hàm như nhìn thấy ngọn cỏ cứu mạng, lập tức nắm chặt không thả.

Đồng Khang khó xử nhìn người nhà họ Diệp, anh đã đọc qua tài liệu, toàn bộ những người này đều là là người thân của Diệp Hiểu Hàm, phải làm thế nào đây?

Một tiếng chị dâu của anh khiến mọi người sững sốt, nếu quả thật nói như vậy, không phải Triệu Trạch Duệ là đại ca sao? Nhưng người này nhìn qua khá giống xã hội đen, không giống người bình thường chút nào!

“Chị dâu, nhưng...”

“Nghe tôi, lập tức dẫn tôi đi gặp chú, có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm!” Diệp Hiểu Hàm thoát khỏi Diệp Hiểu Kiệt còn đang lo lắng, lập tức trốn ra sau lưng Đồng Khang.

Đồng Khang nói xin lỗi với người nhà họ Diệp, lập tức đưa Diệp Hiểu Hàm rời đi, vì hôm nay anh vốn nhận nhiệm vụ đón Diệp Hiểu Hàm đến nhà Triệu Trạch Duệ.

Diệp Hiểu Kiệt cảm thấy không ổn, lập tức nhìn về phía Diệp Chấn Hồng. “Ba, đây là chuyện gì?”

Về mặt Diệp Chấn Hồng cũng đầy nghi ngờ, ông cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng ít ra ông biết Triệu Trạch Duệ không phải là người đơn giản, nếu không sao anh có thể nói những người kỳ quái như vậy đến đây?

“Tìm người điều tra, càng nhanh càng tốt!” Ông giao nhiệm vụ cho con trai mình.

Dù sao cái này liên quan đến Diệp Hiểu Hàm, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, cô phải làm sao đây? Cô chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

Trong mắt của Diệp Chấn Hồng, đứa con gái này của ông chưa từng lớn, cũng hoàn toàn không hiểu tình yêu là gì, cô có thể tùy tiện nói lời yêu với một người đàn ông gia hơn mình như vậy, chỉ có thể thua thiệt.

Kể từ khi Diệp Hiểu Hàm rời khỏi nhà họ Diệp, cô lập tức dời đến ở trong nhà của Triệu Trạch Duệ.

Mà đó cũng là chuyện cô muốn làm nhất, dù ban ngày phải đi học, nhưng ban ngày anh cũng phải đi làm, cho nên vào buổi tối, hai người vẫn có thể ở chung một chỗ.

Nhưng sau khi chuyển đến cô phát hiện, Triệu Trạch Duệ không nhất định phải về nhà, anh còn rất nhiều việc phải hoàn thành, dù trở lại, cũng sẽ ở trong phòng làm việc, thường phải rất lâu mới để ý đến cô, điều này khiến cô rất buồn bực.

Nhưng tuy vậy, Diệp Hiểu Hàm vẫn cố gắng làm tốt việc của chính mình, cô phải làm một người phụ nữ khiến người khác yêu thích, lúc trước khi cô ở nhà đã nghiên cứu sách dạy nấu ăn, để Triệu Trạch Duệ ăn một chút, để anh không còn gầy như vậy, dù toàn thân anh đều là bắp thịt.

Cười trộm, Diệp Hiểu Hàm múc một môi canh, mùi vị cũng không tệ lắm, xem ra tài nấu nướng của cô cũng đã tiến bộ.

Triệu Trạch Duệ vẫn chưa về, nhưng mà khi cô nấu xong, nhất định sẽ khiến anh vui vẻ.

Sau một hồi lâu, trên bàn là thành quả sau một thời gian cực khổ của cô, mà cũng lúc này, Triệu Trạch Duệ cũng mở cửa vào nhà, nhưng phía sau còn đi theo một người đàn ông, Trang Bác Hào.

“Chú!” Cô gọi một tiếng, sau đó nhìn về người đàn ông phía sau. “Anh muốn đưa người khác về nhà thì nói với em một tiếng, em còn...” Cô còn chưa chuẩn bị bữa tối cho Trang Bác Hào, nhưng lời của cô còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Em chơi một mình trước, anh có việc cần nói với cậu ấy.” Triệu Trạch Duệ không quan tâm đến cô, chỉ nói một tiếng như vậy lập tức đi vào phòng sách với Trang Bác Hào.

Trang Bác Hào cũng cảm thấy kỳ quái, cậu ta không có câu nào với chị dâu sao! Hơn nữa anh cảm giác mình như là trở ngại của hai người, hôm nay anh đến, chỉ là thuận đường đến thông báo cho Triệu Trạch Duệ một tin, cũng thuận tiện xem cuộc sống của hai người, nhưng anh lại cảm thấy không khí giữa hai người có chút không đúng lắm, hơn nữa đầu số còn là tên Triệu Trạch Duệ.

Diệp Hiểu Hàm cau mày, thái độ của anh khiến cô có chút nghi hoặc, bình thường anh cũng không có như vậy, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Cô có chút bận tâm, nếu như xảy ra chuyện bắn nhau như lần trước, cô phải làm thế nào? Nhưng công việc của anh như vậy, cũng sẽ không nghe theo lời khuyên của cô.

Cô không yên tâm nhìn cửa phòng sách một chút, lén đi đến bên ngoài phòng sách, may mắn bọn họ không đóng kín cửa lại, còn giữ lại một khe hở, để cô có thể theo dõi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra trong phòng sách.

“Duệ, gần đây có người đang điều tra cậu... cậu có biết không?” Trang Bác Hào hỏi thăm, dù sao chuyện này cũng liên quan đến anh.

Tin tức này là do tổ tình báo nói cho anh biết, muốn Triệu Trạch Duệ chú ý một chút, mà người điều tra anh là ba của Diệp Hiểu Hàm, Diệp Chấn Hồng.

“Biết, là Diệp Chấn Hồng đúng không!” Đã có người báo cáo cho Triệu Trạch Duệ, hơn nữa lúc xế chiều anh cũng đã nhận được điện thoại của Diệp Chấn Hồng.

Diệp Chấn Hồng mong Triệu Trạch Duệ có thể bỏ qua cho con gái của ông, để con gái ông có thể về nhà.

Điều Diệp Chấn Hồng hoài nghi là chính xác, anh quả thật không phải là người bình thường, anh tin chắc ông đã phát hiện ra gì đó mới tìm người điều tra, nhưng muốn điều tra anh thì có chút khó, vì để tránh những phiền toái không cần thiết, anh đã có một quyết định kỹ càng rồi.

Diệp Hiểu Hàm cau mày, ba tìm người điều tra Triệu Trạch Duệ? Ông muốn làm gì? Ông đang nghi ngờ thân phận của Triệu Trạch Duệ sao? Cũng khó trách, cô còn nhớ mấy ngày trước, lúc Đồng Khang đến nhà đón cô, có thể Đồng Khang đã nói gì đó khiến ông nghi ngờ.

Sớm biết vậy cô đã không đi nói lung tung rồi, còn có Đồng Khang, vừa đến đã gọi chị dâu, làm sao có thể không khiến người khác sinh nghi!

Xem ra cô phải gọi điện về nhà, nói bọn họ kiểm chế một chút mới được, nếu thân phận Triệu Trạch Duệ bị người khác biết, người xấu sẽ tìm tới cửa.

“Chị dâu biết chuyện này không? Cậu nên nhờ chị dâu hoặc chính mình tự nói, dù sao nếu người ngoài mà biết, chuyện này cũng có chút không tốt.” Trang Bác Hào cũng là vì muốn tốt cho anh, bí mật sẽ khó giữ nếu nhiều người biết, ai cũng không dám đảm bảo nếu như chuyện anh là hộ vệ của ‘Hoàng’ bị lộ ra sẽ gây nên hậu quả gì.

Người bên cạnh sát không dám gì anh, nhưng bây giờ anh vẫn chưa nắm trong tay hoàn toàn thế lực của giới xã hội đen, không chắc người trong bóng tối sẽ làm gì anh, mặc dù không lâu nữa bọn họ sẽ phải công khai thân phận, nhưng không phải là hiện tại.

Triệu Trạch Duệ ngồi trên ghế salon, khỏe mặc liếc về phía Diệp Hiểu Hàm đang đứng ngoài cửa, từ khi cô vừa lại gần phòng sách anh đã biết rồi.

“Cô ấy không phải là chị dâu, về sau khi nói chuyện này cậu nên cẩn thận một chút, cô ấy chỉ là một người không quan trọng.” Triệu Trạch Duệ độc ác nói.

Không quan trọng? Lòng của Diệp Hiểu Hàm như bị đánh một cái, cảm giác đau lòng đột nhiên dâng lên.

Anh nói vậy là có ý gì, cô là người không quan trọng sao? Bọn họ không phải là người yêu sao? Tại sao anh lại có thể coi cô là người không quan trọng?

“Cậu...” Trang Bác Hào ngạc nhiên, tại sao cậu ta lại đột nhiên nói vậy? Không phải hai người đang rất tốt sao? Dù tuổi tác có chút cách biệt, nhưng trước đó anh còn thấy trên mặt cậu ta tràn ngập nụ cười, trở thành một người hoàn toàn khác.

Triệu Trạch Duệ liếc mắt nhìn Trang Bác Hào. “Chẳng lẽ phụ nữ đối với cậu cũng rất quan trọng sao? Mình cho là chúng ta luôn không coi phụ nữ là người không quan trọng mới đúng.”

Diệp Hiểu Hàm đau lòng ngồi trên đất, anh nói cái gì vậy?

“Nhưng cô ấy rất thích cậu!” Trang Bác Hào có chút không thể giải thích được thay đổi của Triệu Trạch Duệ.

“Mình hiểu, nhưng đó vốn là chuyện của cô ấy, mình chưa bao giờ nói yêu! Huống hồ cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi, tình cảm rất dễ dàng mất đi, có lẽ tháng sau đã lao vào lòng ngực người khác rồi, mình cũng chỉ vui đùa với cô ấy một chút mà thôi.”

Lòng Triệu Trạch Duệ cũng đau như cô, nhưng nếu như vậy có thể khiến cô mất đi hi vọng, anh cũng chỉ có thể làm vậy, vì hiện tại cô không nên lãng phí thời gian cho anh, cô xứng đáng có một tương lai tốt hơn.

Anh chỉ là một người khách qua đường của cuộc đời cô mà thôi, nếu như cô buông tay, có lẽ anh cũng có thể dễ xuống.

Lúc Diệp Hiểu Hàm nghe được anh không yêu cô, nước mắt mãnh liệt chảy, trời gian dài như vậy, cô cho là anh thích cô nên mới có thể đối xử tốt với cô, luôn thuận theo ý của cô, nhưng bây giờ anh lại nói vậy.

Cô không tin đứng lên đẩy cửa ra, cô muốn thẳng mặt hỏi rõ ràng. “Triệu Trạch Duệ, điều anh vừa mới nói có thật không? Anh không yêu em?”

Trang Bác Hào kinh ngạc nhìn Diệp Hiểu Hàm nước mắt đầy mặt, sao cô lại nghe được? Mà lúc anh nhìn về phía Triệu Trạch Duệ, anh phát hiện đối phương rất bình tĩnh, từ lúc bắt đầu, cậu ta đã biết Diệp Hiểu Hàm đứng bên ngoài? Vậy là cậu ta cố ý nói vậy, Trang Bác Hào cảm giác mình bị người ta lợi dụng rồi.

“Em nghe được cái gì!” Triệu Trạch Duệ vẫn ngồi trên ghế salon, không có hành động nào khác.

13. Chương 14

Trang Bác Hào lựa chọn im lặng, đây không phải là chuyện anh nên tham dự, dù anh không đồng ý với cách làm này của Triệu Trạch Duệ.

“Tại sao? Vì ba em điều tra anh, nên anh muốn rời khỏi em sao?” Diệp Hiểu Hàm đi đến trước mặt anh, cô chỉ muốn biết tại sao anh lại độc ác như vậy.

“Không yêu là không yêu, không vì bất kỳ lý do nào khác!” Triệu Trạch Duệ biết mình nói vậy chắc chắn sẽ khiến cô đau lòng, cho nên anh không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt đầm nước của cô, anh sợ mình sẽ mềm lòng.

Diệp Hiểu Hàm kích động nói: “Vậy tại sao anh lại đồng ý cho em làm bạn gái anh? Tại sao anh lại mặc cho em chiếm giữ tất cả của anh? Nếu không phải vì yêu thì anh sao anh lại đối với em như vậy?”

Triệu Trạch Duệ cười khinh miệt. “Cô nghĩ nhiều quá rồi, đó chẳng qua là vì cô tự dâng cho tôi, tôi hỏi đáp một chút mà thôi, tôi thấy cô như không có tôi thì không được, mới có thể đối xử với cô tốt một chút, dù cô là bạn gái tôi, tôi cũng có thể nói rõ rằng tôi không thích cô.”

Cái gì? Diệp Hiểu Hàm cắn môi dưới, cô nghe được gì vậy? Tất cả của anh đều là giả sao? Từ đầu đến cuối anh đều không yêu cô, tất cả đều do cô tự mình đa tình? Cô cho là anh cũng có chút tình cảm với cô dù nhiều hay ít, nhưng bây giờ nghe anh nói, cô mới biết mình ngu ngốc thế nào.

Vì anh, cô trốn nhà; vì anh, cô đi Hongkong tìm anh; vì anh, cô chống đối lại người nhà, tự mình ngu ngốc đi nấu cơm cho anh, cố gắng làm một người phụ nữ anh yêu thích.

Kết quả là cô được cái gì, anh chưa từng nói lời yêu?

“Triệu Trạch Duệ, anh có biết anh đã làm tổn thương người khác rất nhiều không?” Trong mắt cô mang theo chút chờ đợi, hi vọng anh sẽ nói cho cô biết, điều anh vừa nói là giả, nhưng điều đó căn bản là không thể.

“Tôi biết, nhưng tôi muốn cho cô hiểu, tôi hoàn toàn không yêu cô, tôi đã nói từ lâu rồi, kể từ sau khi cô quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi đã nói rõ cho cô biết, tôi sẽ không yêu cô, nhưng cô lại tự mình xông vào, thậm chí còn nhất định phải đạt được mục đích, được! Tôi thỏa mãn cô, hiện tại đủ chưa?” Triệu Trạch Duệ nhìn cô, hơn nữa còn đứng lên nói với ô.

Trang Bác Hào phát hiện chuyện này đã đến mức không thể quay đầu lại rồi, chẳng lẽ Triệu Trạch Duệ thật sự không yêu Diệp Hiểu Hàm sao?

Nước mắt của Diệp Hiểu Hàm vẫn chưa thể ngừng lại, cô chưa bao giờ biết mình lại có nhiều nước mắt như vậy, cũng không biết thì ra lời anh nói lại có thể tổn thương cô sâu sắc thế nào.

“Vậy tại sao ban đầu anh không cự tuyệt?”

“Có ai muốn tự tuyệt một người phụ nữ chủ động dâng hiến?” Triệu Trạch Duệ hừ lạnh.

Thì ra cô chỉ là một người phụ nữ chủ động dâng hiến, cái gì cũng là lỗi của cô, thì ra anh hoàn toàn không yêu cô, cô cần gì phải lưu luyến nữa? Lời anh nói đã xong, cô không nên tiếp tục ngu ngốc vậy nữa.

Chỉ trách cô quá dễ dàng người khác, nhưng cô cũng có một chút oán hận anh, nếu như ban đầu anh kiên quyết không để ý đến cô, không cho cô chút hy vọng, cô cũng sẽ không đam đầu vào, hiện tại đợi đến lúc cô muốn nhiều hơn, anh lại keo kiệt không chịu cho nữa rồi.

“Được! Vậy thì kết thúc thôi! Triệu Trạch Duệ, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.”

Triệu Trạch Duệ quay đầu, không trả lời cô.

Dù Diệp Hiểu Hàm mới mười tám tuổi, nhưng cô biết lòng tự trọng là gì, cô cần gì phải níu giữ, anh hoàn toàn không muốn đối tốt với cô nữa rồi.

Cô xoay người rời khỏi phòng anh, ngăn cách với tất cả trước kia.

Sau khi Triệu Trạch Duệ nghe thấy tiếng đóng cửa mới chậm rãi ngồi xuống salon.

“Duệ, cậu cũng không muốn vậy đúng không?” Có đôi khi Trang bác Hào rất trẻ con, nhưng anh cũng biết trợn cãi nhau vừa rồi là cố ý, là Triệu Trạch Duệ muốn ép cô rời đi.

Triệu Trạch Duệ không trả lời vấn đề này của anh, lại nói: “Đó vốn là chuyện không nên xảy ra.”

Trang Bác Hào biết tâm tình hiện tại của anh không tốt, muốn an ủi anh, nhưng Triệu Trạch Duệ lại muốn anh rời đi.

Triệu Trạch Duệ ngồi thật lâu mới rời khỏi phòng sách, lúc anh mới anh chú ý, trên bàn là một bữa tối thịnh soạn.

Anh tiến lại, thức ăn đã nguội, nhưng đây là do Diệp Hiểu Hàm làm, anh cầm đũa lên từ từ ăn.

Cô nấu canh này vì anh, anh chưa bao giờ được cảm nhận cuộc sống như thế.

Anh biết, bắt đầu từ hôm nay, mình sẽ không được gặp lại Diệp Hiểu Hàm nữa rồi, giữa hai người thật sự đã kết thúc, dù như vậy rất quá đáng, nhưng anh thật không hy vọng sau này sẽ nghe cô oán trách, cũng không hi vọng quan hệ của anh và người nhà sẽ thay đổi vì anh.

Dù anh đã yêu cô, nhưng từ lúc bắt đầu anh đã nói với cô, chuyện giữa hai người là không thể, cũng sẽ không thể thay đổi dù anh đã yêu.

Anh đang áy náy, là anh làm tổn thương cô, nhưng anh lại không thể không làm vậy, ba cô khẩn cầu anh, anh có thể không nghe sao? Thừa dịp bây giờ còn kịp, chấm dứt sớm một chút cũng tốt.

Nhưng tim của anh rất đau, một nỗi đau khi hoàn toàn mất đi cô, nếu như cô rời khỏi, vậy còn anh thì sao? Anh có thể không quan tâm đến cô nữa sao? Tình cảm của anh sẽ tan biến khi Diệp Hiểu Hàm rời đi sao?

Chủ nhật, như thường lệ, Diệp Hiểu Kiệt và Diệp Hiểu Yên đầu về nhà ăn cơm, nhưng Diệp Chấn Hồng lại không chút vui vẻ... là vì con gái nhỏ của ông.

Kể từ sau khi cô rời khỏi nhà của Triệu Trạch Duệ, dù ông nhìn thế nào cũng cảm thấy Diệp Hiểu Hàm là lạ.

Nhưng ông cũng đoán được một chút, vì người khiến Triệu Trạch Duệ chia tay với cô là ông, ông biết con gái ông thích cậu ta, nhưng cậu ta là người thế nào, cô biết không? Trong khoảng thời gian này, ông luôn cảm thấy cô đang gượng gạo, như không muốn để bọn họ thấy, cố gắng làm bộ như không có việc gì, nhưng ông vẫn chú ý đến sự thay đổi của cô.

Mọi người ngồi trên bàn ăn, người nói nhiều nhất là Diệp Hiểu Hàm.

“Chị hai, ở bệnh viện chị có bác sĩ đẹp trai không, chẳng phải chị còn chưa tính đến chuyện kết hôn sao? Cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, dù tuổi không lớn lắm, nhưng cũng phải tính toán rồi.” Diệp Hiểu Hàm nhiều chuyện nói.

Diệp Hiểu Yên lườm cô một cái. “Con nít thì biết gì? Bác sĩ không có ai đẹp trai hết, đều là ông già trọc đầu mà thôi.”

Diệp Hiểu Hàm mới không tin, những thứ này đều do Diệp Hiểu Yên nói mà thôi.

“Vậy anh hai thì sao? Công ty của anh cũng không có thực tập sinh nữ sao?” Diệp Hiểu Hàm lại đưa mắt lên người Diệp Hiểu Kiệt.

Diệp Hiểu Kiệt nhìn những người khác một chút, ý của anh đã rõ ràng, dù trước kia Diệp Hiểu Hàm đúng là như vậy, nhưng cô hồi phục quá nhanh chóng, rất khó không khiến người khác cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ cô xảy ra chuyện gì?

“Hàm Hàm, sao gần đây em không ra ngoài?” Diệp Hiểu Kiệt hỏi cô.

Diệp Hiểu Hàm sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Hết cách rồi, Gia Kỳ không rảnh đi cùng em, cho nên em phải ở một mình đó!”

Một mình? Vậy nghĩa là cô chia tay với anh ta rồi?

Diệp Chấn Hồng đã sớm biết, nhưng vẫn nhìn về phía Diệp Hiểu Hàm.

Nét mắt của cô vừa nhìn qua là biết đang giả bộ, nhưng sao ông có thể để con gái mình ở với người đàn ông đó đây?

Diệp Hiểu Hàm rũ mặt xuống, dù trên khuôn mặt có nụ cười cũng không rực rỡ.

Cô biết cô nên quên người đàn ông đó đi, hơn nữa còn phải quên hoàn toàn, nhưng dù cô về đây bao nhiêu ngày, cô cũng không thể quên anh, thậm chí còn luôn nhớ tới.

Buổi tối cô ngủ không ngon, ban ngày cô càng không muốn đi học, nếu tiếp tục như vậy, cô sẽ tự phá hủy chính mình.

Nhưng trong lòng cô, vị trí của anh quá quan trọng, khiến cô hoàn toàn không có cách nào lập tức quên anh, cô cố gắng khiến cuộc sống của mình trở lại như cũ, nhưng bắt đầu từ ngày anh xuất hiện, tất cả xung quanh cô đã thay đổi, khi rời khỏi anh cũng không thể quay lại được.

Có trời mới biết cô nhớ anh bao nhiêu, cô có nghĩ đến chuyện đến nơi gần công ty anh quan sát nhưng lại không đủ dũng cảm, ban đầu cô nói không muốn gặp anh nữa, vậy cũng không nên gặp lại, cô phải làm gì đó mới được.

“Hàm Hàm, em không sao chứ?” Diệp Hiểu Yên lo lắng nhìn cô.

Diệp Hiểu Hàm cúi thấp đầu không nhìn cô, tiếp tục ăn cơm, nhưng thực ra nước mắt đã tràn đến hốc mắt, hoàn toàn không ngăn lại được.

Diệp Hiểu Yên nhìn về phía Diệp Hiểu Kiệt, ban đầu cô chỉ biết Diệp Chấn Hồng nhớ anh điều tra Triệu Trạch Duệ, không ngờ thật sự khiến hai người chia tay, hơn nữa còn khiến Diệp Hiểu Hàm đau lòng như vậy.

“Em no rồi, em về phòng đánh điện tử.” Diệp Hiểu Hàm thừa dịp mọi người không chú ý đứng dậy đi về phòng.

Sau khi cô rời đi, Diệp Hiểu Kiệt mới mở miệng.

“Ba, ba nói gì với Triệu Trạch Duệ, khiến anh ta sẵn sàng chia tay với Hàm Hàm?”

Diệp Hiểu Yên liền biết, hóa ra ba là người khiến bọn họ chia tay, dù ban đầu cô cũng muốn hai người đó chia tay, nhưng cô cũng nhìn ra Diệp Hiểu Hàm thật sự thích người đàn ông đó.

Diệp Chấn Hồng cũng chỉ nói mấy câu mà thôi, người đàn ông đó trả lời là anh sẽ xử lý, sau đó Diệp Hiểu Hàm lập tức về nhà.

“Ba chỉ hỏi rốt cuộc thân phận của cậu ta là gì, ba không thể để con gái ở cùng một người có thân phận không rõ ràng, sau đó ba còn nói cậu ta làm vậy là làm trễ nải cuộc sống của Hàm Hàm, cậu ta nói cậu ta sẽ xử lý, chỉ đơn giản như vậy.”

Diệp Hiểu Yên không hiểu nguyên nhân bên trong. “Thân phận không rõ... không phải nói anh hai đi điều tra rồi sao, không tra được gì sao?”

Diệp Hiểu Kiệt cũng cảm thấy kỳ quái. “Trừ công ty bây giờ của anh ta ra, những tài liệu khác đều không đầy đủ, có cái là giả, anh không thể điều tra ra, nhưng văn phòng thám tử đều trả lại tiền đặt cọc, nói họ không thể điều tra ra được.”

Kỳ quái như vậy? Rốt cuộc em gái cô đang quen người thế nào?

“Hình như Hàm Hàm biết thân phận của người đàn ông đó, hôm mà những người đó xuất hiện, con bé cũng không có vẻ gì là kinh ngạc, không phải sao?” Diệp Hiểu Yên nhớ lại ngày đó, thậm chí sau khi trở về từ Hongkong, trên tay Diệp Hiểu Hàm còn có vết thương, nhưng trên mặt luôn nở nụ cười, giống như biết bí mật gì đó.

Nhưng cũng có thể vì con bé ở cùng Triệu Trạch Duệ, mới có thể vui vẻ như vậy.

Diệp Hiểu Kiệt nhìn Diệp Chấn Hồng. “Chúng ta không nên làm vậy sao? Hiện tại Hàm Hàm đau lòng như vậy, bình thường con bé ghét nhất chuyện giả bộ, nhưng bây giờ lại đang che giấu tâm trạng của nó với chúng ta.”

Diệp Chấn Hồng lắc đầu. “Thôi quên đi! Dù sao thì kết quả là hai người đó đã chia tay, như vậy cũng tốt, đợi đến cũng con bé hết đau lòng là được.”

Diệp Hiểu Yên và Diệp Hiểu Kiệt liếc mắt nhìn nhau, thật sự đơn giản như vậy? Hơn nữa Diệp Chấn Hồng làm vậy, chẳng lẽ ông không sợ có một ngày Diệp Hiểu Hàm biết sẽ tức giận, hận ông sao?

Ba cũng không hiểu rõ Hàm Hàm, nếu như cô thật sự cho rằng, hoặc giả không thể đơn giản thay đổi như vậy, dù hiện tại đau lòng, cũng khó đảm bảo trong lòng của cô có chuyện gì.

14. Chương 15

Hiện tại Diệp Hiểu Hàm đang hết sức điều chỉnh tâm trạng của mình, cũng để mình lần nữa hòa nhập vào ngôi nhà này, cô biết tâm trạng của mình ảnh hưởng đến bọn họ, cho nên cô cố gắng khiến mình trở lại bình thường như ban đầu, giống như cô thuở ban đầu.

Diệp Hiểu Hàm vừa về đến nhà đã ngồi phịch xuống ghế sa lon chơi điện thoại, vì gần đây cô phát hiện mạng xã hội là một nơi giải tỏa rất tốt, có rất nhiều tin tức thú vị, khiến cho cô phải bật cười.

“Sao hôm nay em lại về sớm vậy?” Diệp Hiểu Yên ra khỏi phòng bếp, dù hôm nay không phải là chủ nhật, nhưng vì cô em gái này, cô không thể không về xem một chút.

“Chị hai?” Diệp Hiểu Hàm có chút ngạc nhiên, sao hôm nay cô lại ở đây. “Sao chị lại ở đây?”

“Hôm nay được nghỉ, chị về đây xem em thế nào, hơn nữa chị còn hẹn anh hai, tối nay sẽ về đây, cùng nhau ăn cơm!” Diệp Hiểu Yên thấy hình ảnh trên di động của cô, chỉ là một ít tranh hài mà thôi.

Diệp Hiểu Hàm tiến đến cạnh cô. “Chị hai thật tốt, thật ra thì tài nấu nướng của em cũng không tồi, chị chưa nấu cơm đúng không, em giúp chị!” Lúc trước là do cô vất vả học.

“Được! Chị cũng muốn xem xem rốt cuộc em gái chị nấu được không?” Diệp Hiểu Yên nói xong lập tức kéo cô vào bếp.

Cô giao một con cá cho Diệp Hiểu Hàm xử lý. “Xử lý cá rất phải cẩn thận đó, em làm đi.”

Diệp Hiểu Hàm rất tự tin trong việc xử lý cá, nhưng cô vừa ngửi thấy mùi cá đã lập tức để xuống, chạy đến bồn rửa để ới.

Diệp Hiểu Yên kinh ngạc nhìn Diệp Hiểu Hàm, trước kia không phải cô rất thích cá sao, tại sao bây giờ ngửi thấy mùi cá lại muốn ới?

Cô nhú mày càng sâu, cô là bác sĩ, cũng biết được một ít, huống hồ dù không phải bác sĩ cũng biết những điều này, không phải là cô...

Diệp Hiểu Hàm cũng cảm thấy kỳ quái, mấy ngày nay cô đều như vậy, dạ dày của cô không tốt thì thôi đi, giờ ngồi thấy mùi này cũng có thể ới?

“Chị, chị là bác sĩ, mau xem giúp em một chút, mấy ngày nay dạ dày em không tốt, thường muốn ới.” Sau khi ới xong, Diệp Hiểu Hàm mở vòi nước rửa mặt.

Diệp Hiểu Yên lo lắng. “Dạ dày không tốt, mấy ngày nay em ăn cái gì?” Cô cũng không thấy dạ dày mình có gì không tốt.

“Chưa ăn gì! Buổi sáng muốn ới, sau đó biến thành ba bữa cơm lúc nào cũng muốn ới, hiện tại có vẻ càng lúc càng nghiêm trọng.” Diệp Hiểu Hàm vừa lau miệng vừa nói.

“Kỳ kinh nguyệt của em kết thúc bao lâu rồi?” Diệp Hiểu Yên lập tức trực tiếp hỏi.

Lúc đầu Diệp Hiểu Hàm còn không hiểu, sau đó lập tức hiểu, trừng mắt nhìn Diệp Hiểu Yên.

“Lúc em và anh ta làm chuyện đó, chưa từng dùng biện pháp an toàn nào sao?” Diệp Hiểu Yên có chút tức giận nói.

Cô biết hai người ở cùng một chỗ sẽ làm những chuyện như vậy, nhưng con bé cũng nên biết tự bảo vệ mình chứ.

Diệp Hiểu Hàm hoàn toàn không nghĩ đến, trong tình hình như vậy cô cũng không chú ý kỹ! Nhưng cô thật sự mang thai sao?

“Chị hai, không phải là sự thật đúng không?” Cô đã rời khỏi Triệu Trạch Duệ một tháng, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy?

Diệp Hiểu Yên cũng không dám chắc. “Đến quầy thuốc mua hai que nghiệm thai một chút sẽ biết.”

Trước bữa tối, Diệp Hiểu Hàm có chút ngơ ngẩn ngồi trên ghế salon.

Diệp Hiểu Yên chuẩn bị xong bữa tối, nhưng hai người đàn ông trong nhà này vẫn chưa trở về.

“Hàm Hàm, em không sao chứ?” Diệp Hiểu Yên lo lắng nhìn cô.

Bây giờ Diệp Hiểu Hàm đã khóc không ra nước mắt rồi.

Diệp Chấn Hồng và Diệp Hiểu Kiệt vui vẻ trở về, nhưng thấy hai người trong phòng khách thì cảm thấy kỳ quái.

“Sao vậy?” Diệp Chấn Hồng lo lắng đi về phía hai người.

Diệp Hiểu Yên nhìn Diệp Hiểu Hàm một chút, nói với ba mình: “Con bé mang thai.”

“Cái gì?” Diệp Chấn Hồng khiếp sợ.

Diệp Hiểu Kiệt cũng bị dọa sợ, Diệp Hiểu Yên không nói dối, nhưng tình huống như vậy thì phải xử lý thế nào đây?

“Xác định chưa?” Diệp Chấn Hồng nhìn con gái lớn của mình.

“Đã xác định, thật sự mang thai.” Dù không biết cô đã mang thai bao lâu, nhưng chuyện mang thai là thật.

Diệp Chấn Hồng chán chường ngồi trên ghế salon, con gái mình lại có thể mang thai, dù người đàn ông kia không phải là người lạ, nhưng mình đã từng ngăn cản, khiến hai người không cách nào ở cùng nhau.

“Nào thai đi!” Diệp Chấn Hồng nói với cô.

Diệp Hiểu Hàm nhìn ba mình, tại sao? Đó là con cô, ông lạy muốn cô đi nạo thai?

Diệp Hiểu Yên và Diệp Hiểu Kiệt cũng không nghĩ ông sẽ nói vậy, dù hiện tại Diệp Hiểu Hàm là một đứa bé, nhưng trong bụng cô cũng là một sinh mạng, có thể nói không cần dễ dàng như vậy sao? Hơn nữa Diệp Hiểu Hàm cũng là người, con bé tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Thật ra bên trong lòng Diệp Hiểu Hàm rất phức tạp, cô không biết hiện tại mình mang thai là chuyện tốt hay chuyện xấu, nhưng ít ra cô cảm thấy chuyện này có liên quan đến Triệu Trạch Duệ.

Nhưng chuyện này đáng sợ như vậy, cô mang thai, lại có thể mang thai ngay sau khi chia tay anh!

Đây là vấn đề cô chưa từng nghĩ đến, cô thật sự có thể làm như Diệp Chấn Hồng nói, nạo thai đi sao? Bây giờ cô vẫn chỉ là một cô học sinh cần hoàn thành việc học mà thôi, cô thật sự muốn vì đứa bé này mà buông tha việc học sao?

Cô đưa tay xoa bụng mình, nơi này có một sinh mạng, là kết tinh tình yêu của cô và Triệu Trạch Duệ, dù hai người không cách nào yêu nhau, nhưng ít ra cô còn có đứa bé này!

Diệp Hiểu Yên và Diệp Hiểu Kiệt cũng ngồi lại chờ đáp án của Diệp Hiểu Hàm.

Diệp Hiểu Hàm suy nghĩ một lúc mới trả lời. “Con muốn giữ lại đứa bé!”

“Không được! Con chỉ là một đứa bé, phải nuôi nấng con mình, con hoàn toàn không thể làm được.” Diệp Chấn Hồng kiên quyết không chịu, lửa giận của ông cũng vì câu nói của cô mà bùng lên, chuyện này tuyệt đối không được!

Diệp Hiểu Hàm cũng không chịu yếu thế. “Con có thể làm được, con cũng biết tại sao ba không chịu, ba không biết thân phận Triệu Trạch Duệ, nhưng con biết anh ấy không phải là người kỳ quái gì, đứa bé này cũng không phải là có với người nào xa lạ, nó là của con, cho nên con muốn sinh đứa bé này.”

Diệp Chấn Hồng lại từ chối. “Tuyệt đối không thể, dù con biết thân phận của cậu ta, nhưng những người bên cạnh cậu ta là ai? Bọn ta càng thêm không yên lòng! Đây không phải chuyện đơn giản như có một người bạn trai, là mang thai, là một đứa bé! Con chỉ là một cô gái nhỏ mười tám tuổi, con thì biết cái gì?”

Diệp Hiểu Yên nhìn hai người kịch liệt tranh cãi, không biết nên làm sao, cô nhìn về phía anh hai Diệp Hiểu Kiệt, anh cũng không biết phải làm gì, nhưng anh dám khẳng định, nhất định Diệp Hiểu Hàm sẽ thắng trận đánh này.

“AI vừa sinh ra đã biết làm ba mẹ?” Diệp Hiểu Hàm bày tỏ, như vậy sẽ khiến cô cảm thấy mình khá có khí thế. “Không phải ba là một ví dụ sao? Ba cũng làm ba sắp ba mươi năm, nhưng không hề hiểu một chút tâm lòng của con gái, ba mới là người thất bại!”

Mặc dù cô không nên nói những điều này, nhưng vì đứa con của cô, cô nhất định phải nói như vậy.

“Con...” Diệp Chấn Hồng suýt chút nữa bị lời nói của cô làm cho bốc hỏa. “Diệp Hiểu Hàm, con có biết con đang nói gì không? Ba là ba con, con lại có thể nói như vậy!”

“Con đang nói chuyện, trước kia, ba là ba, nhưng ba thật sự coi chúng con là con sao? Hoàn toàn không quan tâm, không hỏi han, ba chỉ coi trọng việc buôn bán của ba mà thôi.”

Diệp Hiểu Kiệt không ngờ mọi chuyện lại ngày càng nghiêm trọng, lời của Diệp Hiểu Hàm cũng càng ngày càng vượt xa, nếu hiện tại hai người làm căng như vậy, sau cũng không biết làm sao để thu lại.

Diệp Chấn Hồng thừa nhận mình khá coi trọng việc buôn bán, nhưng cũng vì ông muốn cuộc sống gia đình tốt hơn, mà bọn họ đến giờ cũng không tha thứ cho ông vậy sao?

“Ba không ngờ điều này lại ăn sâu vào lòng con như vậy?” Diệp Chấn Hồng nhìn cô chằm chằm.

“Nếu không phải là Triệu Trạch Duệ, ba nghĩ con sẽ tha thứ cho ba nhanh vậy sao? Ba không làm gì nhiều cho anh em bọn con, con cũng chỉ muốn giữ đứa bé lại thôi, nếu như ba không muốn nuôi giúp một tay, vậy con sẽ tự mình nuôi!”

Diệp Chấn Hồng rất tức giận, ông chỉ nói một câu muốn cô bỏ đứa bé, cô lại phản ứng kịch liệt như vậy.

“Con thì có bản lĩnh gì để nuôi? Con ngoan ngoãn ở trong nhà cho ba!”

“Ba, ba biết rõ Hàm Hàm không bỏ được, nếu hai người họ chia tay rồi, để Hàm Hàm giữ lại đứa bé này cũng tốt, đó là cốt nhục của con bé, dĩ nhiên con bé không muốn dứt bỏ, như việc ba không chịu từ bỏ bọn con.” Diệp Hiểu Yên muốn ngăn cuộc tranh cãi của hai người, nhưng lại không muốn làm tổn hại đến bọn họ.

Diệp Hiểu Hàm có chút uất ức, tại sao cô nhất định không được chứ? Đây là con cô, cô đương nhiên có thể chăm sóc tốt, dù tuổi cô còn nhỏ.

Diệp Chấn Hồng yên lặng nghĩ, có lẽ ông thật sự quá đáng, nhưng đây là vì ông là ba, nên suy nghĩ cho con cái.

“Con sẽ chuyển về đây ở, như vậy sẽ thuận tiện chăm sóc Hàm Hàm.” Diệp Hiểu Yên đề nghị, cô là bác sĩ, có thể chăm sóc tốt cho Diệp Hiểu Hàm.

Diệp Hiểu Hàm nhìn về phía Diệp Hiểu Yên, quả nhiên là chị hai đối với cô tốt nhất, chỉ có ba quá đáng mới được voi đòi tiên với cô.

“Con cũng sẽ trở về! Nếu một mình Hiểu Yên sẽ rất vất vả, chuyện bên công ty có một số việc con không cần phải xử lý, con có thời gian.” Diệp Hiểu Kiệt cũng nói.

Diệp Hiểu Hàm cảm kích nhìn anh hai, chị hai, anh em ruột mới là tốt nhất.

Diệp Chấn Hồng kinh ngạc, hai người đều muốn trở, ông thật không biết chuyện này là tốt hay xấu, dù bây giờ Diệp Hiểu Hàm mang thai, hai đứa con của ông trở về nhà, khiến cái nhà này càng thêm náo nhiệt.

“Có nghe không, bây giờ còn dám nói con không được sao? Hơn nữa ba có thể suy nghĩ một chút, cuối cùng ba cũng có cháu ngoại!” Diệp Hiểu Hàm tức giận nói với Diệp Chấn Hồng.

“Như thế là không sai, nhưng ông thật sự không thể chấp nhận được việc con gái nhỏ của ông có thể sinh cháu ngoại sao?”

Diệp Chấn Hồng thấy cả ba người con đều nhìn mình, đây chứng tỏ ông phải đồng ý!

“Thôi, mấy đứa muốn thế nào thì quyết định vậy đi!” Diệp Chấn Hồng mặc kệ, dù sao con cái đều lớn cả rồi, hoàn toàn không quản được, nói xong ông liền buồn bực trở về phòng.

Diệp Hiểu Hàm lập tức kéo tay hai người. “Cảm ơn anh hai, chị hai!”

Diệp Hiểu Kiệt dùng ngón tay dí vào đầu cô. “Hiện tại hai người bọn anh giúp em, nhưng sau chuyện này nên làm gì, chính em phải rõ ràng, đừng vì cãi nhau với ba mà nói lung tung, còn em nên xem có nên nói chuyện này với Triệu Trạch Duệ hay không?”

Nói cho Triệu Trạch Duệ? Vừa rồi Diệp Hiểu Hàm cũng không nghĩ đến chuyện này, cô đã bỏ đi rồi, nếu anh không yêu cô, cô cũng không muốn tiếp tục yêu, tránh việc mình phải lo nghĩ, dù việc dễ dàng cũng không dễ.

“Em mặc kệ! Đứa bé là của một mình em!” Diệp Hiểu Hàm nói.

Ngoài miệng Diệp Hiểu Hàm cũng chỉ nói như vậy, thật ra trong lòng cũng không nghĩ vậy, nhưng cũng không sao, cô đã có suy nghĩ của riêng mình, không việc gì phải ép buộc.

15. Chương 16

Buổi chiều, Diệp Hiểu Hàm hẹn Đinh Gia Kỳ đến một quán cà phê rất có không khí.

Đinh Gia Kỳ vừa nhìn thấy cô thì lập tức chỉ vào đầu mắng to. “Cậu thật không có nghĩa khí, sao lại đột nhiên nghỉ học? Rõ ràng nói tốt nghiệp đại học cũng nhau, cậu đang làm gì?”

Diệp Hiểu Hàm chỉ cười, cô cũng không nói cho Đinh Gia Kỳ nguyên nhân mình nghỉ học, vì sau khi nghỉ học cô lập tức bay đi Mỹ, không tại sao hết, chỉ vì cô muốn đi chơi một chuyến, mà cô cũng có đi cùng anh hai Diệp Hiểu Kiệt, nhưng anh đi làm việc, còn cô thì buồn bực, nên muốn đi với anh.

Nhưng Diệp Chấn Hồng lại không đồng ý, nói hiện tại thân thể Diệp Hiểu Hàm không tốt, sao có thể ra nước ngoài được? Cuối cùng phải để bác sĩ Diệp Hiểu Yên đảm bảo cô sẽ không có việc gì mới cho cô ra cửa.

Cô cũng biết ba quan tâm cô, chỉ là miệng lưỡi cứng rắn, khiến cô nhìn hay nghe đều không thoải mái, muốn cãi nhau.

Trở về, đứng vào chủ nhật, cô hẹn Đinh Gia Kỳ ra ngoài, nói cho cô biết chuyện này.

“Mình cũng không cố ý, vì mình thật sự hết cách.” Diệp Hiểu Hàm cũng không nghĩ mình sẽ nảy sinh nhiều thay đổi như vậy.

Đinh Gia Kỳ lại gần bên người cô. “Thành thật khai báo, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hay thật, không thêm đi học, làm mình còn tưởng nhà cậu phá sản! Nhưng dù ba cậu phá sản thì vẫn còn anh hai cậu, không dễ như vậy mới đúng.”

Diệp Hiểu Hàm kéo tay cô lại gần, đặt lên bụng mình, cái bụng có chút nổi lên chính là đáp án của cô với Đinh Gia Kỳ.

Lúc mới đầu Đinh Gia Kỳ còn không hiểu, nhưng vừa chạm vào cái bụng có chút nhô lên, cô lập tức đã hiểu...

“Cậu mang thai?” Đinh Gia Kỳ kinh ngạc, đây không phải là lý do cô muốn nói đó chứ? Thật quá bùng nổ!

Diệp Hiểu Hàm gật đầu, mỉm cười nhìn cô, nét mặt của cô thật buồn cười.

“Cậu nói thật sao? Là của cái chú đó?” Đinh Gia Kỳ vừa nghe nói hai người chia tay, tại sao lại để mang thai?

Cô gật đầu. “Đúng là vậy, cho nên mình mới không muốn nói ra nhanh như vậy!”

“Người nhà cậu đồng ý để cậu sinh đứa bé này ra?” Đinh Gia Kỳ cho là ba Diệp Hiểu Hàm nhất định sẽ phản đối, dù là cô cũng muốn phản đối.

Diệp Hiểu Hàm uống một ngụm nước trái cây rồi nói: “Dĩ nhiên là đồng ý, nếu không mình sao có thể giữ được đứa bé cho đến bây giờ? Có điều lúc đầu cũng có phản đối!”

Xem ra Diệp Hiểu Hàm đã trở nên rất lợi hại, lại có thể khiến ba người trong nhà đồng ý để cô giữ đứa bé này, còn người trong cuộc kia thì sao? Với tính cách của Diệp Hiểu Hàm, hẳn cô không nói điều đó với người trong cuộc, nếu không sao cô có thể yên tâm ngồi đây uống nước trái cây chứ.

“Cậu không nói chuyện này với chú đó đúng không? Cậu không tính nói điều đó sao?”

Tại sao cô lại muốn hỏi vấn đề này! Diệp Hiểu Hàm chưa từng nghĩ đến vấn đề này, hiện tại đứa bé đã trở thành của một mình cô, hoàn toàn không liên quan đến chuyện của Triệu Trạch Duệ.

“Mình không nói, hơn nữa mình cũng không có ý định nói, chuyện này đã kết thúc từ lúc anh ấy nói không yêu mình, tất cả mọi chuyện tiếp theo là chuyện của mình mình, không có liên quan đến anh ấy.” Diệp Hiểu Hàm uống trà chiều, muốn quên đi toàn bộ vấn đề của Đinh Gia Kỳ.

Đinh Gia Kỳ nhìn nét mặt của Diệp Hiểu Hàm, dù cô đang cố gắng ngụy trang, muốn cô không nhìn ra đầu mối, thật ra cô không muốn nói, đều là vì Triệu Trạch Duệ nói chia tay phải không?

“Hàm Hàm, vậy bây giờ cậu định vì đứa bé này, thật sự không đi học lại sao?” Đinh Gia Kỳ cảm thấy sự hi sinh của cô thật quá lớn, đều là vì ông chú đó, lẽ ra ban đầu cô nên ngăn Diệp Hiểu Hàm đến hộp đêm đó, vậy sẽ không gặp ông chú đó.

Diệp Hiểu Hàm cười với cô. “Đợi đến lúc mình sinh xong đứa bé này rồi hãy nói, việc học thì lúc nào cũng có thể nói.”

Đinh Gia Kỳ hiểu cô, thật ra Diệp Hiểu Hàm cũng muốn nhanh chóng hoàn thành việc học, nhưng chỉ buông tha vì đứa bé này thôi, nếu như đứa bé lớn hơn việc học, bất kể thế nào cô cũng sẽ chọn đứa bé.

“Được rồi! Vậy mình muốn làm mẹ nuôi của nó, cái này thì không thể từ chối!” Đứa bé này chỉ có thể có một Đinh Gia Kỳ cô là mẹ nuôi, những người khác đều không phải.

Diệp Hiểu Hàm cười không ngừng, bây giờ cô nàng đang ra lệnh cho cô sao? Cô có quyền nói không sao!

“Không cho cười, trả lời mình!” Đinh Gia Kỳ nghiêm túc nói, thật ra thì trong lòng cô cũng bật cười, cô lại có thể muốn làm mẹ nuôi của đứa trẻ này.

“Được rồi, mình đồng ý với cậu, nhưng sau này cậu không được bắt nạt đứa con bảo bối này của mình!” Diệp Hiểu Hàm biết cô cùng lắm là mắng vài câu mà thôi, cuối cùng thì vẫn đồng ý.

Đinh Gia Kỳ trừng mắt. “Sẽ không~”

Diệp Hiểu Hàm cảm thấy mình vẫn rất hạnh phúc, dù không có anh, nhưng cô vẫn có thể vui vẻ sống qua ngày.

Diệp Hiểu Hàm đi cùng Diệp Hiểu Kiệt đến bệnh viện khám thai.

Bác sĩ nói thân thể cô khá yếu, hơn nữa còn không đủ dinh dưỡng, cũng vì cô quá gầy, cho nên dù thai nhi đã được bốn tháng, nhưng vẫn còn quá nhỏ, muốn cô chú ý một chút.

Nhưng Diệp Hiểu Hàm lại cảm thấy ông đang lừa cô, vì cô vẫn luôn khỏe như rồng như hổ, hoàn toàn không yếu.

Nhưng Diệp Hiểu Kiệt cũng nói, vì tuổi cô còn nhỏ, lại là lần đầu mang thai, cho nên tình trạng cơ thể mới có thể kỳ quái như vậy.

“Anh thì biết cái gì?” Diệp Hiểu Hàm bắt măn gõ đầu Diệp Hiểu Kiệt một cái.

“Anh không hiểu nhưng chị em hiểu, con bé nói vậy với anh.” Diệp Hiểu Kiệt đẩy trách nhiệm cho Diệp Hiểu Yên, nếu không phải vì hôm nay Diệp Hiểu Yên không có thời gian, phải tiến hành một cuộc phẫu thuật, thì cũng không tới lượt anh đưa Diệp Hiểu Hàm đi khám thai.

Cô có chút bực mình, đi khám thai với một người đàn ông thật khó chịu, sẽ bị người khác hiểu lầm, rõ ràng anh là anh hai cô, mắt những người đó bị mù sao? Nhưng ai kêu mình mâu thuẫn, muốn đi với anh hơn đi với ba!

“Anh, khám thai xong, chúng ta ăn gì đó đi! Em lại đói bụng!” Diệp Hiểu Hàm không hiểu tại sao phụ nữ có thai lại thích ăn như vậy, ăn nhiều lại không thoải mái, cô có chút ghét cuộc sống như thế.

Diệp Hiểu Kiệt đã quen, cô em gái tham ăn này của anh lại bắt đầu rồi.

“Em lại ăn? Em không sợ sau này sẽ mập sao?” Diệp Hiểu Kiệt đột nhiên buồn cười, nếu thật sự mập lên, sau này còn có người yêu cô sao?

Diệp Hiểu Hàm phồng má. “Ai cần anh lo! Dù sao em cũng không có cách nào gầy xuống, hơn nữa vừa rồi bác sĩ còn nói em quá gầy, phải ăn nhiều một chút, đứa bé mới có thể lớn lên.”

Diệp Hiểu Kiệt muốn làm cô xấu hổ một chút, nhưng có vẻ cô đã chuẩn bị tinh thần làm mẹ, da mặt cũng dày hơn rồi.

“Được rồi! Em muốn ăn cái gì?”

“Ăn bánh ngọt!” Đột nhiên muốn ăn bánh ngọt, cô cũng không hiểu tại sao.

Anh người đến cửa hàng bánh ngọt chuẩn bị chọn bánh, nhưng lòng Diệp Hiểu Hàm đột nhiên nhói một cái, vô cùng đau, loại đau đớn này lại lan toàn thân, cô ôm tim mình, có chút bận tâm.

“Em sao vậy?” Diệp Hiểu Kiệt phát hiện cô không ổn, cô vàng giữ cô.

Cô cũng biết, cô như dự cảm sẽ có chuyện không lành xảy ra, rốt cuộc là chuyện gì, cảm giác này thật khó hiểu.

“Không sao, em muốn ngồi xuống!” Cô nói.

Có lẽ là vì đứa bé trong bụng có vấn đề? Có lẽ lúc này nó đá một cái, khiến cô cũng bị đau một chút? Nhưng có thật sự là như vậy không?

Diệp Hiểu Kiệt nhờ nhân viên phục vụ lấy cho cô cốc nước.

Sau khi uống xong cô mới không thấy cảm giác quá lớn nữa, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, không phải là vấn đề của đứa bé, vừa rồi kiểm tra vẫn còn rất tốt, vậy là cái gì... chẳng lẽ là Triệu Trạch Duệ? Anh đi làm nhiệm vụ gì rồi sao? Anh đã xảy ra chuyện sao? Chân mày của Diệp Hiểu Hàm nhíu càng sâu.

“Em không sao chứ? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” Diệp Hiểu Kiệt lo lắng hỏi, chỉ sợ cô là phụ nữ có thai sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Hiểu Hàm lắc đầu một cái, cô không nên suy nghĩ nhiều, không có chuyện gì, nhất định là không có chuyện gì, hơn nữa cô và anh đã không còn liên quan, không có ích lợi gì, anh không cần cô quan tâm.

Một chiếc xe minibus lái vào trụ sở chính của ‘Hoàng’, nhân viên nhanh chóng tập hợp lại, đẩy Triệu Trạch Duệ đang nằm trên băng ca xuống, tiếp đó, Hường Hạo Thang và Âu Dương Cảnh Húc cũng bước xuống xe.

“Nhất định phải cứu sống cậu ta!” Âu Dương Cảnh Húc nói với bác sĩ, họ là những bác sĩ giỏi nhất, nhất định có thể hoàn thành được nhiệm vụ này.

Hôm nay vốn muốn bắt được gián điệp trong tổ chức, chuẩn bị bắt được rồi, nhưng trong lúc tránh né, anh lại có thể khởi động bẫy trong nhà, khiến bọn họ có chút không kịp trở tay: Dù cuối cùng cũng bắt được người, nhưng Triệu Trạch Duệ vì cứu Âu Dương khỏi bức tường bị đổ xuống mà bị thương, bước đầu kết luận là hai chân bị gãy xương nghiêm trọng, đầu đụng xuống đất, không xác định được mức độ bị thương, trên người cũng có rất nhiều vết thương, nhưng Âu Dương Cảnh Húc tin những bác sĩ này sẽ cứu được Triệu Trạch Duệ trở về.

“Húc, đừng lo lắng, cậu ấy sẽ không có chuyện gì.” Từ nhỏ đến lớn, dù Triệu Trạch Duệ không tham gia nhiều hoạt động của tổ chức, nhưng vết thương trên người anh đã đủ chứng minh anh không phải là người dễ dàng chết, Hường Hạo Thang tin chắc anh sẽ không có chuyện gì.

Trang Bác Hào xuất hiện. “Húc!”

“Chúng ta vào trong đợi.” Hường Hạo Thang đề nghị.

Ba người dời đi vì bác sĩ phải chuẩn bị phẫu thuật.

Đột nhiên Trang Bác Hào hỏi thăm. “Có cần nói chuyện này với Diệp Hiểu Hàm không?”

Âu Dương Cảnh Húc nhìn anh một cái, suy nghĩ Triệu Trạch Duệ có thể muốn gặp Diệp Hiểu Hàm không.

“Nói đến Diệp Hiểu Hàm, hôm đó, lúc em và anh em trong bang đi trên đường có thấy cô ấy!” Người lên tiếng chính là thủ hạ bên cạnh Trang Bác Hào. “Cô ấy ra khỏi bệnh viện sản, hơn nữa đáng đi là lạ, tay luôn vuốt bụng.” Anh nói ra cảnh tượng mình nhìn thấy.

Ba người nhìn vào mắt nhau, tất cả đều là kinh ngạc.

“Cậu xác định đó là Diệp Hiểu Hàm?” Trang Bác Hào kéo thủ hạ của mình lại hỏi.

“Không sai, em nhất định không nhận lầm.” Thủ hạ đó sợ hãi nhìn anh, nhưng anh dám khẳng định mình không nhìn nhầm.

Trang Bác Hào lập tức buông anh ra, nhìn Âu Dương Cảnh Húc, phản ứng đầu tiên của anh chính là điều này.

“Cô ấy mang thai... thật ra, ngày hai người gây gỗ, mình cũng có ở hiện trường, hình như Duệ cố ý đuổi cô đi, lúc đó cô ấy rất đau lòng.”

Âu Dương Cảnh Húc cảm thấy có lẽ là Triệu Trạch Duệ tự ti!

Nếu như Diệp Hiểu Hàm thật sự mang thai, hiện tại Triệu Trạch Duệ xảy ra chuyện, cô ấy không xuất hiện, dù là ai thì cũng sẽ hối hận? Đặc biệt là Triệu Trạch Duệ, nếu như cậu ta biết chuyện cô mang thai mà không nói nhảm, cậu ta sẽ giận đến giết chết.

Lần này là vì anh, Triệu Trạch Duệ mới có thể bị thương, nếu như trong lòng Triệu Trạch Duệ nghĩ đến người phụ nữ này, nhưng lại không dám hành động, vậy thì để anh giúp một chút!

Nếu như bọn họ thật sự có thể ở cùng nhau, vậy cũng coi như anh còn một chút tình người, dù ơn cứu mạng này không cách nào trả lại, nhưng anh vẫn có thể làm từng chút từng chút một.

Âu Dương Cảnh Húc khẽ mỉm cười. “Đi đi, bắt cô ấy đến đây, để cô ấy gặp Duệ.”

Trang Bác Hào cũng cười, rốt cuộc có thể thấy hai người gặp mặt, lần này có Húc giúp một tay, nhất định có thể đạt được kết quả tốt.

16. Chương 17

Diệp Hiểu Hàm không biết mình đã làm gì tội lỗi, đang đi trên đường cũng bị người bắt đi, hơn nữa từ đầu đến cuối đều muốn cô cẩn thận một chút, đừng lộn xộn, thử hỏi người nào bị cướp, sẽ không lớn tiếng gọi, sẽ không lộn xộn?

Hơn nữa lúc ấy cô còn ở cùng Đinh Gia Kỳ, xem ra cô nhất định đã bị dọa phát sợ rồi!

“Rốt cuộc mấy người từ đâu đến, có biết bắt cóc tôi sẽ có hậu quả gì không?” Lá gan Diệp Hiểu Hàm rất lớn, đối mặt với những người đàn ông cao to như thế này mà vẫn có thể mắng to, nhưng những người này vẫn thờ ơ.

“Cô Diệp, chúng tôi chỉ muốn mời cô đến đây một chuyến mà thôi, không có bắt cóc, hơn nữa chúng tôi cũng đã thông báo với người nhà cô, chỉ mượn cô một chút.” Một người đàn ông nhìn có vẻ không hung ác lắm nói với cô.

Bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh mà thôi, cô có thể hợp tác một chút không, đừng lộn xộn như vậy? Nếu xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không thể gánh nổi!

Thông báo với người nhà mà vẫn không tính là bắt cóc ư, những người này xem cô là đồ ngọc sao? Hay là bọn họ quá ngây thơ, không cho đây là bắt cóc?

Diệp Hiểu Hàm phồng má nhìn chằm chằm mấy người này, sao cô có thể xui xẻo như vậy, tại sao lại bị bắt cóc chứ? Không phải ba và anh hai có rất nhiều tiền sao, tại sao vậy chứ?

“Đến rồi, cô Diệp, mới xuống xe.”

Diệp Hiểu Hàm chỉ có thể ngoan ngoãn bước xuống xe, rốt cuộc đây là đâu? Thật là hùng vĩ! Hơn nữa nơi nào cũng có núi non trùng điệp.

Kiến trúc này hình như là xây ở trên đỉnh núi, ở nơi này, muốn chạy trốn cũng khó.

Hai người đàn ông kéo tay cô, đưa cô vào.

“Mấy người có phải làm vậy không, dù sao tôi cũng trốn không thoát! Chẳng lẽ mấy người không biết tôi là phụ nữ có thai sao? Việc này làm tổn hại nghiêm trọng đến nhân quyền của tôi.” Diệp Hiểu Hàm khó chịu nhìn bọn họ, rốt cuộc những người đàn ông này muốn mang cô đi đâu?

Thật ra thì bọn họ cũng không muốn như vậy, nhưng vì không muốn để cô chạy loạn mà thôi, chỉ sợ nếu cô chạy loạn sẽ làm chính mình bị thương.

“Rốt cuộc mấy người là ai? Không giải thích gì đã bắt người ta tới, còn không nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra, đại ca của mấy người đâu? Gọi anh ta ra nói chuyện với tôi.” Diệp Hiểu Hàm hét lớn.

Dù Diệp Hiểu Hàm hét lớn cũng không có chút tác dụng, ngược lại những người đàn ông này đưa cô đến một căn phòng được thiết kế tỉ mỉ, bị bắt cóc còn được đối xử như vậy sao? Cô còn tưởng mình có bị ném vào một căn phòng nhỏ màu đen.

“Cô đợi ở đây, lát nữa sẽ rõ chuyện gì xảy ra.” Bọn họ nói xong thì đóng cửa lại.

Diệp Hiểu Hàm không hiểu bọn họ có ý gì, nếu đã đến, bọn họ thật muốn tiền chuộc, ba cô sẽ giải quyết.

Cô tò mò nhìn thiết kế của căn phòng, cô đột nhiên có một loại cảm giác quen thuộc, như có một loại hương cô quen, bây giờ cô đang đứng trong phòng khách, cái gì cũng nghiêng về màu đen trắng, gian phòng này chắc là có người ở, nếu là phòng khách, sao có thể dùng màu đen trắng chứ?

Cô cố gắng mở một cánh cửa, phát hiện đó là phòng sách, rất rộng rãi, giống như phòng khách nhà cô vậy, trên bàn, tài liệu được sắp xếp rất cẩn thận, cảm giác rất giống Triệu Trạch Duệ, phòng sách của anh cũng rất gọn gàng.

Đột nhiên cô chep miệng, tại sao lại nhớ đến anh chứ, vì chính mình bị bắt cóc sao? Thật là, đừng nhớ, tuyệt đối không được nhớ, cô rời khỏi phòng khách, đi đến trước cửa một phòng khác.

Cô đẩy cửa ra, lập tức nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trên giường, hơn nữa người đó còn bị thương, cô vừa liếc mắt đã lập tức nhận ra, người đó là Triệu Trạch Duệ.

Diệp Hiểu Hàm khiếp sợ nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, hai chân anh bị bó thạch cao, đầu cũng quấn băng, tay và ngực không có việc gì, nhưng hình ảnh như vậy rất dễ khiến cô rung động.

Tại sao? Tại sao anh lại nằm trên giường, hơn nữa còn bị thương?

Cô chậm rãi di chuyển, nước mắt cũng theo bước chân cô chậm rãi chảy xuống, sao anh lại bị thương nặng như vậy? Tại sao anh lại không biết tự bảo vệ mình?

Cô đứng trước giường mới hiểu được, thì ra họ bắt cô là vì muốn cô được nhìn thấy Triệu Trạch Duệ, tại sao bọn họ lại không nói thẳng chứ? Nếu như hiểu vết thương của anh nặng như vậy, cô nhất định sẽ xuất hiện.

Cô đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt anh, nhưng còn chưa kịp chạm vào đã bị Triệu Trạch Duệ bắt được.

“Ai vậy?” Anh chậm rãi mở mắt, thấy là Diệp Hiểu Hàm, anh có chút kinh ngạc. “Sao em lại biết chỗ này?”

Diệp Hiểu Hàm nghe được giọng nói lạnh nhạt của anh, trái tim cũng thấy khổ sở, tại sao anh luôn muốn cách cô ngàn dặm?

“Anh cho rằng em muốn đến đây sao? Là mấy người bắt em đến.” Cô hất tay ra, xoay người lặng lẽ lau khô nước mắt, cô không muốn thể hiện mình còn tình cảm trước mặt anh, vì sẽ không được đáp lại.

Khi anh nói ra những lời tuyệt tình như vậy thì cô cũng nên biết anh là người thế nào, nhưng khi thấy thân thể anh toàn là vết thương, cô mới phát hiện lập trường của mình không chịu nổi một kích.

Sao cô lại xuất hiện? Triệu Trạch Duệ cho là sau khi anh nói những lời tuyệt tình như vậy với cô, cô sẽ không muốn gặp lại anh, nhưng cô lại có thể xuất hiện ở chỗ này, sau đó anh biết được, là bọn người Âu Dương Cảnh Húc đưa cô đến đây, nhưng bắt cô tới đây cũng không có tác dụng gì, thật ra thì anh cũng không muốn gặp cô, nhất là trong tình trạng này.

Cô ngồi trên chiếc ghế salon không xa giường lắm, vì không muốn cho anh biết mình mang thai, nên cô cố ý ôm gối.

“Sao anh lại bị thương?” Cô lo lắng hỏi nhưng lại cố gắng che dấu.

Triệu Trạch Duệ không phát hiện bụng cô, vì hôm nay quần áo cô mặc rộng thùng thình, hoàn toàn không thấy được.

Nhưng ngược lại, anh hiểu được giọng điệu của cô, cô muốn biết đúng không, lúc anh mớ mắt đã nhìn thấy nước mắt của cô.

“Là lúc làm nhiệm vụ.” Anh cũng không muốn nhiều lời.

“Tại sao lại dễ bị thương, không phải anh nên chú ý sao? Tại sao lần này lại dễ mình bị thương nặng như vậy? Chân anh còn bị bó thạch cao, vậy...”

Cô muốn hỏi sau này vẫn có thể đi bộ như bình thường được không, nhưng lại không thể thốt nên lời, sợ lời của mình sẽ làm tổn thương anh, hơn nữa, cô cảm thấy chính mình hỏi vậy có quá nhiều hay không, cô và anh đã hoàn toàn không còn quan hệ gì nữa.

Triệu Trạch Duệ nhìn Diệp Hiểu Hàm, một thời gian không gặp, cô còn có thể lo lắng cho anh, cô vẫn thích anh sao?

Lúc tưởng đồ, trong lòng anh luôn nghĩ đến cô, nhưng khi biết mình không có chuyện gì, anh lại không muốn gặp, sợ nhìn thấy cô, có phải anh quá mâu thuẫn rồi không?

“Anh không sao, bác sĩ ở ‘Hoàng’ là bác sĩ giỏi nhất thế giới, chưa đến hai tháng là anh có thể đi bộ được như bình thường rồi.” Điều anh nói là sự thật, anh chưa bao giờ lo lắng cho vết thương của mình, chỉ cần anh vẫn còn sống, là anh có thể bình phục, anh cũng không trả lời cô sao anh lại bị thương.

Thật sự có thể không? Cô rất lo lắng khi nhìn bộ dạng này của anh, rõ ràng nói là muốn buông tay, nhưng trong lòng vẫn nhói đau.

“Bị thương lúc nào?”

“Năm ngày trước!” Nếu như trí nhớ của anh không sao, hơn nữa sau mấy ngày tu dưỡng, thân thể anh cũng đã tốt hơn nhiều, nói chuyện cũng không còn mệt mỏi nữa, là do thuốc đặc chế của ‘Hoàng’, tốt hơn bên ngoài nhiều.

Năm ngày trước? Ngày đó ở tiệm bánh ngọt, cô thấy không thoải mái, chẳng lẽ là vì anh, cô mới không thoải mái? Cô có nghe qua khi người thân nhất có chuyện, mình sẽ có cảm giác không thoải mái, chẳng lẽ là như vậy sao, vì anh?

“Anh thật sự không có chuyện gì sao? Hay anh chỉ đang dỗ dành em mà thôi?” Diệp Hiểu Hàm không chắc chắn, cô có chút sợ, đứng dậy đến gần anh.

Triệu Trạch Duệ nhìn ánh mắt lo lắng của cô, dù rất đau lòng, nhưng hai người đã chia tay, anh cũng không nên lưu luyến mới phải, có lẽ cô vẫn thích anh, có lẽ không yêu, nhưng anh vẫn thật sự không thể yêu cô.

“Anh thật sự không sao, nhưng vết thương này hoàn toàn không là gì với anh, chỉ cần chăm sóc tốt, anh sẽ khỏe.” Triệu Trạch Duệ không muốn khiến cô khổ sở, nhưng lại không dám nói điều gì khiến cô hiểu lầm.

Giữa bọn họ thật sự không còn điều gì để nói sao? Diệp Hiểu Hàm cố ngăn nước mắt nơi hốc mắt.

“Anh đã không sao, vậy cho người đưa em về đi.”

Triệu Trạch Duệ nhìn cô một hồi lâu, cô cũng đã nói rõ ràng là không gặp lại, nhưng lần này gặp, sau này thì sao? Nếu như đây là lần cuối cùng, anh còn muốn nhìn cô lâu hơn một chút, nhưng hình như cô rất muốn rời đi, mà anh hoàn toàn không có lý do gì để cô ở lại.

Thật ra Diệp Hiểu Hàm vô cùng hi vọng, hi vọng anh có thể mở miệng muốn cô ở lại, nhưng có khả năng sao? Anh hoàn toàn không yêu cô, có lẽ hiện tại anh còn hận không thể để cô rời đi?

“Lấy điện thoại cho anh!” Triệu Trạch Duệ mở miệng.

Điện thoại? Diệp Hiểu Hàm lấy điện thoại trên tủ đầu giường cho anh.

Anh bấm một dãy số, nói vào điện thoại. “Lập tức cho người đưa cô ấy về!”

Diệp Hiểu Hàm cau mày, quả nhiên anh không thích cô ở lại đây chút nào.

Tại sao lại muốn đối xử với cô như vậy? Rõ ràng cô có thể ở lại, chẳng lẽ anh không nhận ra? Dù cô cố gắng che giấu bụng mình, nhưng cũng không thể che được mới đúng, tại sao anh lại không nhận ra?

“Dù là Húc ra lệnh, tôi cũng muốn mấy người đưa cô ấy đi.” Triệu Trạch Duệ cho rằng cô vô cùng muốn rời đi, mới nghiêm nghị với Trang Bác Hào như vậy, để anh cho người đưa cô ra ngoài.

Diệp Hiểu Hàm cũng như cố ý, nếu anh đã cố gắng muốn cô đi, cô sẽ không đi.

“Em không đi!” Diệp Hiểu Hàm nhìn anh chằm chằm, nói.

Triệu Trạch Duệ sững sờ. “Em nói gì?”

“Em nói em không đi, em cảm thấy ở đây ăn được ngủ được, tốt hơn ở nhà nhiều, em muốn ở đây một thời gian.” Diệp Hiểu Hàm không chịu đi, ngang ngược ngồi lên ghế sofa.

Triệu Trạch Duệ sững sốt một chút. “Vừa rồi không phải em nói muốn đi sao? Hơn nữa em ở đây cũng không tiện.”

Dù ở đây cũng có phụ nữ, nhưng họ không thể chăm sóc được cô, hơn nữa bây giờ anh bị thương, hoàn toàn không có cách nào chăm sóc cô.

“Có gì không tốt? Em cảm thấy vô cùng tốt.” Diệp Hiểu Hàm đột nhiên nhớ ra, đi lại cầm điện thoại của anh, đối phương còn chưa cúp.

“Này, tôi mặc kệ anh hay là ai, anh đi nói với ba tôi, nói tôi muốn ở đây làm khách vài ngày để ông ấy khỏi phải lo lắng, còn có, tôi không nên ở chung phòng với Triệu Trạch Duệ, lập tức chuẩn bị cho tôi một gian phòng, tôi muốn ở lại đây, nếu như chủ nhân mấy người không cho phép, nói anh ta đến đây nói chuyện với tôi.” Nói xong cô lập tức cúp điện thoại.

“Hàm Hàm...” Cô thật sự muốn ở lại sao? Tại sao lại ở lại? Cô có biết nếu cô còn tiếp tục ở bên cạnh anh, anh sợ anh sẽ không thể khống chế trái tim mình hay không?

Anh đã dứt bỏ một lần rồi, anh không thể làm lại điều đó lần nữa.

“Cái gì? Em đã nói với anh, bây giờ em rất thô lỗ, cho nên anh đừng nói chuyện với em, em không chắc chắn, một ngày nào đó em nhìn anh không thuận mắt, sẽ đánh anh!” Diệp Hiểu Hàm tức giận nói.

Cô có thể nói như vậy, hoàn toàn là vì người đàn ông này không chịu hiểu lòng cô dù chỉ một lần.

“Hàm Hàm, về nhà đi, em không hợp ở chỗ thế này.” Triệu Trạch Duệ quay đầu không nhìn cô, hi vọng cô sẽ hối hận vì quyết định vừa rồi.

“Em không muốn! Em cũng không ở lại đây vì anh, em muốn ở lại, là vì trước đây anh không chịu dẫn em đến, lần này em vào rồi, sao có thể không chơi đùa một chút, dù sao hiện tại thứ em có chính là thời gian.” Cô nói trái lương tâm.

Thật ra thì cô vẫn còn lo lắng cho vết thương của anh, vừa rồi cô nói muốn đi, chỉ là muốn anh nói một câu mà thôi, nhưng anh lại không như cô mong muốn.

Bây giờ Triệu Trạch Duệ là bệnh nhân nằm trên giường bệnh, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản cô, hơn nữa anh cũng biết người trong tổ chức muốn cô ở lại, anh không hiểu tại sao, dù sao anh cũng chỉ không hi vọng cô sẽ ở lại lâu.

Lúc này, Âu Dương Cảnh Húc đi vào. “Có Diệp!”

Diệp Hiểu Hàm nhìn về phía người đang đi đến, cô không nhận ra, nhưng thấy theo sau anh là Trang Bác Hào, cô cũng phần nào biết được thân phận của anh.

“Húc, rốt cuộc mấy người đang làm gì vậy?” Anh không hiểu sao Âu Dương Cảnh Húc lại muốn làm vậy.

17. Chương 18

Âu Dương Cảnh Húc cũng không trả lời Triệu Trạch Duệ, ngược lại, anh nhìn về phía Diệp Hiểu Hàm. “Nghe nói cô Diệp muốn ở lại?”

Diệp Hiểu Hàm nhìn Triệu Trạch Duệ một chút, sau đó trả lời. “Đúng vậy, chẳng lẽ anh không cho phép sao?”

“Dĩ nhiên là cho phép, lần này tôi đưa cô Diệp đến đây chính là muốn mời cô ở lại đây một thời gian, dù sao người cũ của cô bị thương, cũng nên đến xem một chút, đúng không?” Giọng nói của Âu Dương Cảnh Húc mang theo một chút trêu chọc, nhưng không phải đối với Diệp Hiểu Hàm mà làm nhằm vào Triệu Trạch Duệ.

“Húc...” Triệu Trạch Duệ ra vẻ rất không đồng ý.

“Cảm ơn!” Diệp Hiểu Hàm mỉm cười, dù cô không tán thành lời nói của anh, nhưng vẫn muốn ở lại.

“Nhưng...” Âu Dương Cảnh Húc còn nói tiếp.

Cô cau mày, còn cái gì nữa?

“Vì gần đây tổ chức tụ họp, phòng khách đã kín rồi, chỉ có phòng Duệ là còn trống một gian, có lẽ phải để cô ở lại phòng này rồi.” Thật ra thì cũng không có hội họp gì, nhưng nếu rời khỏi phòng này, cô không bao giờ quay lại thì phải làm sao?

Triệu Trạch Duệ vẫn không chịu. “Để cô ấy ra ngoài, mình muốn nói chuyện với Húc.”

“Không cần nói chuyện, tôi đồng ý!” Diệp Hiểu Hàm lập tức đồng ý. “Anh đừng phản kháng, em biết ở đây ai là lớn nhất.” Diệp Hiểu Hàm nhìn về phía Âu Dương Cảnh Húc. “Tôi thật sự muốn nói chuyện với anh một chút.”

Âu Dương Cảnh Húc biết cô muốn hỏi cái gì, vì vậy chủ động nhường đường, để cô ra ngoài trước.

Trong phòng khách, Diệp Hiểu Hàm nhìn người ở giữa gian phòng một cái mới nói. “Vết thương của anh ấy thế nào?”

Cô phải thừa nhận mình rất quan tâm Triệu Trạch Duệ, cô không cách nào nhìn anh bị thương, cô không hỏi nguyên nhân vì cô biết anh sẽ không nói, cho nên cô mới hỏi người này.

Âu Dương Cảnh Húc mang vẻ áy náy. “Thật xin lỗi, là vì cứu tôi!”

Ánh mắt Diệp Hiểu Hàm ảm đạm. “Anh ấy có thể vì anh mà không cần đến tính mạng của mình sao?”

Anh có thể đối xử tốt với người đàn ông trước mắt như vậy, tại sao lại không thể đối xử với cô tốt hơn một chút?

Cô biết, người đàn ông trước mắt là người đưa anh đến vị trí ngày hôm nay, để anh quản lý tất cả chuyện buôn bán, nhưng nó đáng giá để anh hi sinh vậy sao? Chẳng lẽ anh không biết mình cũng là người, cũng là một mạng sao? Chẳng lẽ anh không biết cô sẽ lo lắng sao?

Diệp Hiểu Hàm đột nhiên cười lạnh trong lòng, có lẽ anh thật sự không biết, vì anh không yêu cô.

Âu Dương Cảnh Húc cũng cảm thấy rất đau lòng, dù anh là chủ nhân của ‘Hoàng’, nhưng anh cũng không mong bất kỳ ai sẽ bán mạng ình.

“yên tâm, cậu ấy không sao, không đến hai tháng cậu ấy sẽ lại giống như người bình thường, chẳng qua tôi cảm thấy điều cô nên lo lắng không phải là cậu ấy, mà là cô có muốn nói tình trạng hiện giờ của cô cho cậu ấy biết, hay là đợi đến lúc cậu ấy phát hiện ra?” Âu Dương Cảnh Húc chỉ vào bụng cô.

Diệp Hiểu Hà xoa nhẹ bụng mình, cái thai trong bụng đã được bốn tháng, không đến nỗi lớn, nhưng cũng hình thành trọn vẹn, nhưng đáng tiếc là người trong cuộc lại hoàn toàn không biết, đến người ngoài cuộc cũng đã nhìn ra.

“Anh ấy không biết, tôi cũng không muốn nói cho anh ấy biết, tôi ở lại cũng chỉ muốn chơi mà thôi, thuận tiện cho đứa bé được nhìn mặt ba nó, dù sao từ nay về sau tôi cũng không muốn gặp lại anh ấy.”

Diệp Hiểu Hàm biết mình có ở lại cũng hoàn toàn không thay đổi được điều gì, nhưng có thể nhìn anh thêm hai ngày cũng đã không tệ, vì lần trước rời đi, cô có chút kích động, lần này cô sẽ nói lời tạm biệt, để mình có thể thật sự yên tâm.

Âu Dương Cảnh Húc chỉ có thể cười nhạt Triệu Trạch Duệ ngu ngốc, tại sao rõ ràng như vậy mà vẫn không nhận ra? Nhưng anh đã sắp xếp xong tất cả, nhất định cậu ta có thể nắm lấy!

“Được! vậy cô nên biết tôi làm vậy là vì mục đích gì, mà tôi cũng chỉ có thể giúp đến đây, sau này cũng không tham dự vào nữa.”

Diệp Hiểu Hàm gật đầu, nói một tiếng cảm ơn.

“Nhưng hai ngày này, cậu ấy có thể sẽ đối xử với cô không được tốt lắm, mong cô có thể hiểu.” Âu Dương Cảnh Húc lo lắng tâm tình cô có thể không được ổn định, dù sao tình trạng thân thể của cô bây giờ cũng không giống trước.

“Tôi có thể chăm sóc cho bản thân.” Diệp Hiểu Hàm nhìn về phía căn phòng, lúc này Triệu Trạch Duệ đang nói gì đó với Trang Bác Hào, hiển nhiên là không đúng với điều anh mong muốn nên anh nhìn chằm chằm vào Trang Bác Hào.

Lần này có thể là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, cũng là cơ hội để đứa bé trong bụng biết ba nó là ai, cô cũng nên in hình một cơ hội, nếu quả thật không thích hợp, vậy hai người thật sự chia tay, về sau không gặp lại nữa.

“Em ra ngoài! Anh không cần em chăm sóc!” Triệu Trạch Duệ tức giận ném khăn lông về phía cô.

Anh chưa bao giờ nói muốn cô chăm sóc mình, tại sao cô lại tự muốn lau người cho anh? Nơi này có rất nhiều người chăm sóc anh, hoàn toàn không cần đến cô, tại sao cô vẫn không chịu về nhà, lại muốn ở lại đây?”

Dù anh biết hiện tại cô đang ở phòng cách vách, nhưng chính vì gần như vậy, mới có thể khiến anh suy nghĩ lung tung, khiến anh muốn đến gần cô, muốn cô trở lại bên cạnh mình, nhưng anh biết như vậy là hoàn toàn không được, anh và cô là chuyện không thể, dù là phương diện nào cũng không thể.

Triệu Trạch Duệ vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình, mắt nhìn chằm chằm Diệp Hiểu Hàm.

Diệp Hiểu Hàm cũng nhìn anh chằm chằm.”Tùy anh có muốn hay không! Dù sao cũng sẽ không có ai đến chăm sóc anh, Húc đã đuổi hết những người chăm sóc anh, chỉ còn em ở lại đây.”

Bọn họ đang làm gì vậy? Biết rõ là anh không thích, anh cũng đã nói với Trang Bác Hào rồi, lại có thể không có chút tác dụng nào.

Diệp Hiểu Hàm cũng không hiểu, tại sao anh lại luôn kháng cự cô? Chẳng lẽ anh sợ cô sẽ lại tiếp tục quẩn lầy anh không chịu rời? Vậy anh yên tâm, cô sẽ không ngu ngốc như vậy.

Cô ngồi ở mép giường, băng gạc trên đầu Triệu Trạch Duệ đã được tháo ra, chỉ có hai chân là vẫn chưa thể di chuyển, anh cũng đã ngồi dậy được.

“Chúng ta ra ngoài đi dạo, cả ngày ở trong phòng chán muốn chết!” Diệp Hiểu Hàm hất đầu, đi ra cửa gọi người mang xe lăn của Triệu Trạch Trạch Duệ đến, như vậy cô mới có thể đẩy anh ra ngoài.

Cảnh sắc nơi đây rất đẹp, cô luôn thừa dịp anh ngủ chạy ra ngoài này ngắm cảnh, cũng muốn khiến tâm trạng phiền muộn của cô sáng sủa hơn một chút.

Dù hai ngày nay, ở chỗ này ăn tốt ngủ tốt, nhưng khi cô nhìn thấy anh, tâm trạng cô cũng không vui nổi, kể từ sau khi cô biết anh bị thương, chưa có ngày nào cô yên tâm, cô sợ, sợ anh không thể bình phục, nhưng tất cả mọi người ở đây đều đảm bảo với cô Triệu Trạch Duệ nhất định sẽ tốt lên.

Quan trọng hơn là mấy ngày này, ánh mắt anh nhìn cô không phải là căm hận ghét bỏ, ngược lại, ánh mắt mang phần khổ sở, rốt cuộc là vì sao? Nếu như nhìn thấy cô thật sự khiến anh khổ sở, vậy sao ban đầu lại đối với cô như vậy?

Cô đẩy anh vào trong vườn hoa, cô ngồi xuống một chiếc ghế dài bằng gỗ, hơi híp mắt nhìn lên không trung.

Triệu Trạch Duệ nhìn gò má của cô, dưới ánh mắt trời, cô có vẻ thành thực, có hương vị của một người phụ nữ, hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi của cô, nhưng không phải vì già, cô thật sự rất đẹp.

Diệp Hiểu Hàm thu ánh mắt của mình lại, nhìn về phía Triệu Trạch Duệ.

Cô cảm thấy nên cho cả hai bên một cơ hội, nếu như anh không còn yêu, cô lập tức rời đi. Còn nếu như suy nghĩ của anh với cô thay đổi, cô sẽ ở lại, hơn nữa còn nói cho anh biết tất cả, nhưng có thể sao? Câu trả lời của anh sẽ thay đổi vì hai tháng chiến tranh lạnh này sao?

“Ngày đó, lời của anh là thật sai? Thật sự anh chưa từng yêu em?” Diệp Hiểu Hàm biết anh sẽ không trả lời, nhưng nếu lần thứ hai kết quả của câu hỏi vẫn như cũ, cô thật sự sẽ chết tâm.

Lần trước là do cô quá kích động, lần này cô chắc chắn sẽ xử lý tốt.

Triệu Trạch Duệ cau mày nhìn cô, tại sao lúc hỏi, cô lại không có chút mong đợi? Chẳng lẽ cô cảm thấy đáp án này không cần thiết sao? Nếu không quan tâm, tại sao còn muốn hỏi?

“Hàm Hàm, anh...” Thật ra thì anh hoàn toàn còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào.

Đáp án chân chính luôn ở trong lòng anh, nhưng anh không dám cũng không thể nói cho cô biết, anh không nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô lúc này, cũng không biết cô hỏi là có ý gì.

Huống chi nếu anh trả lời là vẫn luôn yên, hai người vẫn có thể quay lại sao? Ban đầu, lúc anh nói những lời ngoan độc như vậy, anh đã nói không yêu, giờ có thể nói ngược lại sao?

Anh biết mình thích cô, cô có thể không quan tâm đến cái nhìn của người nhà, không để ý đến độ chênh lệch giữa tuổi của hai người, sẽ không để ý đến thân phận của anh, nhưng anh không thể, thân phận của anh rất đặc biệt, sao người nhà của cô có thể đồng ý, một tình yêu không được chúc phúc thì không nên bắt đầu, dù bắt đầu thì cũng sẽ sớm kết thúc.

Ban đầu, lúc anh nghe theo lời Diệp Chấn Hồng chia tay cô, bây giờ anh còn có tư cách ở cùng một chỗ với cô sao?

Lòng đau như cắt là những từ để hình dung tâm trạng của Triệu Trạch Duệ lúc này, cô đang ở trước mặt nhưng anh lại không thể nói lời yêu, tại sao anh lại đẩy mình đến tình trạng này?

Diệp Hiểu hàm đợi rất lâu cũng không nhận được đáp án mình mong muốn, có lẽ đáp án đã rõ ràng trong sự im lặng của anh rồi, cô cũng nên buông tay mới đúng.

Cô hít sâu một hơi. “Thật ra thì em cũng không yêu anh!”

Triệu Trạch Duệ nhìn về phía Diệp Hiểu Hàm, cô không yêu?

“Trong khoảng thời gian này, em đã nghĩ rất kỹ, có lẽ chúng ta thật sự không hợp, là em quá ngây thơ, xem quá nhiều phim truyền hình, cho rằng một ông chú là người yêu của mình, thật ra thì tình cảm của em đối với anh cũng biến mất rất nhanh, là em ngu ngốc, không hiểu tình yêu là gì, tất cả đều là tự em nghĩ nhiều, không phải sao? Cho nên sau khi người nhà khuyên bảo, em đã lựa chọn buông tha, cũng chọn không yêu anh nữa!” Cô phải làm điều này, để mình có thể thật sự buông tay.

Tim anh co rút lại đau đớn, thì ra đây là cảm giác của cô khi anh nói những điều này, thì ra nó đau như vậy, còn đau lòng hơn gấp trăm lần so với lúc anh tự mình nói ra.

Anh đột nhiên thấy khóe mắt mình ươn ướt, thì ra anh yêu rất sâu, sâu đến mức hoàn toàn không muốn buông tay, sâu đến mức bây giờ anh muốn lớn tiếng nói yêu cô, nhưng bây giờ cô đã không yêu!

Diệp Hiểu Hàm mỉm cười nhìn anh. “Bây giờ chắc anh cảm giác mình đã được giải thoát?”

Triệu Trạch Duệ nắm chặt hai quả đấm, phải cố gắng bao nhiêu anh mới có thể kiềm chế được kích động muốn nói?

“Em sẽ ở lại, cũng chỉ muốn chăm sóc anh một chút mà thôi, cũng không có ý gì khác, vì anh là người em quen, cũng là bạn của em, trước anh cũng giúp em và gia đình, em cảm thấy mình cũng cần làm gì đó, thật ra em cũng muốn làm bạn với anh.”

Diệp Hiểu Hàm ngửa đầu lên trời. “Hơn nữa có người bạn lớn tuổi như vậy cũng tốt! Anh biết rất nhiều người lợi hại, nếu em bị người khác bắt nạt, em có thể gọi anh đến tới dạy dỗ, rất lợi hại.”

Những lời này là nói với Triệu Trạch Duệ cũng muốn nói với chính cô, cô thuyết phục chính mình buông tay, chỉ có buông tay mới có thể không khiến cả hai cũng khổ sở như vậy.

Nhưng cô vẫn không nhận được, người ta luôn nói phụ nữ có thai tâm tình rất không ổn định, hiện tại mới nói mấy câu mà thôi, cô đã không chịu nổi rồi.

Triệu Trạch Duệ kéo tay cô lại. “Em thật sự nghĩ vậy sao?”

Cô thật sự có thể dễ dàng buông tay vậy sao? Hai tháng trước cô còn liều chết muốn ở bên cạnh anh, nói yêu anh, mới qua hai tháng cô đã nói cô không yêu! Đều là gieo gió gặt bão, là do anh đẩy cô khỏi mình trước.

Diệp Hiểu Hàm kéo tay về. “Dĩ nhiên, em đã nghĩ thông rồi.”

“Tôi nay em sẽ về nhà, hi vọng anh có thể dưỡng bệnh cho tốt, nếu sau này rảnh rồi, em sẽ liên lạc với anh.”

Tối nay? “Em có thể tiếp tục ở lại đây chơi.” Triệu Trạch Duệ ập a ập ứng nói.

Diệp Hiểu Hàm cúi đầu nhìn bụng mình, xem ra đứa bé bốn tháng này không rõ ràng lắm, anh lại có thể không phát hiện, là do anh quá ngốc sao?

Nhưng cô cũng không muốn anh biết, nếu anh không hi vọng cô ở lại đây, cô đi thì tốt hơn, dù sao mấy ngày nay đã đủ rồi.

“Không, em muốn đi, đã nhiều ngày như vậy, trở về em nhất định sẽ bị ba mắng thối đầu.” Diệp Hiểu Hàm cười nói.

Đột nhiên không khí giữa hai người yên tĩnh lại, Diệp Hiểu Hàm đã nhìn được không cho nước mắt rơi xuống, nhưng khi nhìn anh cô vẫn xúc động như vậy, cô tiến lên hôn môi anh.

Anh kinh ngạc, đồng thời cũng ném được vị mặc chát, như là nước mắt.

Rất nhanh, cô buông anh ra. “Em sẽ nhờ người khác đưa anh về phòng, em về thu dọn đồ trước.” Nói xong, cô lập tức rời đi.

Triệu Trạch Duệ mở miệng định gọi cô lại, nhưng anh phát hiện anh không có lý do gì để giữ cô.

18. Chương 19

Cô đã đi rồi.

Triệu Trạch Duệ ngơ ngác ngồi trên xe lăn, nhìn từng gian phòng cô đã ở qua.

Từ ngày cô rời đi, anh vẫn ngơ ngác nhìn gian phòng này nhưng vẫn không dám bước vào, anh cho là không đặt chân vào thì có thể quên, nhưng không biết mình hoàn toàn không cách nào không nhìn chăm chú vào nó.

Mà trừ khi chính anh muốn, nếu không anh hoàn toàn không thể gặp được cô, anh cũng không muốn như vậy, nhưng thật sự đã đi tới bước này.

Anh nhớ đến nụ hôn đó, vĩnh biệt sao? Anh không muốn tiếp nhận nụ hôn đó chút nào, điều đó buộc anh phải tiếp nhận sự thật cô rời đi, nhưng anh lại không muốn cô rời đi, cô cũng không thuộc về anh.

Lúc Âu Dương Cảnh Húc bước vào phòng của Triệu Trạch Duệ thì thấy bộ dạng đờ đẫn của anh, anh thật sự không hiểu, nếu cậu ta đã yêu, tại sao còn muốn đẩy người ta ra?

“Duệ, nghe nói cậu để cô ấy đi?”

Mấy ngày trước anh ra ngoài, vừa về đã nghe được tin này, mà bọn họ nói chính cậu ta nói thuộc hạ đưa cô ra ngoài.

“Ừm!” Triệu Trạch Duệ lên tiếng.

“Cô ấy có nói gì với cậu không?” Cô sẽ không nói gì đã lập tức rời đi chứ? Hình như người đàn ông trước mặt vẫn chưa biết điều gì.

Triệu Trạch Duệ cho rằng Diệp Hiểu Hàm sẽ không có gì tốt để nói, hướng chỉ, nếu cô nói gì thì sẽ có tác dụng sao?

Anh lắc đầu, tình đi về phòng mình.

Âu Dương Cảnh Húc ngăn trước xe lăn của anh. “Duệ, chẳng lẽ cậu không có lời nào để nói với cô ấy sao?”

Anh có, nhưng bây giờ anh có tư cách nói sao? Triệu Trạch Duệ nghĩ.

“Nếu bây giờ cậu không nói, sau này cậu sẽ phải hối hận.

Không cần chờ đến sau này, anh đã sớm hối hận, nhưng anh lựa chọn tiếp tục hối hận, anh không có cách nào cho cô hạnh phúc, cô càng không hi vọng có thể nhận được gì từ anh, không phải sao?

“Chia tay mới là cách tốt nhất dành cho bọn mình.” Triệu Trạch Duệ đẩy xe lăn về phía phòng mình.

“Mình thấy cô ấy vẫn yêu cậu.” Không riêng gì anh, tất cả mọi người đều nhìn ra, tại sao chính anh lại không hiểu?

Triệu Trạch Duệ cười nhạt, cô đã nói không yêu, dù hiện tại có yêu hay không, anh cũng không có lý do gì để ở bên cạnh cô, không phải sao?

“Cô ấy đã nói không yêu, mà mình cũng không thích cô ấy!”

Âu Dương Cảnh Húc cau mày, là điều gì biến anh thành như vậy? Tại sao rõ ràng nên thừa nhận anh lại đi trốn tránh? Là vì Diệp Hiểu Hàm sao, cô thật sự rời khỏi Triệu Trạch Duệ? Sau này sẽ không còn gặp lại nữa?

“Đợi đã...!” Âu Dương Cảnh Húc gọi anh lại, nếu anh không dùng bất kỳ một thủ đoạn nào, có thể khiến những người có tình bỏ qua nhau hay không? Triệu Trạch Duệ là ân nhân cứu mạng của anh, dù thế nào anh cũng phải giúp.

Triệu Trạch Duệ dừng lại, quay đầu nhìn anh.

“Chẳng lẽ cậu không phát hiện cô ấy có gì khác sao?”

Triệu Trạch Duệ cau mày, tại sao lại hỏi như vậy?

Khác sao? Trừ việc không suốt ngày dính lấy anh, trừ những điều cô nói ở vườn hoa, cô có gì khác trước sao? Còn có dáng người, trước kia cô khá gầy, dù bây giờ vẫn gầy, nhưng bụng lại nhô lên một chút.

Lúc trước anh còn đang suy nghĩ, có phải vì rời đi anh, cô ăn ngon ngủ ngon hơn.

“Mập thôi.” Anh cảm thấy đáp án đó cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, liền muốn đi.

“Cậu cảm thấy cô ấy thật sự mập sao? Cô ấy nói không yêu, cậu lập tức tin là không? Vậy cậu còn biết gì về cô ấy? Diệp Hiểu Hàm có thể buông tha cậu dễ dàng vậy sao?” Âu Dương Cảnh Húc nhắc nhở anh.

Triệu Trạch Duệ quay đầu trừng to mắt nhìn anh, ý của anh là...

Đáng chết, Diệp Hiểu Hàm lại có thể lừa anh, thì ra không phải cô không yêu, là do anh vẫn luôn nói không yêu cô, mới có thể khiến cô muốn tự bảo vệ mình, nói ra những lời như vậy, mà cô cũng muốn giữ đứa bé, cho nên nói dối, để anh không để ý đến cô nữa, sau đó rời đi?

Anh hiểu rồi, người phụ nữ này muốn thoát khỏi anh như vậy sao? Hại anh suýt chút nữa muốn buông tay, không ngờ cô lại lừa anh, lúc này, anh mới thật sự hiểu, thì ra anh không cách nào bỏ xuống, dù trong lòng nói vô số lần, anh đều không làm được, anh thật ngu ngốc, tại sao lại muốn đẩy cô ra chứ? Rõ ràng hai người có thể yêu nhau.

Triệu Trạch Duệ lập tức đẩy xe lăn ra khỏi phòng, hơn nữa còn phân phó thuộc hạ nhanh chóng tìm Diệp Hiểu Hàm.

Nhà họ Diệp.

Gần đây, Diệp Chấn Hồng hoàn toàn cấm Diệp Hiểu Hàm ra cửa, dù là đi bộ cũng không được, đây là vì lần trước cô bị bắt cóc, dù cô không có chuyện gì, cuối cùng còn trở về an toàn, nhưng con gái trở nên còn yên lặng hơn trước kia.

Điều này khiến ông vô cùng lo lắng, hơn nữa còn dằn dò người nhà lúc nào cũng phải chú ý đến cô, thậm chí trong thời gian đi làm ông còn tìm người chăm sóc cô, sợ cô xảy ra chuyện.

Nhưng Diệp Hiểu Hàm hoàn toàn không có suy nghĩ đó, cô chỉ tức giận, buồn bực, đau lòng, tại sao người đàn ông đáng chết đó lại muốn đẩy cô ra.

Cô đang mắng chính mình có phải quá ngu ngốc rồi không, mới có thể muốn cho anh một cơ hội, cho là hai người còn có một đường sống, khi mình thật sự nói ra mới biết, hai người hoàn toàn không có khả năng.

Giữa hai người hoàn toàn không có khả năng, dù là lỗi của ai, khi anh nói không yêu cô là đã định rồi, là do cô dẫn, trong lòng không thể bỏ được, mới có suy nghĩ muốn biết, lúc sắp kết thúc mới phát hiện hoàn toàn là nói suông.

Nhưng kết quả bây giờ là do cô tạo nên, nếu như cô không hỏi anh, cô cũng sẽ không nhận được đáp án như vậy, cũng sẽ không tự khiến mình đau lòng như vậy.

Sau khi trở về cô đã suy nghĩ rất nhiều, hình như cô chỉ có thể bỏ qua con đường này, đã như vậy, cô nên ngoan ngoan ở nhà sinh con, chăm sóc nó, nuôi dưỡng nó lớn lên là được rồi, những thứ khác không cần nghĩ đến nữa.

Diệp Hiểu Hàm gấp một cái, hình như lại mệt rồi, thời gian vẫn còn sớm, ngủ trước một chút, đến giờ cơm tối sẽ có người gọi cô.

Rất nhanh đã đến giờ cơm, mọi người lúc tục trở lại, vốn muốn gọi Diệp Hiểu Hàm xuống ăn cơm, lại tiếp được một vị khách, đó là Triệu Trạch Duệ ngồi trên xe lăn.

Diệp Chấn Hồng kinh ngạc nhìn Triệu Trạch Duệ ngồi trên xe lăn, người đàn ông hăm hở này ngồi trên xe lăn từ khi nào vậy?

“Bác trai, Hàm Hàm có ở nhà không?” Triệu Trạch Duệ đứng trước cửa đợi Diệp Chấn Hồng trả lời.

Diệp Chấn Hồng không biết làm sao để hình dung cảm xúc của mình lúc này, như người mình yêu thích rơi xuống từ trên ghế, có cảm giác đau lòng, tại sao ông lại có cảm giác đau lòng với Triệu Trạch Duệ?

“Cậu... sao cậu lại biến thành như vậy?”

Triệu Trạch Duệ cũng không để ý, vì hai tháng sau anh sẽ khỏi.

“Cháu không sao, cháu muốn hỏi Hàm Hàm, cháu muốn gặp cô ấy!” Triệu Trạch Duệ vội vàng nói.

Kể từ khi biết chuyện đó, anh vẫn luôn vội vàng, muốn nghe sự thật từ miệng của cô.

Diệp Chấn Hồng không nói với anh, ông vốn không muốn cho anh vào, nhưng Diệp Hiểu Kiệt vừa nghe Triệu Trạch Duệ đến lập tức ngăn ba mình lại, mà cảnh tượng đó lại làm cho anh kinh ngạc.

Dù đây lần đầu tiên anh nhìn thấy Triệu Trạch Duệ, thấy cũng chỉ là dáng vẻ ngồi xe lăn của anh.

“Bác trai, cháu muốn gặp cô ấy, cháu có điều muốn nói với cô ấy, muốn hỏi cô ấy rõ ràng!” Thật ra thì Triệu Trạch Duệ cũng không cần phải hỏi, những vì tôn trọng, anh phải làm như vậy.

Diệp Chấn Hồng cũng không quan tâm anh muốn nói chuyện gì với con gái mình, điều ông quan tâm là tại sao Triệu Trạch Duệ lại biến thành như vậy.

“Cháu không sao, chỉ gãy xương thôi, qua một thời gian là được rồi.” Triệu Trạch Duệ nhìn thấu suy nghĩ của ông, lập tức nói cho ông biết.

Diệp Chấn Hồng ho nhẹ một tiếng. “Cậu muốn gặp con bé làm gì? Con bé cũng không muốn gặp cậu, tôi cũng sẽ không để cậu gặp nó, tôi cho là ban đầu tôi nói cậu đã hiểu, hai người hoàn toàn không nên ở chung một chỗ.” Ông luôn dùng gậy đánh uyên ương, cho nên hiện tại vẫn giống như vậy.

“Nhưng hiện tại đã khác! Không phải cô ấy mang thai sao? Cô ấy nghi ngờ đứa bé là của cháu, chẳng lẽ cháu không có tư cách sao? Dù bác trai có muốn áp đặt suy nghĩ của mình lên cô ấy thì cũng không thể thay đổi chuyện này.” Triệu Trạch Duệ lạnh lùng nói.

Diệp Chấn Hồng sợ nhất là lúc anh tỉnh táo và lạnh lùng như bây giờ, giống như ông đã chọc giận anh.

“Sao anh biết?” Diệp Hiểu Yên thốt lên, nhận được ánh mắt của ba thì lập tức im lặng.

Triệu Trạch Duệ nhìn quanh bốn phía. “Sau khi tôi xuất viện, cô ấy có đến chăm sóc tôi mấy ngày.”

Nói vậy Diệp Hiểu Hàm bị người bắt đi là vì cậu ta, đúng không? Chưa từng hỏi bọn họ mà đã bắt người đi, chẳng lẽ anh không biết bọn họ sẽ lo lắng sao? Ba người liếc nhau một cái, thì ra là như vậy, cũng vì vậy, nên khi trở về, Diệp Hiểu Hàm càng buồn bã, vậy chính người đàn ông này đã khiến Diệp Hiểu Hàm khổ sở.

“Cậu lại có thể bắt con bé đi gặp cậu?” Diệp Chấn Hồng tức giận, dù anh không biết tình trạng thân thể con bé nhưng cũng không thể như vậy chứ?

“Chuyện này không phải do cháu làm, là bạn cháu làm, lần này cháu đến là để xin lỗi, còn muốn đến gặp Hàm Hàm, hơn nữa cháu có lời muốn nói với cô ấy, cháu muốn nói lời xin lỗi với cô ấy.” Triệu Trạch Duệ nói giọng thành khẩn, hi vọng dù là ai trong ba người bọn họ, ít nhất cũng sẽ có một người đồng ý với anh.

Diệp Chấn Hồng lại cho rằng khổ thể để Triệu Trạch Duệ gặp Diệp Hiểu Hàm, là cậu ta hại con gái ông biến thành như vậy, ông sẽ không cho cậu ta có thể gặp con gái ông dễ dàng.

“Không cho! Tôi sẽ không để cậu gặp con gái tôi, dù nó có mang thai con cậu hay không, chuyện này đều không liên quan đến cậu, con bé đã quyết định một mình nuôi nó, nên cũng không quan tâm ba đứa bé là ai!”

Quả nhiên cô mang thai... cô lại có thể không nói gì, Triệu Trạch Duệ trừng mắt nhìn Diệp Chấn Hồng gây cản trở.

“Ba, ba đã chia rẽ hai người họ một lần, lần này ba còn muốn như vậy sao?” Diệp Hiểu Yên mở miệng.

Bọn họ vốn yêu nhau, nhưng vì ba mà chia tay, bây giờ chân người ta cũng bị thương, còn không để cho hai người được gặp nhau, như vậy không được hay lắm.

Hơn nữa cô vẫn luôn nhìn thấu mọi khổ sở của Diệp Hiểu Hàm, con bé hoàn toàn yêu người đàn ông này, nếu ba còn ngăn cản nữa, sau này Diệp Hiểu Hàm mà biết sẽ không hận ông đến chết sao?

“Mấy người ồn ào gì vậy?” Trong phòng ngủ, Diệp Hiểu Hàm bị tiếng ồn bên ngoài gọi tỉnh, mở cửa mở màng nói.

“Hàm Hàm!” Triệu Trạch Duệ vui mừng nhìn Diệp Hiểu Hàm ở phía đối diện.

Diệp Hiểu Hàm kinh ngạc, tại sao Triệu Trạch Duệ lại ở đây? Cô kinh ngạc tránh vào phòng mình, đóng cửa lại, cô cũng không hiểu tại sao mình phải làm vậy, nhưng nếu không làm vậy, cô sẽ không nhìn được nước mắt của mình.

Lúc cô nhìn thấy anh, nước mắt lập tức tràn mi, rõ ràng là tự cô rời đi, tại sao anh còn xuất hiện ở nhà cô? Hơn nữa còn khiến cô hoảng hốt tránh vào phòng mình, không dám ra cửa?

Diệp Chấn Hồng được đằng chân lên đằng đầu nói: “Thấy chưa, con bé cũng không muốn thấy cậu... cậu đi đi!”

Diệp Hiểu Kiệt và Diệp Hiểu Yên ngăn cản ba mình, bỏ được chương ngại là ông, Triệu Trạch Duệ đã có thể gọi tên Diệp Hiểu Hàm.

Triệu Trạch Duệ đẩy xe lăn, di chuyển đến trước cửa phòng cô.

“Diệp Hiểu Hàm, mở cửa, anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng nói của anh mang chút tức giận, vì phản ứng của cô khi thấy anh là trốn, anh là con cạp ăn thịt người sao? Lại có thể chưa kịp nói cậu nào đã không kịp thấy người.

Anh còn tính mặt đối mặt nói chuyện, còn cô bây giờ thì sao, khiếu chiến tính nhẫn nại của anh sao?

Lúc anh đến còn rất tỉnh táo, nhưng khi nhìn thấy cô, anh phát hiện mình không cách nào tỉnh táo, cô che giấu một chuyện lớn như vậy không chịu nói, hôm nay, anh nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Diệp Hiểu Hàm có chút lo lắng ngồi xuống bên cạnh giường, tại sao anh lại muốn tìm cô nói chuyện? Có lời nào không đúng cô nói mấy ngày trước sao, nên hiện tại anh tìm đến nhà nói với cô?

Triệu Trạch Duệ ở ngoài đợi một hồi, cô quyết tâm không mở cửa đúng không? Được! Vậy anh ở ngoài này nói là được rồi.

“Em mang thai, tại sao lại không nói với anh, tại sao lại dùng những lời đó để lừa anh?”

Diệp Hiểu Hàm kinh ngạc, không phải anh không biết sao, là ai nói cho anh biết? Dù anh biết rồi, hiện tại anh chất vấn cô thì có lợi ích gì? Rõ ràng chính anh nói anh không cần cô, cô muốn tự mình nuôi dưỡng đứa bé này.

Lửa giận của Triệu Trạch Duệ khi đối mặt cửa phòng đang đóng chặt càng thêm dâng cao, vì cô không dùng âm thanh gì để kháng nghị.

Hiện tại anh đến hỏi rõ ràng, cô lại để mặc anh ngoài cửa, anh cũng chỉ muốn biết suy nghĩ chân thật của cô mà thôi.

“Anh muốn biết suy nghĩ chân thật của em, tại sao lại lừa chọn lừa anh mà không nói cho anh biết sự thật?” Chỉ có anh là ngốc, không biết gì về chuyện này, những người khác đều biết cả.

Anh thật sự muốn biết tại sao cô lại không nói với anh? Anh hoàn toàn không hiểu gì hết, anh chưa bao giờ thật sự muốn biết suy nghĩ của cô, vẫn luôn kháng cự cô.

Cô rất mệt mỏi, không muốn bỏ phí công sức trong tình yêu không kết quả này, nhưng bây giờ anh lại đến khuấy động nó.

Chỉ bằng đứa bé của cô, anh có thể làm gì? Đơn giản là anh muốn chịu trách nhiệm, muốn giữ đứa bé bên người mà thôi! Đó không phải điều cô muốn, cô muốn chỉ là anh yêu cô, nhưng cô đã hỏi hai lần, cả hai lần đều không nhận được đáp án.

“Diệp Hiểu Hàm, anh nói chuyện với em, em không nói lời nào, sao anh có thể biết được suy nghĩ trong lòng em?” Triệu Trạch Duệ không nhịn được, xoay người nói với Diệp Chấn Hồng: “Lập tức lấy chìa khóa mở cửa, nếu không tôi sẽ nói bọn họ cưỡng chế mở ra.”

Dĩ nhiên là Diệp Chấn Hồng không cho, dù cửa nát vụn, ông cũng phải bảo vệ tốt con gái, nhưng lúc thấy mấy người đàn ông to lớn hành động, con gái lớn của ông lại có thể ngoan ngoãn dâng chìa khóa lên rồi.

“Nói chuyện nhẹ nhàng, đừng để con bé quá kích động.” Diệp Hiểu Yên cảm thấy Triệu Trạch Duệ rất yêu em gái mình, mới có hành động như vậy, nên cô muốn tin tưởng anh một lần, mới sẽ không khiến Diệp Hiểu Hàm hối hận mà bỏ qua.

Triệu Trạch Duệ cảm kích nhìn cô. “Cảm ơn!”

Lúc chuẩn bị mở cửa, anh còn ôm lửa giận, nhưng sau khi mở cửa, nhìn thấy khuôn mặt Diệp Hiểu Hàm toàn là nước mắt thì bao nhiêu lửa giận đều biến mất.

Anh đẩy xe lăn vào trong, đóng cửa lại, di chuyển đến bên cạnh cô, cầm tay cô. “Hàm Hàm!”

Diệp Hiểu Hàm hất tay anh ra, dù hiện tại anh biết thì sao? Cô không muốn nghe những lời đau lòng từ miệng anh, hai lần đã quá đủ để cô hiểu rồi.

“Chúng ta không có gì đáng để nói, dù anh biết, cũng không có liên quan gì đến anh, khi anh nói không yêu, em đã quyết định đứa bé này thuộc về mình em.”

19. Chương 20

Lần đầu tiên, Triệu Trạch Duệ cảm thấy quyền lực của mình không có tác dụng gì, vì anh hoàn toàn không có cách nào khiến người phụ nữ anh yêu nói ra điều anh muốn nghe.

“Hàm Hàm, anh biết anh quá đáng, anh biết lời anh nói làm em tổn thương, nhưng lúc đó anh không muốn vì quan hệ với anh mà em đánh mất tương lai của bản thân.”

Anh cố gắng giải thích. “Bây giờ em còn nhỏ, sau này còn rất nhiều con đường để đi, tương lai có thể phát triển theo nhiều loại, ở bên cạnh anh, em sẽ không được hạnh phúc.”

Diệp Hiểu Hàm mặc cho nước mắt chảy xuống, cô cũng không muốn ngăn lại, vì cô biết càng ngăn nó lại chảy càng nhiều.

“Hạnh phúc là điều chúng ta tự mình định nghĩa, em cho rằng chỉ cần anh yêu em, em sẽ hạnh phúc, nhưng kết quả thì sao, anh chưa bao giờ nói yêu em, là anh bỏ qua... cho nên em mới cảm thấy không hạnh phúc.” Đáng lẽ cô phải rất hạnh phúc.

Triệu Trạch Duệ áy náy, vốn anh rất thích cuộc sống có cô bên cạnh, dù bị mọi người trêu chọc, anh vẫn cảm thấy ở chung với cô rất tốt, nhưng anh không chắc chắn cô sẽ mãi ở lại bên cạnh anh? Tuổi cô còn nhỏ, anh rất sợ.

Hiện tại, cô lại đồng ý sinh ra con của hai người, tình cảm của cô dành cho anh nhiều hơn anh tưởng tượng, cô yêu anh, hơn nữa còn rất yêu.

“Thật xin lỗi!” Anh nói xin lỗi, dù đối với chuyện gì anh cũng đều nói xin lỗi, vì suy nghĩ sai lầm của anh mới khiến cô tổn thương như vậy, anh không dám tha thứ cho chính mình.

Nói xin lỗi có tác dụng sao, anh đã tổn thương cô, hơn nữa điều cô muốn cũng không phải là lời xin lỗi.

Triệu Trạch Duệ ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, kéo gần khoảng cách giữa hai người, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt cô.

Diệp Hiểu Hàm kinh ngạc nhìn hành động của anh. “Anh...”

Triệu Trạch Duệ vội vàng lau nước mắt cho cô. “Đều là lỗi của anh, là anh nghi ngờ tình cảm của em, hiện tại anh đã hiểu rõ, tình cảm em dành cho anh tuyệt đối không ít, em đã dùng cách của riêng em để nói cho anh biết chuyện này.” Tay anh di chuyển đến bụng cô, chạm vào sinh mệnh trong bụng của cô.

Nếu cô không yêu anh, sẽ không có chuyện cô giữ lại đứa bé này. Anh cảm kích nhìn cô.

Anh thật sự hiểu sao? Nhưng anh nghĩ chỉ với những câu nói này là có thể xóa bỏ chuyện lúc trước sao? Có rất nhiều khó khăn, vì điều đó cô đã chảy bao nhiêu nước mắt anh có biết không? Nếu không phải vì đứa bé này, cô sẽ không thể tỉnh táo được đến bây giờ, mà vẫn trầm mê trong thế giới nguy trang của chính mình.

“Nhưng em cũng nói rồi, em đã không yêu anh.” Cô đẩy tay anh ra. “Em giữ lại đứa bé này chỉ vì em là mẹ, không phải vì bất kỳ ai, em không nói dối anh, anh cũng không đáng giá để em phải hy sinh nhiều như vậy.”

Bắt đầu từ ngày anh nói không yêu cô, cô cũng không biết suy nghĩ chân thật trong lòng anh, hiện tại cô càng không xác định được, trong lời nói của anh là vì muốn giữ cô lại hay chỉ vì đứa bé mà thôi.

Cô sợ bị anh gạt, càng sợ vì anh chưa bao giờ nói yêu cô.

Thật sự không yêu sao? Triệu Trạch Duệ cau mày nhìn cô, ánh mắt không hiểu, tại sao cô lại có thể dễ dàng nói không yêu, hơn nữa cô còn nói anh không đáng giá để cô làm vậy, chẳng lẽ tình cảm của cô thật sự biến mất nhanh như vậy sao?

“Anh không tin! Ánh mắt em rõ ràng vô cùng đau khổ, sao có thể nói không yêu.” Triệu Trạch Duệ cảm thấy cô đang gạt mình, suy nghĩ của cô rất dễ bị người khác nhìn thấu, nhưng không hiểu vì sao lần này điều cô nói lại khiến anh cảm thấy sợ, thấy lo lắng.

Diệp Hiểu Hàm rưng rưng nói: “Anh chỉ biết hỏi em có yêu hay không, anh thì sao? Anh yêu sao? Anh không yêu em, tại sao lại muốn em yêu anh?”

Triệu Trạch Duệ nhìn chằm chằm ánh mắt của cô. “Anh yêu em, anh đã yêu em từ lâu!”

Diệp Hiểu Hàm không kịp phản ứng. “Anh nói gì?”

“Anh nói anh yêu em, Hàm Hàm!” Tâm tư giấu kín bao lâu nay của Triệu Trạch Duệ cuối cùng cũng được nói ra.

Sao anh có thể không yêu cô, nếu như anh không yêu cô, vậy tại sao anh lại muốn nói nhiều với cô như vậy, không yêu thì anh đã sớm rời đi!

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh vừa nói gì? Rõ ràng anh chưa bao giờ nói yêu cô, bây giờ lại nói anh yêu cô từ rất lâu rồi, anh có ý gì?

“Em không hiểu, rõ ràng anh từng nói những điều này đều do em tự mình suy nghĩ, là em yêu anh, anh chưa bao giờ nhìn vào tình cảm của em, chính miệng anh còn thừa nhận anh không yêu em, ngay cả lúc em hỏi anh, anh cũng im lặng, tại sao bây giờ anh lại nói những điều này?”

Diệp Hiểu Hàm không tin một người lại có thể thay đổi nhanh như vậy, chẳng lẽ là vì anh biết mình mang thai sao?

Triệu Trạch Duệ biết mình làm tổn thương cô rất sâu, không thể nào chỉ mấy câu đầu tiên đã khiến cô tha thứ ỉn, nhưng anh hi vọng cô có thể hiểu trái tim mình.

Anh thấy cô có chút kích động, lập tức cô cố gắng giúp cô bình tĩnh lại. “Hàm Hàm, anh sẽ nói, em đừng kích động, đừng khóc.”

Cô đang rất khấn trương, vì cô chưa từng nghe anh nói qua những lời như vậy, có chút lo lắng cũng có chút sợ, sợ lời của anh là giờ, vừa rồi anh trêu chọc cô.

“Thật xin lỗi, trước đây anh không nên nói những điều đó với em, nhưng nó đều là vì anh yêu em!” Triệu Trạch Duệ thật hận bản thân mình không thể cử động, cũng hận mình ngồi trên xe lăn, khiến anh không thể ôm chặt lấy cô.

Vì yêu cô nên anh mới nói vậy có phải rất kỳ quái hay không? Anh đang lừa trẻ con sao?

“Lúc anh ở Hongkong, em không ngừng nhắn tin cho anh, lúc đó anh đã biết mình thích em, sự xuất hiện của em khiến anh kinh ngạc, mà anh cũng thuận theo lòng mình ở bên em, nhưng trong lòng vẫn có chút khúc mắc.”

Cô vẫn nhìn anh, muốn tìm chứng nói chứng minh anh đang nói láo, nhưng vẻ mặt anh vẫn rất chân thành.

“Vì anh sợ em không thật sự yêu anh, em cũng biết anh là cô nhi, anh sợ bị em vứt bỏ, vì sợ, nên chưa bao giờ dám thử.”

Thì ra trái tim anh bị thương nên anh mới có thể đối xử với cô như vậy, nhưng anh đối xử với cô như vậy cũng rất không công bằng, vì anh, cô trở thành người bị vứt bỏ, chẳng lẽ cô không đau khổ sao? Diệp Hiểu Hàm nhìn anh chằm chằm.

Triệu Trạch Duệ biết mình đối xử với cô rất không công bằng, trong việc này, cái sai duy nhất chính là cô yêu anh, cho nên anh mới có thể làm tổn thương cô, nhưng anh dám chắc sau này sẽ không như vậy.

“Thật ra thì càng ngày anh càng muốn ở gần em, nhưng cuộc gọi của ba em khiến anh cảm thấy mình thật ích kỷ, chỉ muốn độc chiếm em, nhưng không biết người bên cạnh thì đang nhìn em nhảy vào hố lửa, đang lo lắng cho em, cho nên ngày đó khi vừa về đến nhà, anh liền lợi dụng Hào để cãi nhau với em, sau đó chia tay.”

Diệp Hiểu Hàm cũng biết nhất định ba mình sẽ tham dự vào chuyện này, nếu không tại sao khiến một người vốn đang muốn bảo vệ cô lại trở nên xa lạ như vậy.

Nhưng điều này cũng không thể trách ba cô, ông cũng không biết cô ở cùng người nào, ông sợ cũng là điều bình thường, quan trọng hơn là, Triệu Trạch Duệ không tin tưởng cô, hoài nghi cô không thật sự yêu anh, vì hiểu lầm này, mới có thể khiến anh buông tay cô.

“Em cũng không cảm thấy anh ích kỷ, cũng không thấy em đang nhảy vào hố lửa, em cũng không phải người tùy tiện thích người khác, là vì anh không giống những người khác nên em mới thích.” Diệp Hiểu Hàm giải thích cho anh nghe, cũng nói cô rất tức giận với sự hoài nghi của anh.

Triệu Trạch Duệ nắm bàn tay nhỏ bé của cô. “Xin lỗi, anh biết anh không tốt, cũng biết anh không nên hoài nghi tình yêu em dành cho anh, hiện tại anh đã biết anh sai rồi, cũng thừa nhận anh yêu em, em có thể tha thứ cho anh không?”

Diệp Hiểu Hàm cúi đầu nhìn tay anh, vẫn ấm áp như vậy, nhưng cô thật sự có thể yêu thêm lần nữa sao?

“Em đang hoài nghi tình yêu của anh đúng không?” Triệu Trạch Duệ nhìn thấu sự lo lắng của cô, chỉ có thể cười khổ. “Lúc trước, tất cả mọi người đều biết tình cảm anh dành cho em, nhưng anh luôn làm bộ như không thấy, anh thừa nhận anh có chút không muốn chấp nhận, nhưng sau khi anh phát hiện ra tình cảm của mình, dù cố gắng để che giấu cũng không thể che giấu tất cả.”

Triệu Trạch Duệ phát hiện chuyện này thật sự rất khó khăn, không thể vì Diệp Hiểu Hàm cười mà cho rằng cô đã hiểu hết mọi chuyện, cô suy nghĩ quá nhiều, mới có thể chậm chạp không chịu đáp lại anh.

“Lúc em nói anh là tên khốn khiếp, lòng anh thật sự rất đau, muốn tự tay đẩy em đi, anh thật sự không nỡ, nhưng anh lại muốn em quên một người như anh; lần này anh bị thương, em đến chăm sóc anh, anh phát hiện anh không thể lại đẩy em rời xa anh thêm lần nữa, trong giây phút em xuất hiện, anh nghĩ... lần này anh thật sự không thể để em rời đi.

Nhưng lý trí của anh lại kích động, cho rằng người khác mới là hạnh phúc của em, nên khi em nói em không yêu anh, anh im lặng, đồng thời cũng kiềm chế lời yêu suýt nữa thốt lên.”

Khuôn mặt Diệp Hiểu Hàm tràn ngập nước mắt, tại sao anh lại phải kiềm chế như vậy chứ? Biết rõ là cô yêu, lại nhất định phải từ chối cô, cô cũng không cần người khác!

“Đồ ngốc! Đồ ngốc!” Cô đánh lên cánh tay anh.

“Anh biết anh rất ngốc, ngày đó mới có thể không phát hiện bụng em lớn lên, còn tưởng rằng vì chia tay anh mà em tăng cân.” Triệu Trạch Duệ cười nhạo chính mình.

Cái gì mà béo lên? Ngoài trừ bụng ra, những nơi khác trên cơ thể cô cũng không lớn lên, Diệp Hiểu Hàm tức giận liếc anh một cái.

“Em mắng anh đó, đồ ngốc này, em chưa từng vì anh già mà không yêu anh, cũng chưa từng nói qua mình phải có một cuộc sống hoàn mỹ, cuộc sống của anh là đen trắng, vậy thì của em cũng là đen trắng, vì em yêu anh, nên em sẽ đi cùng anh! Anh đã không muốn đẩy em ra, tại sao lại còn làm như vậy chứ? Không chỉ mình em khổ sở, mà anh cũng khổ sở, không phải sao?” Diệp Hiểu Hàm lập tức mắng anh một loạt không phải.

Triệu Trạch Duệ có chút không hiểu ý của cô, tình huống bây giờ là gì, rốt cuộc cô tha thứ hay chưa tha thứ cho anh đây? Những lời này là vì yêu hay không yêu?

“Còn có, ba em vừa nói mất câu anh đã buông tay, anh mới là người không kiên định với tình cảm của người khác! Anh biết rõ ba em là người chỉ biết nói ngoài miệng, anh cũng biết em chưa bao giờ nghe theo sự sắp xếp của ông ấy, ông ấy muốn em sống cuộc sống như vậy, nhưng đó là điều em chưa bao giờ nghĩ đến, em nói em thích anh, em nói em yêu anh, muốn ở cùng anh, chính là muốn giao tất cả của mình cho anh, anh lại báo đáp em như vậy.”

Triệu Trạch Duệ ngạc nhiên, anh biết tính cách của Diệp Hiểu Hàm rất giống ba cô, không ngờ cô còn lợi hại hơn cả ông ấy.

“Vậy bây giờ em đã biết lòng anh rồi, suy nghĩ của em thì sao? Tha thứ cho anh sao?”

Sau khi Diệp Hiểu Hàm nghe lời của anh mới hiểu được, thì ra người này rất ngốc, nếu như anh hỏi cô, có lẽ hai người đã không chia tay, dù chỉ có hai tháng ngắn ngủi, lại khiến cho cô cực kỳ đau lòng.

“Không tha thứ! Nào có chuyện gì dễ dàng như vậy!” Diệp Hiểu Hàm trêu chọc.

Ánh mắt Triệu Trạch Duệ có chút buồn bã, cô thật sự không muốn tha thứ cho sao? Anh cũng đã giải thích xong rồi, vậy còn chưa đủ sao?

Diệp Hiểu Hàm nhìn anh, chẳng lẽ anh lại bị đánh bại đơn giản như vậy? Dù vừa rồi cô mắng anh, nhưng cũng vì để anh biết cô yêu anh, cô không cho phép anh hiểu lầm, tình cảm của cô là thật, vậy tình cảm của anh cũng phải là thật, hai bên đều phải tin tưởng nhau.

“Hàm Hàm!” Triệu Trạch Duệ nở nụ cười. “Dù bây giờ em có tha thứ cho anh hay không, anh cũng hi vọng em cho anh một cơ hội để đền bù cho em và đứa bé, anh biết anh không phải là một người bạn trai thích

hợp, anh cũng không phải là một người ba tốt, nhưng anh muốn cố gắng vì em, trở thành người đàn ông em yêu.”

Hốc mắt Diệp Hiểu Hàm lại đỏ rồi, cô mím môi.

“Anh biết anh là người xấu, khiến em đau lòng, chẳng lẽ em chịu để anh đã già còn phải chờ em lâu như vậy sao? Dù sao anh cũng lớn hơn em một giáp, sẽ đi trước.” Triệu Trạch Duệ lừa cô, muốn cô mở miệng.

Nhưng Diệp Hiểu Hàm cũng không phải người cả tin.

“Được rồi, Hàm Hàm, đừng tức giận! Anh biết em vừa rồi nói, đều là vì anh quá ngốc, anh cũng biết vì yêu anh nên em mới có thể đau lòng như vậy, thật xin lỗi, anh sẽ nghĩ cách để em hạnh phúc! Anh yêu em!” Triệu Trạch Duệ biết mình có nói bao nhiêu cũng không sánh nổi một câu yêu cô, chỉ có lời này mới có thể khiến cô mềm lòng.

Diệp Hiểu Hàm nhìn anh, thật lâu sau mới nói: “Nếu như anh thật sự muốn trở thành một người đàn ông như vậy, thì trước đó không phải anh nên chữa lành chân mình đã sao?”

Triệu Trạch Duệ cau mày, sau đó lập tức mỉm cười. “Dĩ nhiên, muốn trở thành người đàn ông của em, anh phải là một người đàn ông đường đường chính chính, em biết hiện tại anh rất muốn ôm em không? Tiếc là anh không thể.”

Diệp Hiểu Hàm hoàn toàn không có cách nào để hận anh, cũng không có cách nào thể hiện vẻ mặt tức giận với anh, chỉ có thể nói vì quá yêu anh nên cô mới có thể cảm động vì vài ba lời này của anh.

Thật ra thì muốn cô tha thứ cũng rất dễ, chỉ cần nói một tiếng yêu cô, nhưng anh cũng làm cho cô cảm thấy có chút đáng ghét, lúc trước anh lại có thể không tin tưởng cô như vậy, cô nên trừng phạt anh một chút, mà hiện tại, chân anh bị thương cũng là hậu quả vì bắt nạt cô.

Cô sợ chân anh bị thương, cô sẽ không thể ngồi lên đùi anh, chỉ có thể đứng lên, cúi đầu lại gần anh.

Triệu Trạch Duệ cũng nhìn cô, một giây kế tiếp, hành động của cô cho anh biết cô đã tha thứ cho anh.

Cô hôn lên môi anh sau đó nhẹ nói: “Đồ ngốc, nếu anh lại vì cái lý do khốn khiếp đó để buông tay em, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

Triệu Trạch Duệ đưa tay ôm lấy cô. “Sẽ không! Dù sau này ba em phản đối hay tổ chức không cho phép anh và em ở cùng nhau, hay em muốn rời khỏi anh, anh cũng sẽ không buông tay, anh yêu em, Hàm Hàm!”

20. Chương 21

Trước cửa phòng sinh của bệnh viện, Triệu Trạch Duệ đang lo lắng đi tới đi lui.

“Duệ, cậu bình tĩnh một chút, không sao đâu.” Trang Bác Hào cảm thấy mình sắp hoa mắt, nhanh chóng mở miệng, rồi cuộc anh muốn đi tới đi lui bao nhiêu lần nữa đây?

Sao Triệu Trạch Duệ có thể tỉnh táo? Hiện tại, vợ tương lai của anh đang ở trong đó sinh con, sao anh có thể không lo lắng? Hơn nữa tiếng hét của cô từng tiếng từng tiếng đi sâu vào lòng anh, khiến anh hoàn toàn không cách nào có thể ngoan ngoãn ngồi chờ.

Diệp Hiểu Yên đi tới an ủi anh. “Không sao đâu, đây là chuyện phụ nữ mang thai thường phải trải qua.

Triệu Trạch Duệ vẫn không yên lòng, vẫn nhìn vào cửa phòng sinh, chỉ sợ y tá bên trong đi ra thông báo bất kỳ tin tức không tốt nào.

“A... a...” Tiếng hét của Diệp Hiểu Hàm lại truyền ra, mà thật ra cũng không phải chỉ có một người lo lắng, Diệp Chấn hồng ở bên cạnh cũng rất hồi hộp, con gái ông ở bên trong sinh con, mà ông chỉ có thể đứng ngoài đổ mồ hôi lạnh, chỉ biết lo lắng cầu nguyện, hi vọng có thể mẹ tròn con vuông.

Triệu Trạch Duệ cùng thế trong lòng, anh tuyệt đối không để cô sinh con thêm lần nào nữa, chuyện đau khổ như vậy trải qua một lần là đủ rồi, tuyệt đối không thể để cô chịu những đau đớn như vậy nữa.

“Oa...” Tiếng khóc của trẻ còn truyền tới, toàn bộ mọi người vui mừng như đón mùa, sinh rồi!

Bác ra đi ra. “Mẹ con đều bình an!”

Một câu nói như vậy suýt chút nữa khiến cả Diệp Chấn hàng là Triệu Trạch Duệ lả đi, thật tốt, đều bình an.

Lúc chuyển tới phòng bệnh, Triệu Trạch Duệ nói với Diệp Hiểu Hàm: “Hàm Hàm, sau này chúng ta sẽ không để chuyện này xảy ra nữa!”

Diệp Hiểu Hàm chu cái miệng nhỏ nhắn không đồng ý, thật ra thì cô muốn sinh con gái, lại sinh ra một đứa con trai, cô còn muốn sinh thêm một cô nhóc nữa đâu, nhưng người đàn ông này lại không cho cô sinh, tại sao lại không thể sinh chứ!

“Không được, em muốn có một đứa con gái!”

Triệu Trạch Duệ từ chối. “Không được! Một đứa là đủ rồi, sau này không có chuyện này nữa!”

“Tại sao? Người sinh con là em, tại sao anh lại không cho em sinh?” Diệp Hiểu Hàm buồn bực, người đau chết trên giường là cô mà, sao anh lại phản ứng lớn như vậy?

“Dù sao thì cũng không được!” Triệu Trạch Duệ cáu với cô, anh làm vậy còn không phải vì tốt cho cô sao?

Diệp Hiểu Hàm không nghĩ mình vừa sinh con xong sẽ bị anh nói như vậy, trong lòng không phục. “Được! Anh không cho em sinh, vậy em đi tìm người đàn ông khác cho em sinh, em nhất định phải có một đứa con gái!”

Hai mắt Triệu Trạch Duệ tròn tròn, cô gái này lại dám nói vậy với anh, nếu người đàn ông nào dám đụng vào cô, anh sẽ chặt tên đó trước.

“Em dám! Muốn sinh cũng là con gái của anh, không cho phép em đi tìm người khác!” Tính độc chiếm của Triệu Trạch Duệ vô cùng mãnh liệt, anh nắm lấy tay cô.

Diệp Hiểu Hàm không nhịn được cười, anh luôn như vậy, vẫn đáng ghét như vậy, luôn không nói chuyện theo trái tim mình.

“Vậy anh nói xem, tại sao lại không cho em sinh?”

Triệu Trạch Duệ cúi đầu, nói có chút khó khăn. “Sợ em đau.”

Nước mắt của Diệp Hiểu Hàm lập tức doanh tròn. “Đồ ngốc, là phụ nữ thì đều phải trải qua chuyện như vậy, chỉ khi khổ sở khi sinh như vậy, khi sinh ra, con mình mới biết quý trọng, mới có thể lớn lên một cách khỏe mạnh! Cho nên đau đớn này rất đáng giá.”

“Nhưng anh sẽ đau lòng!” Triệu Trạch Duệ đặt tay cô lên má mình.

Diệp Hiểu Hàm cười hì hì nói: “Em biết, nên em mới cố ý kêu lớn như vậy.”

“Có thật không?” Triệu Trạch Duệ cau mày, cô sẽ không làm vậy thật chứ?

Diệp Hiểu Hàm suy nghĩ một chút, thật ra thì cũng không phải là giả, cô thích anh lo lắng và quan tâm mình.

“Diệp Hiểu Hàm, em không được làm anh lo lắng như vậy!” Triệu Trạch Duệ đưa hai tay lên ôm ngực, bộ dạng hờn dỗi nhìn cô.

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn. “Xin lỗi, em cũng chỉ hi vọng anh có thể luôn quan tâm em thôi mà, được rồi! Em đảm bảo sẽ không làm chuyện như vậy nữa!”

Triệu Trạch Duệ vẫn còn duy trì vẻ mặt không thể tin. “Em đã nói dối rất nhiều lần rồi.”

Diệp Hiểu Hàm lập tức đổi chủ đề. “Ai ya, không nói chuyện này nữa, em muốn nhìn con trai của em, anh ôm nó đến đây đi, em nhớ nó.”

Sau một lúc buồn bực, anh mới nhấc chân ra khỏi phòng bệnh, ôm con trai đến.

Cô ở sau lưng cười, anh sẽ là một người chồng tốt, một người chồng lo lắng, luôn quan tâm đến cô, mà cô cũng sẽ làm tròn bổn phận của một người vợ với anh.

____HOÀN____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-cam-ky>